

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl po provedeném hlavním líčení dne 14. dubna 2016 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radomíra Koudely a přísedících Věry Šmídové a Ivo Vaicenbachera

t a k t o :

Obžalovaný

V.V.,

nar. XXXXX ve XXXXX, trvale bytem XXXXX,

u z n á v á s e v i n n ý m

ž e

1. přesně nezjištěnou dobu dne 11. 5. 2005 ve XXXXX, ve své kanceláři na ulici XXXXX, se záměrem zbavit svého věřitele M. S., nar. XXXXX, jediného dokladu o svém existujícím závazku, vylákal od něj pod záminkou pořízení kopie a vystavení nové směnky směnku na 5.050.000 Kč, kterou svým jménem vystavil na jeho řad dne 11. 5. 2005 po přijetí částky 3.600.000 Kč na nákup blíže nespecifikované starožitnosti a která měla podle dohody znít na částku 5.500.000 Kč, s uvedenou směnkou se vzdálil do vedlejší místnosti mimo dohled poškozeného, načež se vrátil s tvrzením, že směnku ztratil nebo ji někdo odcizil, a odmítl poškozenému vystavit směnku novou, čímž mu způsobil škodu minimálně ve výši 3 600 000 Kč,

2. se záměrem vylepšit svoji nepříznivou finanční situaci, která mu nedovolovala hradit ani své starší splatné závazky,
- a) koncem října roku 2007 z přesně neurčeného místa, s tvrzením o své dobré ekonomické situaci a s příslibem brzkého vrácení finančních prostředků, telefonicky vylákal od D. F., nar. XXXXX, půjčku ve výši 452.010 Kč, kterou nechal svým jménem zaslat na depozitní účet soudního exekutora JUDr. Aleše Chovance č. 35-1849422389/0800 jako doplatek od vydražitele nemovitosti v řízení vedeném pod sp. zn. 032 Ex 28/04, přes četné urgencye však peníze ve sjednaném termínu ani později nevrátil a poškozené tím způsobil škodu v uvedené výši,
 - b) v listopadu roku 2007 ve XXXXX, na parkovišti za hotelem XXXXX, s tvrzením o své dobré ekonomické situaci a s příslibem brzkého vrácení finančních prostředků, vylákal od D. F., nar. XXXXX, půjčku ve výši 87.000 Kč, kterou mu poškozená vyplatila v hotovosti, následně dne 15. 11. 2007 ve XXXXX podepsal potvrzení o převzetí této částky a zavázal se vrátit půjčku ke dni 28. 2. 2008, přes četné urgencye však peníze ve sjednaném termínu ani později nevrátil a poškozené tím způsobil škodu v uvedené výši,
 - c) v dubnu roku 2008 na přesně neurčeném místě, s příslibem vrácení finančních prostředků bezprostředně po obdržení bonusů od svého zaměstnavatele, vylákal od D. F., nar. XXXX, půjčku ve výši 200.000 Kč, kterou mu poškozená vyplatila v hotovosti, aniž by k tomu byl vystaven jakýkoliv doklad, přes četné urgencye však peníze nevrátil a poškozené tím způsobil škodu v uvedené výši,
 - d) dne 21. 8. 2008 ve XXXXX na parkovišti za hotelem XXXXX, s tvrzením o své dobré ekonomické situaci a s příslibem brzkého vrácení finančních prostředků, vylákal od D. F., nar. XXXXX, půjčku ve výši 330.000 Kč, kterou mu poškozená vyplatila v hotovosti, aniž by k tomu byl vystaven jakýkoliv doklad, přes četné urgencye však peníze v ústně sjednaném termínu 3 měsíců ani později nevrátil a poškozené tím způsobil škodu v uvedené výši,
 - e) dne 23. 10. 2008 ve XXXXX vylákal od M. S., nar. XXXXX, půjčku ve výši 184.600 Kč, a přestože k ní vystavil vlastní směnku na řad poškozeného splatnou dne 5. 12. 2011, peníze ve sjednaném termínu ani později nevrátil a poškozenému tím způsobil škodu v uvedené výši,
 - f) v březnu roku 2009 v XXXXX, okr. XXXXX, na ulici XXXXX, pod záminkou budoucího společného podnikání v offshore společnosti zabývající se nákupem a prodejem světových valut v závislosti na růstu a poklesu kurzů, vylákal od J. B., nar. XXXX, částku 1.040.000 Kč jako polovinu společného vkladu do společnosti ve výši 100.000 USD, o založení offshore společnosti však nijak neusiloval, přes četné urgencye peníze nevrátil a poškozenému tím způsobil škodu v uvedené výši,

přitom ve všech těchto případech použil peníze pro svoji potřebu a s vědomím, že v dohledné době nebude mít z čeho je jejich poskytovatelům vrátit, následně o to ani nijak neusiloval a poškozeným tím způsobil škodu v celkové výši 2.293.610 Kč,

3. se záměrem vylepšit svoji nepříznivou finanční situaci, která mu nedovolovala hradit ani své starší splatné závazky,

- a) dne 2. 10. 2009 ve XXXXX vylákal od M. S., nar. XXXXX, půjčku ve výši 36.000 Kč oproti vystavení vlastní směnky na řad poškozeného splatné dne 30. 10. 2009, peníze však ve sjednaném termínu ani později nevrátil a poškozenému tím způsobil škodu v uvedené výši,
- b) dne 12. 10. 2009 ve XXXXX vylákal od M. S., nar. XXXXX, půjčku ve výši 8.500 Kč oproti vystavení vlastní směnky na řad poškozeného splatné dne 12. 11. 2009, peníze však ve sjednaném termínu ani později nevrátil a poškozenému tím způsobil škodu v uvedené výši,
- c) dne 22. 10. 2009 ve XXXXX vylákal od M. S., nar. XXXXX, půjčku ve výši 26.000 Kč oproti vystavení vlastní směnky na řad poškozeného splatné dne 22. 11. 2009, peníze však ve sjednaném termínu ani později nevrátil a poškozenému tím způsobil škodu v uvedené výši,
- d) dne 13. 1. 2010 ve XXXXX uzavřel s RNDr. Z. S., nar. XXXXX, smlouvu o půjčce, na základě které od ní obdržel 110.000 Kč, z této půjčky splatné ke dni 13. 1. 2011 však uhradil pouze dvě splátky v celkové výši 19.340 Kč, zbytek peněz již nevrátil a poškozenému tím způsobil škodu ve výši 90.660 Kč,
- e) dne 15. 2. 2010 ve XXXXX vylákal od M. S., nar. XXXXX, půjčku ve výši 17.500 Kč oproti vystavení vlastní směnky na řad poškozeného splatné dne 5. 8. 2011, peníze však ve sjednaném termínu ani později nevrátil a poškozenému tím způsobil škodu v uvedené výši,

přitom ve všech těchto případech použil peníze pro svoji potřebu a s vědomím, že v dohledné době nebude mít z čeho je jejich poskytovatelům vrátit, následně o to ani nijak neusiloval a poškozeným tím způsobil škodu v celkové výši 178.660 Kč,

4. se záměrem vylepšit svoji nepříznivou finanční situaci, která mu nedovolovala hradit ani své starší splatné závazky,

- a) přesně nezjištěného dne v létě roku 2010, pod záminkou výhodné investice v obchodní platformě SAXO Trader společnosti Saxo bank A/S, 40 Bank Street, F14 5DA Canary Wharf, London, a s příslibem úhrady předchozích půjček, přesvědčil D. F., nar. XXXXX, k tomu, aby pro něj získala klienty ochotné investovat finanční hotovost se zhodnocením investice o 15 % za 18 měsíců, kdy D. F. na základě této žádosti sepsala dne 7. 11. 2010 smlouvu o sdruženém investování v obchodní platformě SAXO Trader s MUDr. J. L., nar. XXXXX, převzala od něj ve dvou částkách celkem 33.150 USD (v přepočtu 585.429 Kč) a tuto hotovost předala obžalovanému dne 8. 11. 2010 ve XXXXX, v kanceláři na ulici XXXXX, obžalovaný však peníze deklarovaným způsobem neinvestoval, přes četné urgencye je ani nevrátil a poškozenému tím způsobil škodu v uvedené výši,
- b) dne 8. 11. 2010 ve XXXXX, v kanceláři na ulici XXXXX, pod záminkou výhodné investice v obchodní platformě SAXO Trader společnosti Saxo bank A/S, 40 Bank Street, F14 5DA Canary Wharf, London, a s příslibem zhodnocení investice o 15 %

za 18 měsíců, sepsal s E. S., nar. XXXXX, smlouvu o sdruženém investování v obchodní platformě SAXO Trader, na jejímž základě mu poškozená v hotovosti předala 400.000 Kč, obžalovaný však peníze deklarovaným způsobem neinvestoval, přes četné urgencye je ani nevrátil a poškozené tím způsobil škodu v uvedené výši,

- c) dne 18. 11. 2010 ve XXXXX vylákal od M. S., nar. XXXXX, půjčku ve výši 15.000 Kč oproti vystavení vlastní směnky na řad poškozeného splatné dne 15. 12. 2010, peníze však ve sjednaném termínu ani později nevrátil a poškozenému tím způsobil škodu v uvedené výši,
- d) v době od 23. 9. do 20. 12. 2010, pod záminkou úhrady soudních poplatků v civilním řízení vedeném proti žalovaným L. a J. H. a s příslibem vypořádání předchozí půjčky ve výši 1.040.000 Kč v případě svého úspěchu v tomto sporu, vylákal od J. B., nar. XXXXX, půjčku v celkové výši 150.000 Kč, kterou mu poškozený v částce 90.000 Kč zaslal na bankovní účet číslo 1034507736/5500 a v částce 60.000 Kč vyplatil hotově oproti vystavení vlastní směnky na řad poškozeného splatné dne 20. 12. 2011, na níž byl k žádosti obžalovaného jako datum vystavení uveden den 20. 12. 2009, přestože byla ve skutečnosti vystavena dne 20. 12. 2010, peníze však ve sjednaném termínu ani později nevrátil a poškozenému tím způsobil škodu ve výši 150.000 Kč,
- e) dne 21. 12. 2010 ve XXXXX vylákal od M. S., nar. XXXXX, půjčku ve výši 13.000 Kč oproti vystavení vlastní směnky na řad poškozeného splatné dne 15. 2. 2011, peníze však ve sjednaném termínu ani později nevrátil a poškozenému tím způsobil škodu v uvedené výši,

přitom ve všech těchto případech použil peníze pro svoji potřebu a s vědomím, že v dohledné době nebude mít z čeho je jejich poskytovatelům vrátit, následně o to ani nijak neusiloval a poškozeným tím způsobil škodu v celkové výši 1.163.429 Kč,

- 5. se záměrem vylepšit svoji nepříznivou finanční situaci a zbavit se svých závazků, pod přísliby vylepšení jejich postavení při vymáhání pohledávek, přesvědčil své věřitele k přijetí či k indosaci směnek vystavených L. H., nar. XXXXX, o němž věděl, že je zcela nemajetný, konkrétně
 - a) v době od 11. 5. 2010 do konce června roku 2010 ve XXXXX, poté, co H. T., nar. XXXXX, se kterou v té době čekal dítě, příslibil zajistit finanční prostředky na převod členských práv a povinností k družstevnímu bytu č. XXXXX na adrese XXXXX, přesvědčil prodávajícího A.P., nar. XXXXX, aby mu vydal vlastní směnku H. T. zajišťující jeho pohledávku ve výši 750.000 Kč z titulu neuhrazení části kupní ceny, která byla již několik měsíců po splatnosti a kterou na jeho žádost poškozený opatřil prohlášením o úhradě směnky výstavcem, přičemž jako protihodnotu mu nabídl vlastní směnku L.H. na částku 820.000 Kč, vystavenou na řad poškozeného dne 11. 5. 2010 a splatnou dne 18. 6. 2010, kterou L.H. na žádost obžalovaného vystavil, aniž by se s ním kdy setkal a byl jeho dlužníkem, poškozenému také tvrdil, že L.H. je solventní člověk a jeho finanční situace mu umožňuje směnku uhradit, přestože si byl plně vědom toho, že L.H. v té době nevlastnil žádný majetek a měl velké množství dluhů, přitom sám obžalovaný u něj v té době uplatňoval vlastní pohledávku ve výši 3.500.000 Kč splatnou ke dni 18. 8. 2009, obžalovaný se o úhradu doplatku kupní

- ceny za převod členských práv a povinností k předmětnému bytu se dál nijak nezasadil a poškozenému tím způsobil škodu ve výši 750.000 Kč,
- b) v květnu roku 2010 ve XXXXX, pod záminkou odborné pomoci při vymáhání pohledávek za L. H., přesvědčil M. S., nar. XXXXX, aby na něj indosoval směnku vystavenou L. H. na jeho řad dne 10. 5. 2010, splatnou dne 10. 6. 2010, znějící na částku 2.320.000 Kč, s příslibem, že pokud po výstavci směnky nic nevymůže, převede směnku bez dalšího zpět na řad poškozeného, poté ovšem neučinil žádné kroky směřující k vymožení pohledávek od L.H. a zcela v rozporu s původní domluvou směnku uplatnil dne 27. 5. 2013 u Krajského soudu v Brně s návrhem na vydání směnečného platebního rozkazu jak proti výstavci L.H., tak proti poškozenému jako převodci směnky, a to s vědomím, že z důvodu naprosté nemajetnosti L.H. bude případný exekuční titul reálně vymahatelný pouze na majetku poškozeného, přičemž ke způsobení škody ve výši 2.320.000 Kč na majetku poškozeného nedošlo jen proto, že směnečné řízení u soudu vedené pod sp. zn. 3Cm 296/2011 bylo pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno,
- c) v době od 22. 6. 2010 do 24. 7. 2010 ve XXXXX, pod záminkou odborné pomoci při vymáhání pohledávek za L. H., přesvědčil M. S., nar. XXXXX, aby od L.H. vyžádal vystavení vlastní směnky na řad manželky Z.S., nar. XXXXX, a tato směnka aby byla indosací převedena na jeho řad, s příslibem, že plnění z takto vystavené a indosované směnky bude vymáhat pouze po výstavci směnky a že pokud toto vymáhání nebude úspěšné, převede směnku bez dalšího zpět na řad Z.S., na základě této domluvy L.H. dne 22. 6. 2010 vystavil na řad Z.S. směnku na částku 2.500.000 Kč, splatnou dne 22. 7. 2010, kterou poškozená indosovala na řad obžalovaného, ten ovšem poté neučinil žádné kroky směřující k vymožení pohledávek od L.H. a zcela v rozporu s původní domluvou směnku uplatnil dne 27. 5. 2011 u Krajského soudu v Brně s návrhem na vydání směnečného platebního rozkazu jak proti výstavci L.H., tak proti poškozené jako převodci směnky, a to s vědomím, že z důvodu naprosté nemajetnosti L.H. bude případný exekuční titul reálně vymahatelný pouze na majetku poškozené, přičemž směnečné řízení u soudu vedené pod sp. zn. 3 Cm 300/2011 pravomocně skončilo směnečným platebním rozkazem s povinností žalovaných uhradit obžalovanému směnečný peníz ve výši 2.500.000 Kč s 6 % úrokem do zaplacení, směnečnou odměnu a náklady řízení,
- d) v době od 20. 11. 2010 do 29. 11. 2010 ve XXXXX, pod záminkou odborné pomoci při vymáhání pohledávek za L. H., přesvědčil M. S., nar. XXXXX, aby od L.H. vyžádal vystavení vlastní směnky na řad manželky Z.S., nar. XXXX, a tato směnka aby byla indosací převedena na jeho řad, s příslibem, že plnění z takto vystavené a indosované směnky bude vymáhat pouze po výstavci směnky a že pokud toto vymáhání nebude úspěšné, převede směnku bez dalšího zpět na řad Z.S., na základě této domluvy L.H. dne 20. 11. 2010 vystavil na řad Z.S. směnku na částku 2.720.000 Kč, splatnou dne 29. 11. 2010, kterou poškozená indosovala na řad obžalovaného, ten ovšem poté neučinil žádné kroky směřující k vymožení pohledávek od L.H. a zcela v rozporu s původní domluvou směnku uplatnil dne 27. 5. 2011 u Krajského soudu v Brně s návrhem na vydání směnečného platebního rozkazu jak proti výstavci L.H., tak proti poškozené jako převodci směnky, a to s vědomím, že z důvodu naprosté nemajetnosti L.H. bude případný exekuční titul reálně vymahatelný pouze na majetku

poškozené, přičemž směnečné řízení u soudu vedené pod sp. zn. 3 Cm 299/2011 pravomocně skončilo směnečným platebním rozkazem s povinností žalovaných uhradit obžalovanému směnečný peníz ve výši 2.720.000 Kč s 6 % úrokem do zaplacení, směnečnou odměnu a náklady řízení,

- e) v době od 20. 12. 2010 do 25. 5. 2011 na přesně nezjištěném místě, pod záminkou odborné pomoci při vymáhání uměle vytvořené pohledávky za L. H. a úhrady vlastního dluhu ve výši 1.040.000 Kč, přesvědčil J. B., nar. XXXXX, aby na něj indosoval směnku vystavenou L. H. na jeho řad dne 15. 1. 2010, splatnou dne 15. 8. 2010, znějící na částku 1.400.000 Kč, kterou L.H. na žádost obžalovaného vystavil, aniž by poškozeného vůbec znal a měl vůči němu nějaký závazek, a kterou v lednu roku 2010 obžalovaný předal poškozenému jako náhradu za nevrácenou investici z března roku 2009 ve výši 1.040.000 Kč, s příslibem, že pokud po výstavci směnky nic nevymůže, převede směnku bez dalšího zpět na řad poškozeného, poté ovšem neučinil žádné kroky směřující k vymožení pohledávky od L.H. a zcela v rozporu s původní domluvou směnku uplatnil dne 27. 5. 2011 u Krajského soudu v Brně s návrhem na vydání směnečného platebního rozkazu jak proti výstavci L.H., tak proti poškozenému jako převodci směnky, a to s vědomím, že z důvodu naprosté nemajetnosti L.H. bude případný exekuční titul reálně vymahatelný pouze na majetku poškozeného, přičemž ve směnečném řízení u soudu vedeném pod sp. zn. 3 Cm 298/2011 se dosud domáhá směnečného peníze ve výši 1.230.000 Kč s 6 % úrokem do zaplacení, směnečné odměny a nákladů řízení,
- f) v době od 20. 12. 2010 do 25. 5. 2011 na přesně nezjištěném místě, pod záminkou odborné pomoci při vymáhání uměle vytvořené pohledávky za L. H. a úhrady vlastního dluhu ve výši 1.040.000 Kč, přesvědčil J. B., nar. XXXX, aby na něj indosoval směnku vystavenou L. H. na jeho řad dne 26. 5. 2010, splatnou dne 1. 6. 2010, znějící na částku 1.600.000 Kč, kterou L.H. na žádost obžalovaného vystavil, aniž by poškozeného vůbec znal a měl vůči němu nějaký závazek, a kterou v květnu roku 2010 obžalovaný předal poškozenému jako náhradu za nevrácenou investici z března roku 2009 ve výši 1.040.000 Kč, s příslibem, že pokud po výstavci směnky či avalu nic nevymůže, převede směnku bez dalšího zpět na řad poškozeného, poté ovšem neučinil žádné kroky směřující k vymožení pohledávky od L.H. a zcela v rozporu s původní domluvou směnku uplatnil dne 27. 5. 2011 u Krajského soudu v Brně s návrhem na vydání směnečného platebního rozkazu jak proti výstavci L.H. a směnečné rukojmí, tak proti poškozenému jako převodci směnky, a to s vědomím, že z důvodu naprosté nemajetnosti L.H. bude případný exekuční titul reálně vymahatelný pouze na majetku poškozeného a směnečné rukojmí, přičemž ve směnečném řízení u soudu vedeném pod sp. zn. 3 Cm 297/2011 se dosud domáhá směnečného peníze ve výši 1.600.000 Kč s 6 % úrokem do zaplacení, směnečné odměny a nákladů řízení,

přitom ve všech těchto případech sledoval pouze svůj vlastní prospěch, své sliby dané věřitelům ani částečně nesplnil, naopak jednal v příkrém rozporu s jejich zájmy a způsobil jim tím nebo hodlal způsobit škodu v celkové výši 11.120.000 Kč,

t e d y

ad 1.

ke škodě cizího majetku sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl, a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu,

ad 2.

ke škodě cizího majetku sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl, a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu,

ad 3.

sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl, a způsobil tak na cizím majetku větší škodu,

ad 4.

sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl, a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu,

ad 5.

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu k tomu, aby sebe a jiného obohatil tím, že uvedl někoho v omyl, a způsobil tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu,

č í m ž s p á c h a l

ad 1.

restný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) restního zákona č. 140/1961 Sb.,

ad 2.

restný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) restního zákona č. 140/1961 Sb.,

ad 3.

přečin podvodu podle § 209 odst. 1, 3 restního zákoníku,

ad 4.

zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) restního zákoníku,

ad 5.

zvlášť závažný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 5 písm. a) restního zákoníku, ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 restního zákoníku.

Z a t o s e o d s u z u j e

Podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku, § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody **v trvání 7 (sedm) let a 11 (jedenáct) měsíců.**

Podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit na náhradě škody poškozeným:

- M.S., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 3.784.000 Kč,
- E.S., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 400.000 Kč,
- A.P., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 750.000 Kč,
- D. F., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 1.069.010 Kč
- R.S., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 90.660 Kč
- J.B., nar. XXXXX, bytem XXXXX, částku 1.190.000 Kč

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená D. F. se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Důkazy provedenými v průběhu hlavního líčení, a to především výpověďmi poškozených, části svědků a části listinných důkazů, byly zjištěny a prokázány skutečnosti, které jsou uvedeny ve výrokové části tohoto rozsudku.

Nalézací soud nejprve konstatuje, že ve věci bylo již jednou rozhodnuto Krajským soudem v Brně, pobočka ve Zlíně, a to rozsudkem ze dne 19. 1. 2015, č. j. 61T 12/2014-3231. Rozsudek byl následně zrušen usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 7. 2015, č. j. 1To 13/2015-3350, kterým podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d), f) trestního řádu byl napadený rozsudek z podnětu odvolání obžalovaného zrušen v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu byla věc vrácena soudu I. stupně, aby učinil ve věci rozhodnutí nové.

Soud nejprve stručně uvede výpovědi obžalovaného, jeho vyjádření, výpovědi poškozených, svědků a listinné důkazy, které byly v průběhu hlavních líčení provedeny před rozhodnutím ze dne 19. 1. 2015.

Obžalovaný V. V. ve své výpovědi (č. l. 3052-3059) uvedl, že se necítí být vinným jednáním, které je uvedeno v obžalobě, protože se nedopustil žádné trestné činnosti. K bodu 1. dále dodal, že poškozeného S. zná asi 25 let a v roce 2005 obžalovaný v rámci obchodního případu chtěl zakoupit starožitný prsten ze Slovenska a zajišťoval pro zakoupení finanční prostředky; přitom S. investoval v hotovosti částku 1.000.000 Kč a obžalovaný mu vystavil směnku. Dále se obchodní transakce zúčastnil B.K. z XXXXX, kterého však obžalovaný

neviděl již řadu let. Prsten měl být zakoupen od F.Z.. Prsten však zakoupen nebyl, a jelikož Z. obžalovanému peníze vrátil, tak obžalovaný S. rovněž peníze vrátil v roce 2005 nebo 2006 za současného převzetí směnky. Obžalovaný popřel vystavení směnky dne 11. 5. 2010 na částku 3.600.000 Kč a popřel i vystavení směnky na částku 5.500.000 Kč. Naopak S. označil za osobu, která půjčovala finanční prostředky na vysoký úrok, např. až 5 – 10 násobek zapůjčené částky. V roce 2005 k dotazu soudu sdělil, že vydělával přibližně 100.000 – 150.000 Kč měsíčně.

K bodu 2. obžaloby (tento bod byl soudem vyloučen, ale výpověď souvisí s finanční situací obžalovaného v daném období) obžalovaný uvedl, že od V. si nikdy žádnou finanční částku nezapůjčil. Od Š.B. si zapůjčil částku 5.000.000 Kč, ale dluh vrátil v roce 1997 nebo 1998 osobě, kterou poškozený pověřil vymáháním pohledávky. K samotné hypotéce dále uváděl, že v roce 2004 nebo 2005 zvažovali koupi administrativní budovy a s bankou rozjednal úvěr, přičemž následně byla uzavřena hypoteční smlouva, která však doposud není splacena, protože byla uzavřena na dobu 15 let. V rámci hypoteční smlouvy, resp. plateb, byly určité drobné skluzu, ale ty byly vždy následně vyrovnány. Osoby V. a Š.B. s hypotékou neměli nic společného, a zda se při uzavírání hypoteční smlouvy banka dotazovala na závazky, si již obžalovaný nepamatuje a ani si nepamatuje, zda nějaké závazky sděloval.

K bodu 3. obžaloby (situace shodná jako u bodu 2.) obžalovaný uvedl, že danou nemovitost na svoji manželku skutečně převedl, ale nebylo to z důvodu závazků, které neuznává, ale z důvodu koupi nemovitosti ve XXXXX, o které hovořil k bodu 2. Na rekonstrukci bylo potřeba finančních zdrojů, které čerpali od Raiffeisenbank ve výši 1.300.000 Kč, a za tento úvěr ručila jeho manželka celým rodinným domem v obci Lukov, což bylo její výlučné vlastnictví. Dům manželka zastavila jen z podmínky převodu ideální poloviny dané nemovitosti a objektu ve XXXXX v XXXXX. Šlo tedy jen o finanční vyrovnání. K dotazu státního zástupce obžalovaný uvedl, že jeho majetek spočíval v cenných papírech a jiných aktivech. Přitom ve směnkách od fyzických osob se jednalo o majetek ve výši 4.700.000 Kč, dále závazek společnosti XXXXX ve výši 6.952.000 Sk. Pokud se týká samotných závazků, pak v době převodu žádné závazky obžalovaný neuznával.

K bodu 2. výrokové části rozsudku obžalovaný uvedl, že v letech 2007 a 2008 činil jeho příjem u firmy XXXXX asi 4.300.000 Kč za tyto dva roky a v tuto dobu obžalovaný pracoval jako OSVČ. Jaké finanční částky platil v rámci daně z příjmu, si obžalovaný již nepamatuje. K osobě poškozené F. obžalovaný uvedl, že se znají od roku 2003, kdy navázali blízký vztah. V roce 2004 obžalovaný měl poškozené zapůjčit na rekonstrukci diskotéky v XXXXX a rekonstrukci haly v XXXXX finanční částku ve výši 2.600.000 Kč. Dále pak poškozená měla čerpat půjčku od K.. Protože poškozená F. půjčku nevracela, byla uzavřena dohoda o prodeji haly, ze které měla půjčku poškozená umořovat. Samotná půjčka od obžalovaného byla kryta směnkou a následně na částky, které obžalovaný postupně přebíral, na její žádost - z důvodů konfliktů s otcem a bratrem, obžalovaný vystavoval doklady. Obžalovaný uvedl, že v roce 2007 mu poškozená nezapůjčila částku 452.000 Kč, ale šlo o umoření jejího dluhu a tuto částku obžalovanému zaslala v době, kdy dlužil v rámci exekučního řízení na nemovitost ve XXXXX u XXXXX. Obdobně částka 87.000 Kč byla umořením dluhu a obžalovaný vystavil doklad, aby jej mohla ukázat otcovi nebo bratrovi. V období dubna a srpna 2008 si obžalovaný již nevzpomíná, zda mu poškozená poslala konkrétní finanční částky, ale pokud ano, jednalo by se opětovně o umoření dluhů. K částce 184.600 Kč od S. obžalovaný uvedl, že si od S. půjčil částku 100.000 Kč a 84.000 Kč byly úroky, které S. v rámci zapůjčení na směnku podepsal. Jednalo se o půjčku na platbu, kterou

si již obžalovaný nepamatuje. K dotazu soudu, proč peníze si půjčoval za takto nevýhodných podmínek, obžalovaný uvedl, že v tuto dobu byl v dočasné finanční nouzi a šlo o aktuální potřebu finanční částky. Pokud se týká poškozeného B., v roce 2009 si obžalovaný zapůjčil částku 1.040.000 Kč na podnikání svého známého L.H. a byla domluva vrácení částky asi za $\frac{3}{4}$ roku. Obžalovaný sdělil účel finanční půjčky, kdy se mělo jednat o investici do rozjezdu podnikání L.H. a popřel, že by poškozenému B. uváděl, že se jedná o investici do společnosti zabývající se nákupem a prodejem světových valut. Částka pak byla B. vrácena v roce 2010 z půjčky od K.. Pokud se týká záznamu hovoru s B., obžalovaný uváděl, že tato nahrávka nebyla technicky zkoumána a obžalovaný si není vědom vedení obdobné diskuse. Podle obžalovaného se nejedná o reálný hovor a neví, jakým způsobem nahrávka vznikla. K dotazu státního zástupce o deklaraci obžalovaného v roce 2003 o své finanční nouzi, svědek uvedl, že si jen chtěl zjišťovat nárok na zproštění poplatků a k přímému dotazu, zda tehdy uváděl nepravdu, se nevyjádřil. Obžalovaný, dle svých předcházejících výpovědí, měl přitom v době žádosti o osvobození údajně disponovat částkou 800.000 Kč. Obžalovaný k dotazům dále uvedl, že při zapůjčení částky 2.600.000 Kč poškozené F. nebyl nikdo jiný, kromě jeho osoby a poškozené F., přítomen. Finanční částku 2.600.000 Kč měl v hotovosti a v tuto dobu údajně nevěděl, kde by se peníze daly zhodnotit a podle obžalovaného při uložení těchto peněz do banky finanční prostředky při započítání inflace a poplatků ztrácí na hodnotě.

K bodu 3 výrokové části rozsudku obžalovaný uvedl, že ke všem pěti půjčkám vystavil směnky. Půjčka vedená pod bodem 3. a) je údajně úrok z půjčky ve výši 184.000 Kč (bod 2. e). Finanční prostředky uvedené v bodech 3. b), 3. c) byly reálně zapůjčeny. Půjčka uvedená v bodě 3. d) byla poskytnuta, ale z této půjčky si ale vzal S. 30.000 Kč, které měl údajně započíst na předcházející půjčky. Obžalovaný posléze splatil dvě platby přes S., resp. tři platby, ale na třetí platbu od S. nedostal doklad, takže měl doloženo jen vrácení dvou plateb. Z jakého důvodu si od poškozené S. zapůjčil finanční částku, si již nepamatuje. Následně byly pohledávky uvedené pod bodem 3. a), b), c), e) uplatněny S. soudní cestou a v rámci směnečných platebních rozkazů, které nabyly prování moci, je v současné době vedena proti obžalovanému exekuce.

K bodu 4. výrokové části tohoto rozsudku obžalovaný uvedl, že skutečnosti, které jsou uvedeny pod bodem 4. a) a 4. b), nejsou pravdivé a obžalovaný nikdy peníze v rámci tohoto jednání nepřevzal a nikomu nic nesliboval. Obžalovaný potvrdil převzetí peněz, které jsou uvedeny pod bodem 4. c), i nevrácení finančních prostředků, resp. vrácení toliko částky 5.000 Kč dne 21. 12. 2013, přičemž na částku 13.000 Kč byla vystavena nová směnka, která je uvedena pod bodem 4. d) a finanční částky měly být vyrovnány v rámci projednávaného zápočtu. Obžalovaný rovněž potvrdil převzetí částky uvedené pod bodem 4. f), když na účet od B. obdržel nejprve částku 90.000 Kč, která měla být použita na úhradu poplatku rozhodčího soudu, a následně převzal částku 60.000 Kč za stejným účelem, přičemž měla být v rámci rozhodčího řízení vymožena velká finanční částka a B. by v rámci této vymožené částky získal 20 %, celkem 700.000 Kč za poskytnutých 150.000 Kč.

K dotazu – proč obžalovaný jednal způsobem výše popsáním, obžalovaný uvedl, že v době rozhodné neměl finanční prostředky momentálně k dispozici a proto se obrátil na B., kterému již v předcházející době, a to v únoru 2009 vrátil zapůjčenou částku 1.040.000 Kč. K dotazu zmocněnce následně uvedl, že B. zaplatil v roce 2010 částku 1.300.000 Kč v rámci vrácení peněz za půjčku poskytnutou v roce 2009, takže půjčka byla vrácena včetně zisku B. K dalšímu dotazu potvrdil, že v rámci směnečného řízení ohledně smének na 15.000 a 13.000 Kč (bod 4. c), d), mohl v rámci procesní obrany uvádět skutečnost, že k zániku závazku mělo

dojít jednostranným zápočtem vůči S. a tato skutečnost pravděpodobně byla dopředu s S. domluvena, ale již si nevzpomíná, zda v tomto zápočtu bylo zohledněno 5.000 Kč, které – jak v předcházející části výpovědi uváděl - S. z těchto půjček vrátil.

K bodu 5. a výrokové části tohoto rozsudku obžalovaný uvedl, že v době nákupu bytu na XXXXX paní T. od A.P. byla paní T. vystavena panu P. směnka na doplatek kupní ceny. V tuto dobu měl obžalovaný u L.H. finanční prostředky, které mu L.H. dlužil a obžalovaný předpokládal jejich úhradu. S ohledem na určité tlaky ze strany A.P. na doplacení finančních prostředků se s ním obžalovaný sešel, vysvětlil mu situaci ve vztahu k dlužníkovi L.H., o kterém byl obžalovaný přesvědčen, že je schopen splatit své dluhy. Následně pak došlo k dohodě, kdy A.P. převzal práva obžalovaného vůči L.H., tedy převzal jeho věřitelská práva. L.H. v této době měl dle obžalovaného přebírat vedení společnosti SW HORRY a jeho rodiče měli prodávat rodinný dům v XXXXX, kdy získané prostředky slíbili věnovat L.H. do podnikání. Obžalovaný rovněž poukazoval na směnku, kterou měla vystavit J.H. ve prospěch L.H. a případné investice ze strany dalších osob ve prospěch L.H.. Následně k dalším dotazům soudu uvedl, že L.H. měl u jeho osoby dluh ve výši přibližně 3.500.000 Kč a dále nespecifikované závazky u S.. K dotazu, zda věděl o závazcích ve výši přibližně 6.000.000 Kč u S. a u B., se obžalovaný blíže nevyjádřil. Rovněž se blíže nevyjádřil k e-mailové korespondenci, podle které v měsíci listopadu 2010 uvedl, že s ohledem na majetkové poměry L.H. nemá smysl vymáhat jeho pohledávky.

K bodu 5. b) obžalovaný uvedl, že v květnu 2010 S. potřeboval zapůjčit částku 350.000 Kč, kterou by použil na rekonstrukci bytového domu v XXXXX, případně na investici do nákupu městského bytu ve XXXXX. Při předání částky 350.000 Kč podle obžalovaného nebyl nikdo přítomen a půjčka byla jištěna směnkou ve výši 2.320.000 Kč za L. H.. Převod směnky proběhl indosamentem a podle obžalovaného byla dohoda s S. o přednostním pokusu vymáhat částku po L.H., přičemž obžalovaný S. sdělil, že v rámci převodu směnky formou indosamentu ručí S. i za tuto pohledávku. Obžalovaný zde zdůraznil, že S. se směnkami pracuje 20 let, takže věděl o možnosti požadování částky z jeho strany. Pokud by S. vrátil částku 350.000 Kč, pak by částku 2.300.000 Kč nemusel vyplatit a obžalovaný by mu údajně směnku vrátil. V době, kdy na sebe nechal převést obžalovaný směnku, byl přesvědčen o vymahatelnosti směnky od L.H..

Obdobná situace byla podle obžalovaného v rámci jednání uvedeného pod bodem 5. c), kdy S. opětovně potřeboval v létě roku 2010 prostředky na rekonstrukci bytového domu v XXXXX a zapůjčil si částku 375.000 Kč, která byla jištěna převodem směnky na částku 2.500.000 Kč na řad Z.S. ze strany L.H.. Směnka byla převedena v rámci indosace, tedy s možností vymáhání směnky ze strany S.. Částku 375.000 Kč měl obžalovaný zapůjčenu od pana Š. a tuto částku vyplatil opětovně bez svědků S.; přitom se s S. vůbec nesetkal. Na dotaz soudu, z jakého důvodu žádal následně po S. částku 1.500.000 Kč v rámci nabídnutí smíru, obžalovaný poukazoval na údajné náklady spočívající v soudních poplatcích apod. Podle obžalovaného tak S. zapůjčil v květnu (bod 5. b) částku 350.000 Kč a následně v červenci (bod 5. c) částku 370.000 Kč.

K bodu 5. d) obžalovaný uvedl, že v listopadu 2009 zapůjčil S. přibližně 400.000 Kč a jako jištění byla na něj v rámci indosace převedena směnka vystavená L. H. dne 20. 11. 2010 na řad Z.S., a to na částku 2.720.000 Kč. Obžalovaný opětovně podle své výpovědi částku zapůjčil na rekonstrukci nemovitosti a částku předal S. hotovostně, bez jakýchkoliv dokladů s tím, že částka by byla vrácena přibližně s 10 – 15 % ročním úrokem. K dotazu státního zástupce k SMS zprávě ze dne 26. 7. 2012 adresované H. T. ohledně tzv. udělání

poškozených, obžalovaný uvedl, že tím nebylo myšleno nic brutálního, ale jednalo se o tzv. tvrdší postup v rámci vrácení peněz.

K bodům 5. e), f) obžalovaný uvedl, že směnka vystavená L. H. na řad J. B. vznikla z důvodu prodlení při vrácení půjčky 1.040.000 Kč, v rámci kterého poškozený B. přišel o možnost nakoupit v roce 2009 výhodně lesní porosty. Poškozený B. tak měl ušlý zisk, který měl být nahrazen směnkou ze strany L.H. na částku 1.400.000 Kč. Jelikož tato směnka nebyla proplacena, byla vystavena nová směnka na částku 1.600.000 Kč, opětovně od L.H.. Přitom tato směnka měla být avalována pod J.H., matkou L.H.. Následně obžalovaný se dohodl s B. na odkoupení směnek za částku 400.000 Kč, resp. s tím, že po vyplacení částky 400.000 Kč bude B. tyto směnky indosovat na obžalovaného. V rámci této transakce údajně obžalovaný sdělil B. o možnosti požadovat proplacení celé směnky, a zde soud tuto skutečnost zdůrazňuje, je zcela nelogické postoupení těchto směnek za částku 400.000 Kč. O předání částky 400.000 Kč B. opětovně podle obžalovaného neexistuje žádná smlouva a nebyl u předání přítomen žádný svědek. Obžalovaný k dotazům obhájce dále sdělil, že v době vymáhání směnek, které byly na něj převedeny indosací, chtěl především dostat svým závazkům vůči svědku Š. a proto přistoupil k žalobám. Pokud by směnky byly od L.H. vyplaceny, v což obžalovaný věřil, s ohledem na zapojení matky L.H., kdy o jejím podpisu se jako o padělků dozvěděl teprve na policii v létě 2011, pak by k žádným soudním žalobám nedošlo. Samotné soudní žaloby byly rovněž podány s ohledem na roční lhůtu pro garanci indosanta a v rámci žalob byl i nabízen protistranám smír.

K dotazu zmocněnce obžalovaný nejprve popřel, že by v rámci svého výsledku ze dne 18. 11. 2013 uváděl, že B. předal obžalovanému částku 1.000.000 Kč, kdy podle obžalovaného mu bylo B. sděleno zapůjčení částky 1.000.000 Kč L.H.. Následně, po předestření výpovědi, obžalovaný uvedl, že tyto prostředky B. L.H. poskytl, ale prostřednictvím právě obžalovaného. Obžalovaný dále uvedl, že si nepamatuje na svůj podíl při sepisu směnečných námitek B..

Obžalovaný se ve věci dále vyjádřil písemným vyjádřením k obžalobě a komentářem k vazbám mezi jednotlivými svědky, kdy oboje osobně doručil nalézacímu soudu dne 30. 12. 2014. V písemném vyjádření uvedl, že jeho psychický stav mu zabránil plynule se vyjádřit ke všem skutkům, které jsou mu kladeny za vinu u hlavního líčení a proto tak činí písemně. Obžalovaný nejprve poukázal na své pracovní zařazení, kdy od roku 1999 pracuje jako finanční poradce ve společnosti XXXXX, a. s. a na svoji finanční situaci, kterou rozdělil do dvou úseků: V letech 2003 až do konce roku 2008 jeho hrubý příjem činil přibližně 150.000 Kč měsíčně a měl stoupající tendenci. V roce 2009 až 2011 měl hrubý měsíční příjem 110.000 Kč měsíčně a jeho finanční situace byla negativně ovlivněna nezákonným exekučním řízením, které zapříčinilo ztrátu 3.500.000 Kč. Dále obžalovaný poukazoval na mimořádné příjmy, a to v roce 1997 a 1998 od společnosti Carrefour ve výši asi 16.000.000 Kč a v roce 2000 od společnosti XXXXX, s. r. o. ve výši asi 9.000.000 Kč. V roce 2009 a 2010 pak byly obžalovanému vráceny finanční prostředky zapůjčené J.K. ve výši 1.700.000 Kč a M.Š. ve výši 2.450.000 Kč, takže vždy byl přesvědčen, že případné zapůjčené prostředky bude moci vrátit v rámci svých budoucích výdělků. Vyjma neoprávněné exekuce ze strany společnosti XXXXX pak doznává i další exekuce, které byly zapříčiněny jeho nepořádností ve vztahu k vlastním prostředkům, kdy tyto exekuce však vždy řádně uhradil. Pokud se týká vlastních daňových přiznání, podle obžalovaného daňová přiznání nedávají možnost adekvátně vyhodnotit ekonomickou situaci obžalovaného, s ohledem na daňové paušály a optimalizace

daňových přiznání. V této souvislosti navrhl vypracovat znalecký posudek na jeho ekonomickou situaci v letech 2003 až 2013.

Obžalovaný dále konstatoval, že v přípravném řízení nevypovídal, protože dospěl k závěru, že orgány činné v trestním řízení zajišťují jen důkazy svědčící v jeho neprospěch a nejsou nestranné. K tomuto závěru dospěl na základě vyhodnocení schůzky S. s D.S., která však naopak byla obrácena proti němu; dále skutečností, že nebyl řádně vyhodnocen anonym vypracovaný B., který měl zájem na profesní likvidaci obžalovaného a současně obžalovaný navrhl výslech svědka B.. Orgány činné v trestním řízení rovněž nevyhodnotily skutečnost, že po pravomocnosti směnečných platebních rozkazů obžalovaný nepřistoupil k podání návrhu na exekuci vůči S. a B., ale nabídl jim smírné řešení. Policie také ponechala bez nápravy rozpor mezi výpověďmi L. a D. F.. Důvěrou obžalovaného v policii pak otřásl skutečností související s jeho ochranou ze strany policie v souvislosti s údajným nebezpečím zavraždění jeho osoby. V této souvislosti obžalovaný navrhl vyžádat předmětný policejní spis.

Obžalovaný dále v písemném podání podrobně charakterizuje jednotlivé svědky. Poškozený M.S. je charakterizován jako osoba, která poskytovala velmi nevýhodné půjčky a snažila se od svých dlužníků získat neúměrné finanční prostředky. Se svědkem obžalovaný vycházel vcelku bez problémů až do roku 2011 a od roku 2008 podrobně informoval S. o neoprávněné exekuci; přitom následně v roce 2012 svědek využil tyto informace k likvidačnímu svědectví před exekučním soudem ve Vsetíně. Svědek S. zná ostatní svědky – L.H., Z.H., J.H., B., D. F., Š.B. a M. B. a v rámci jejich ovlivňování se snaží o poškození obžalovaného. Obžalovaný Z. S. téměř nezná, ale svědkyně se společně se svým manželem snažila pracovně znemožnit obžalovaného. Obžalovaný spolupracoval s L. H. v rámci různých firem a L.H. zajistil finanční prostředky ve výši do 3.500.000 Kč. S ohledem na osobu L.H., jeho možné společníky a rodinu L.H., kdy jeho matka avalovala směnku L.H. (o padělání tohoto podpisu ze strany L.H. obžalovaný nevěděl), byl svědek přesvědčen, že L.H. je schopen své finanční závazky vyrovnat. Svědek B. je podle obžalovaného provázán s A.P., kterému obžalovaný zapůjčil vysokou finanční částku, kterou A.P. obžalovanému nevrátil. Dřívější závazky vůči B. obžalovaný uhradil a tuto skutečnost sdělil A.P.. Následně pak B. zapůjčil finanční prostředky v rámci jeho problému se splátkami leasingu technologií. D. F. svědek popisuje jako osobu, která pracovala rovněž u společnosti XXXXX, ale v této době padělala podpisy klientů na pojistných smlouvách a měla nestandardní vztah se svou kamarádkou E. S.. Š.B. sice obžalovanému skutečně zapůjčil značnou finanční částku, ale tato částka byla následně vrácena a svědek naopak v rámci údajně nevráceného dluhu nezákonně zkrátil daně. Se svědkem P.V., se obžalovaný zná od roku 1992 a celkem mu uhradil na právních zastoupeních částku 4.300.000 Kč. V roce 2005 sice uzavřeli smlouvu o půjčce, ale jednalo se jen o zastřený úkon a částka nebyla obžalovanému vyplacena. Svědkovi A.P. obžalovaný podrobně popsal finanční situaci L.H., takže svědek si mohl dostatečně promyslet, zda přijme směnku od L.H. v rámci vypořádání za prodej bytu.

Obžalovaný se dále vyjádřil k jednotlivým bodům obžaloby, kdy velmi podrobně popsal veškeré skutečnosti s jednáním související. Jedná se však jen o podrobnější popis skutečností, které uváděl u hlavního líčení a soud tak odkazuje na písemné vyjádření obžalovaného k tomuto jednání.

Obžalovaný následně dne 16. 1. 2015 předložil soudu doplnění písemného vyjádření k obžalobě ze dne 30. 12. 2014. Obžalovaný zde zdůrazňoval seznámení poškozených S. a B. s průběhem exekuce a řízení vedeného u Okresního soudu ve Vsetíně pod sp. zn. 5Nc

4536/2007; přitom v rámci tohoto řízení, které trvalo dlouhou dobu, prožíval psychické trauma, které se projevilo nedostatkem energie v podnikání a poklesem příjmů v tomto období. Obžalovaný následně podrobně popisuje samotné exekuční řízení, včetně popisu účelového jednání ze strany dalších osob. Obžalovaný dále poukazuje na odborné vyjádření soudního znalce z oboru písmoznalectví a ručního písma JUDr. Mgr. Bc. Kamila Pospíšila, v rámci kterého byl učiněn závěr o nepravděpodobnosti pravosti podpisu obžalovaného na zkoumaných listinách a poukazuje na skutečnost, že zkoumání kopií listin písmoznalci není neobvyklý úkon a lze vyslovit pravděpodobnostní závěr zkoumání. Obžalovaný se dále vyjadřoval k bodu 5. výrokové části tohoto rozsudku a zdůraznil, že v rámci návrhů na vydání směnečných platebních rozkazů byl žalován vždy i L.H.. Poté poukazuje na odůvodnění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci č. j. 4Cm 363/2012, který v rámci provedených důkazů zjistil, že k indosaci smenek byla poškozená S. nucena nikoliv obžalovaným, ale svým manželem S.. Přitom sám obžalovaný v tomto směru s poškozenou nejednal. Obžalovaný zpochybňuje tvrzení S. o neznalosti významu indosace s tím, že v roce 2000 byli účastníky směnečné operace, kde poškozený fungoval jako aval a následně směnka byla indosována. Obžalovaný rovněž zdůrazňuje snahu poškozeného S. získat svědectví od S., aby prokázal údajný prvopočáteční úmysl obžalovaného vymáhat směnky po S..

Svědék M.S. ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 3060) nejprve uváděl skutečnosti, které byly shodné s jeho výpovědí v přípravném řízení, a uvedl, že v roce 2005 mu obžalovaný sdělil, že má možnost sehnat nějakou starožitnost a velmi výhodně ji prodat v cizině. Věc se měla kupovat v ceně do 10.000.000 Kč a obžalovaný po něm na tuto investici chtěl 4.000.000 Kč. Svědek obžalovanému nejprve poskytl v hotovosti 1.000.000 Kč, které získal proti zástavě jejich domu od K.N., jmenovaný byl předání peněz přítomen. Obžalovaný si měl od jistého K. obdobným způsobem půjčit 2.000.000 Kč, jeho dům však pro zástavu vhodný nebyl. Obžalovaný ho přesvědčil, že budou stačit peníze od něj, a požádal ho o další. Svědek následně obžalovanému (beze svědků) předal v hotovosti 2.600.000 Kč, které získal v exekučním řízení vedeném proti manželům K. z XXXXX. Obžalovaný na něj naléhal, aby mu peníze vyplatil v hotovosti, že potřebuje odjet do Lucemburska nebo do Lichtenštejnska, kde mělo k prodeji starožitnosti dojít. Starožitnost měla pocházet ze Slovenska či z Ukrajiny, bližší informace však svědek neměl. Oproti převzetí finanční hotovosti v celkové výši 3.600.000 Kč mu obžalovaný vystavil směnku. Směnka měla být vystavena na částku 5.500.000 Kč (v níž byl započítán zisk), nicméně později, když z prodeje starožitnosti sešlo, její kontrolou zjistil, že byla vystavena na částku pouze 5.050.000 Kč. Když obžalovaného v jeho kanceláři ve XXXXX, na ulici XXXXX, požádal o nápravu, obžalovaný si od něj původní směnku vyžádal s tím, že po vystavení směnky nové ji zruší. Svědek směnku obžalovanému předal (beze svědků) a on s ní odešel do vedlejší místnosti, po pár minutách se však vrátil s tvrzením, že mu ji někdo sebral nebo se ztratila. Novou směnku mu pak odmítl vystavit, ale slíbil, že to budou nějak řešit. Následně musela jeho manželka vykoupit zpět jejich dům od K.N., svědek sám nebyl schopen zástavu vyplatit. Svědek se poté snažil zlepšit finanční situaci obžalovaného, byl s ním pořád ve styku a snažil se své peníze získat zpět. Obžalovaný si od něj v tomto období půjčoval další peníze, sliboval, že po vyřešení svých finančních problémů svědkovi všechny jeho peníze vrátí. V letech 2005 až 2010 svědek obžalovanému půjčil oproti směnkám různé částky, největší půjčka byla ve výši 184.000 Kč. Směnka v této výši byla vystavena jako souhrnná za dvě směnky, které byly již po splatnosti, nejasnost v místě placení obžalovaný odbyl s tím, že to tak má odsouhlasené. Půjčky kryté

těmito směnkami mu obžalovaný nikdy nevrátil. Některé směnky svědek uplatnil u soudu, u jiných tak učinit nemohl, neboť byly obžalovaným vystaveny s formálními chybami. K půjčce mezi obžalovaným a jeho manželkou svědek uvedl, že svoji ženu přemluvil on. Obžalovaný mu tvrdil, že na nemovitosti ve XXXXX má nějakou hypotéku a problém se splátkami. Peníze od manželky obžalovanému předal sám. Z této půjčky obžalovaný uhradil k jeho rukám pouze dvě splátky, na které si nechal vystavit doklad. Dál už nic nezaplatil, vymlouval se pořád, že mu někdo škodí, takže nemá peníze. Svědek obžalovanému půjčoval další peníze právě proto, aby se zlepšila jeho finanční situace. Neustále mu sliboval, že už to nějak půjde, že peníze budou, ale že ještě něco potřebuje zaplatit. Vždy už to bylo na spadnutí, ale nakonec to z nějakého důvodu nevyšlo. Dále svědek vypověděl, že v letech 2008 až 2010 půjčoval peníze i L.H., s nímž se v minulosti pokoušel podnikat. Ten mu tvrdil, že mu peníze vrátí, že jeho rodiče prodávají dům a on z toho bude mít nějaký výnos. Půjčil mu částku mezi 1 a 2 mil. Kč, přesně neví, L.H. mu předal řadu smluv o půjčkách s ověřeným podpisem a zárukou vystavoval směnky. V roce 2010 mu obžalovaný, který o jeho problémech s L. H. věděl, poradil, aby si od něj nechal vystavit dvě směnky na manželku a jednu na sebe. Určil, jak mají směnky vypadat, že to má odkonzultované. Ze směnek se měla vymáhat pouze část jejich hodnoty jako nějaké gesto dobré vůle. Manželka o vystavení směnek na své jméno vůbec nevěděla. Když L.H. směnky v termínech splatnosti neuhradil, nabídl obžalovaný svědkovi, že mu s vymožením pohledávek pomůže. Nevadilo mu působit v roli vymahače. Přesvědčil svědka, aby na něj s manželkou směnky převedl, jeho pozice v procesu vymáhání pohledávek pak měla být výhodnější. Podrobně ho instruoval s tím, že má všechno předem projednáno s právníky a takový postup je v pořádku. Pohledávky ze směnek chtěl obžalovaný vymáhat zejména po matce L.H., v případě neúspěchu měl směnky bez dalšího převést zpět na ně. Když svědek předložil manželce směnky vystavené na její řad, zlobila se. Podařilo se mu však přesvědčit ji, že je to způsob k vymožení pohledávky za L. H. a že se nemusí ničeho bát, i ona uvěřila, že obžalovaný je finanční odborník a vše má projednáno s právníky. Podle jeho pokynů pak směnky převedla na obžalovaného. O právních důsledcích převodu směnky indosaci mu obžalovaný nic neřekl. Za převod směnek od obžalovaného nic neobdržel, obžalovaný naopak potřeboval další peníze. Když mu směnky předával, obžalovaný mu popisoval postup vymáhání u matky L.H. a jejího bratra. Ke konci roku 2010 pak obžalovaný svědkovi a jeho manželce předložil k podpisu listiny o odepření zaplacení převedených směnek. Pokládali to za formalitu, brali to jako důkaz, že obžalovaný ve věci něco dělá. Ještě v roce 2010 mu obžalovaný oznámil, že věc budou řešit právníci. Asi v polovině následujícího roku pak přišel s tím, že směnky L.H. jsou na soudě. Byl překvapený, ale obžalovaný mu tvrdil, že to bylo pouze opatření proti propadnutí směnečných nároků a že se ze směnek nic platit nebude. Začátkem roku 2012 ovšem přišla z Krajského soudu v Brně informace o řízení, kde jako povinný figuroval nejen L.H., ale i svědek sám. Obžalovanému okamžitě volal, ten mu ale tvrdil, že to nic neznamená, dokonce mu nadiktoval vyjádření pro soud. Když ovšem manželce byly doručeny přímo směnečné platební rozkazy, byli zděšení a svědek dospěl k závěru, že na nich byl spáchán podvod. Opět volal obžalovanému, ten však trval na tom, že on to tak nechtěl. Údajně dal svým právníkům generální plnou moc a už s tím nemůže nic udělat. Přestože sliboval, že to nějak vyřeší, jednání pořád odsouval a ještě poslední den lhůty pro podání námitek mu tvrdil, že námitky stačí podat až následující den. Následně spolu komunikovali jejich právníci a oni dostali nabídku, aby zaplatili soudní poplatky a částku 1.500.000 Kč obžalovanému, že pak budou žaloby staženy. To rezolutně odmítli a manželka na obžalovaného podala trestní oznámení. Svědek se dále vyjádřil

k důvodu pořízení zvukových nahrávek schůzek s obžalovaným, které se uskutečnily v březnu roku 2012 na hotelu XXXXX ve XXXXX, a k okolnostem, za kterých se dne 12. 6. 2012 ve Vyškově setkal s D.S.

Svědék dále uváděl, že od obžalovaného si nikdy nezapůjčil větší finanční částky a nanejvýš si od obžalovaného v jednom případě půjčil částku 1.000 Kč. Pokud se týká údajných půjček na rekonstrukci bytu v XXXXX, pak půjčky si brala manželka a od obžalovaného na tuto rekonstrukci si nezapůjčil žádné finanční prostředky. Pokud se týká finančních prostředků uvedených pod bodem 5., pak obžalovaný reálně finanční prostředky dostal k dispozici. U částky 184.000 Kč byl dohodnut úrok ve výši asi 6 % ročně. Při zapůjčení finančních částek L.H. byl úrok stanoven na 20 % ročně a svědek podle svého vlastního vyjádření zapůjčoval peníze i jiným osobám. Při ztrátě směnky u obžalovaného svědek na policii věc oznámit nešel, protože obžalovaný mu slíbil vyřízení celé záležitosti a ubezpečil svědka, že se na obžalovaného může spolehnout. S ohledem na zásadní rozpory soud u obžalovaného a svědka přistoupil ke konfrontaci, v rámci které obžalovaný i svědek setrvali na svých výpovědích, přičemž podle názoru soudu svědek působil jednoznačně věrohodně.

Svědka L.S. ve své výpovědi (č. 1. 3059) vypovídala skutečnosti shodné jako v přípravném řízení s tím, že jí manžel na jaře roku 2005 požádal o souhlas se zástavou jejich rodinného domu ve XXXXX. Chtěl s obžalovaným provést velmi výhodný obchod, mělo se jednat o nákup a prodej nějakých drahých předmětů. Do tohoto obchodu měl manžel a obžalovaný vložit minimálně 1.000.000 Kč. Manžel ji přesvědčoval, že obžalovaný je člověk, který se ve financích vyzná, proto se zástavou jejich nemovitosti souhlasila. Následně podepsala smlouvu o půjčce 2.000.000 Kč s K.N., při níž byla nemovitost zastavena. Peníze byly vyplaceny jejímu manželovi, který je chtěl vložit do obchodu s obžalovaným. Byla z jeho strany informována, že obžalovanému předal zhruba 2.000.000 Kč, za což mu byla vystavena směnka. V září roku 2005 jí manžel oznámil, že obchod s obžalovaným nevyšel a že je problém s vyplacením jejich domu. Tehdy zjistila, že již není vlastníkem nemovitosti, že nemovitost přešla na věřitele. Shodou okolností tehdy prodala dům zděděný po rodičích a na účet jí přišla částka 1.970.000 Kč. Tyto peníze použila na opětovný převod rodinného domu ve XXXXX na její osobu. Manžel jí slíbil, že tuto ztrátu rodině nějak nahradí. Když začal podnikat s L. H., opět ji požádal o finanční podporu. Na toto podnikání mu půjčila částku 200.000 Kč, tyto peníze dostal vždycky on, a buď je předal L.H., nebo je společně na něco použili. Počátkem ledna roku 2010 jí manžel požádal o půjčku také pro obžalovaného, který měl v té době nějaké přechodné finanční problémy. Tvrdil, že když obžalovaný neuhradí splátku na hypotéku, přijde o budovu, ve které pořádal školení pro firmu XXXXX. Trvala na tom, aby byla sepsána smlouva, načež jí manžel k podpisu přinesl smlouvu s ověřeným podpisem obžalovaného, ke smlouvě byl stanoven splátkový kalendář. Smlouvou podepsala v přítomnosti svého manžela, který ji následně vrátil obžalovanému. Osobně s obžalovaným nikdy nejednala, celou částku vybrala ze svého bankovního účtu a předala manželovi. U předání peněz obžalovanému rovněž nebyla. Asi s měsíčním zpožděním jí obžalovaný k rukám manžela uhradil první splátku, asi o šest týdnů později její manžel předal druhou splátku, pak obžalovaný splácet přestal. Manžel jí vzkazoval jeho omluvy a žádosti o posečkání, naléhal na ni, aby s ním měla soucit. V červnu nebo červenci roku 2010 jí manžel sdělil, že jeho dlužník L.H. nic nesplácí a že by s ním mohl vyjednávat obžalovaný, který je finančním poradcem a vysoce postaveným členem společnosti XXXXX a který se v

těchto věcech vyzná. Následně jí přinesl dvě směnky L.H. vystavené na její řad, což ji rozčílilo. Vysvětlil jí, že mu to doporučil obžalovaný, aby se mu s dlužníkem a jeho rodiči jednalo snadněji. Krátce na to přišel manžel s tím, že ideální pozici bude obžalovaný mít jako majitel směnek. Na rub směnky tedy napsala požadovaný text, což později učinila i u druhé směnky. V prvním případě popsala celou rubovou stranu směnky, za což dostala od manžela vynadáno, neboť v případě neúspěšného jednání měl obžalovaný směnku převést zpátky na ni. Manžel ji ubezpečoval, že se nemá čeho bát, že obžalovaný je na vysoké pozici ve společnosti XXXXX, což si na internetu sama ověřovala. Věřila, že toto postavení obžalovanému při vyjednávání s dlužníkem může být prospěšné. Na podzim roku 2010 jí manžel přinesl dva dopisy, v nichž jim obžalovaný formálně sděloval, že L.H. na směnky nic nezaplatil. Brala to jako důkaz, že obžalovaný nějakým způsobem jedná a že je prozatím neúspěšný. Manželem byla také ujišťována, že směnky časem nepropadnou, neboť obžalovaný to řeší s právníky a směnky jsou již uloženy na soudu. Oba dopisy proto podepsala a vrátila manželovi. Pak se nic nedělo, až dne 13. 2. 2012 jí byly poštou doručeny směnečné platební rozkazy s tím, že ona a L.H. mají zaplatit obžalovanému dohromady asi 5.700.000 Kč s úrokem. Vyděsila se, připadalo jí naprosto absurdní, že by měla tak strašnou sumu platit člověku, který je ve skutečnosti jejím dlužníkem. Manžel byl stejně vyděšený jako ona, řekl jí, že se musí obrátit na právníka a žádat od obžalovaného vysvětlení. Námitky sepsané s jejich právníkem podali až na poslední chvíli, neboť obžalovaný manžela přesvědčoval, že se s námitkami spěchat nemusí a že se to nějak vyřeší. Následně jim JUDr. Hudeček, zastupující obžalovaného, navrhl, aby zaplatili 1.500.000 Kč a podíl na soudních poplatcích a žaloby budou staženy. Tento návrh však neakceptovali a ona se rozhodla podat na obžalovaného trestní oznámení. Svědkyně doplnila, že následky indosace směnek jí vysvětleny nebyly, doložku „sine obligo“ by použila, pokud by ji znala.

Svědce dále uvedla, že v letech 2010 a 2011 se opravovala nemovitost v XXXXX v rámci rekonstrukce tří bytů. Tato oprava byla hrazena z půjčky, kterou si svědkyně sama vyjednala a dále z ušetřeného nájemného, takže v žádném případě rekonstrukce nebyla hrazena z údajných půjček od obžalovaného V., protože finanční prostředky byly zajištěny. Sama svědkyně s obžalovaným nejednala osobně a informace o jednání s obžalovaným jí vždy sděloval jen její manžel.

Svědce P.V., (bod 3 obžaloby byl soudem vyloučen k samostatnému projednání a rozhodnutí) ve své výpovědi (č. l. 3067) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení a vypověděl, že od roku 1992 do roku 2004 byl právním zástupcem obžalovaného, postupem času se spřátelili a obžalovaný ho navštěvoval i v místě jeho bydliště. Obžalovaný na něj působil velice seriózně a po dobu 12 let jejich spolupráce se nestalo, že by nedodržel dané slovo, byl pro něj pravdomluvným a čestným mužem, na něhož se mohl spolehnout. V únoru 2004 se obžalovaný dostal do finančních problémů, protože mu nezaplatili nějakí jeho dlužníci. Dne 10. 2. 2004 se rozhodl mu půjčit finanční prostředky sám a podepsali smlouvu o půjčce na částku 3.000.000 Kč. Obžalovaný mu měl postupně uhradit 3 splátky, ke dni 30. 3. 2004, ke dni 30. 6. 2004 a ke dni 30. 6. 2005. Finanční situaci obžalovaného si nijak neověřoval, plně věřil jeho slovům, byl to jeho kamarád. Smlouva byla uzavřena v jeho advokátní kanceláři v XXXXX na ulici XXXXX, jejímu podpisu byl přítomen pouze svědek a obžalovaný. Peníze, které obžalovanému půjčil, měl původně připraveny na koupi bytu, peníze měl uloženy u sebe v trezoru. V roce 2005, poté, co mu obžalovaný půjčku nevrátil, jej začal upomínat, nicméně nepochyboval, že mu půjčenou částku vrátí. Až když mu v červnu

2007 odmítl podepsat uznání dluhu, svědek se začal obávat, že mu obžalovaný dluh nesplatí. Z uvedeného důvodu podal u soudu občanskoprávní žalobu na uhrazení dlužné částky. Dne 3. 12. 2007 jej Okresní soud ve Vsetíně vyzval k úhradě soudního poplatku ve výši 120.000 Kč, po nahlédnutí do Katastru nemovitostí však soudní poplatek neuhradil a soud řízení ve věci zastavil. Nemovitosti ve vlastnictví obžalovaného byly totiž v té době již blokovány jinými věřiteli obžalovaného a bylo vyloučeno, že by mohly být použity k uspokojení jeho pohledávky. Nechtěl tedy svoji finanční ztrátu dále navyšovat. Svědek je přesto všechno přesvědčen, že obžalovaný by mu půjčenou částku vrátil, pokud by mu byly uhrazeny jeho pohledávky, nevěří, že by si od něj peníze půjčoval s úmyslem je nevrátit. Data splátek půjčky si obžalovaný určil sám, přičemž mu garantoval splacení půjčky v uvedených termínech. Z půjčené částky mu však nakonec nic neuhradil. Od června 2005 do roku 2008 s obžalovaným o uhrazení dluhu průběžně jednal, poté sám jednání ukončil s tím, že se s ním bude stýkat a poskytovat právní služby, až mu dluh uhradí. Od té doby s ním v kontaktu není. V letech 2005 a 2007 chtěl dosáhnout písemného uznání dluhu, opakovaně posouval splatnost půjčky, aby měl obžalovaný dostatek času k provedení úhrady, avšak obžalovaný nic podepsat nechtěl.

U hlavního líčení dále dodal, že na dluhu není do doby hlavního líčení nic uhrazeno a obžalovaný se svědkovi naposledy ozval v roce 2008. Soud svědkovi předestřel část výpovědi obžalovaného, který uvedl, že svědkovi nepůjčil žádné peníze a svědek opětovně potvrdil svoji výpověď – tedy zapůjčení finančních prostředků tak, jak je uvedeno výše.

Svědka Š.B. ve své výpovědi (č. 1. 3065-3067) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení. Svědka s obžalovaným seznámil v roce 1996, náměstek tehdejší Velkomoravské banky ho přesvědčoval, aby mu půjčil peníze na nákup nějakých krmiv do drůbežárny. To, že měla být půjčka vrácena do tří týdnů a že ho o návratnosti půjčky ujistíval náměstek banky, ho přesvědčilo a dne 12. 6. 1996 půjčil obžalovanému 5.000.000 Kč. Peníze mu vyplatil v hotovosti v trezoru České spořitelny v Hodoníně, téhož dne podepsali smlouvu o půjčce. Obžalovaný na něj působil velmi věrohodně, předkládal mu i podklady ke svému podnikání. Předtím než obžalovanému peníze půjčil, zjišťoval si i jeho majetkové poměry a věděl, že na jeho nemovitostech vážnou nějaká břemena. Se smlouvou o půjčce mu obžalovaný předal i směnku na 7.000.000 Kč pro případ, kdyby došlo k nějakým problémům s úhradou. K datu splatnosti půjčky mu však obžalovaný nic nevrátil. Tehdy mu často telefonoval, vždycky něco slíbil, ale nedodržel. Tvrdil mu, že má peníze rozpůjčované mezi lidmi a ti mu je nevracejí. Později mu bylo z půjčky splaceno 1.000.000 Kč a 120.000 Kč. Následující rok smlouvu o půjčce zažaloval u soudu. Obžalovaný řízení protahoval, opakovaně se odvolával, ale všechny soudy nakonec dopadaly v jeho prospěch. V průběhu soudních jednání s obžalovaným opakovaně jednal, ale on měl vždycky nějakou výmluvu, proč mu nemůže zaplatit. Byť byl u soudu úspěšným, obžalovaný mu stejně nic nezaplatil. U soudu dokonce tvrdil, že mu peníze vrátil prostřednictvím třetí osoby a toto lživé tvrzení doložil listinami s jeho padělaným podpisem. Někdy kolem roku 2008 nebo 2009 ho oslovil S. a jednali spolu o odkoupení jeho pohledávky. Sice se nedohodli, ale asi po půl roce se mu znovu ozval s tím, že má dalšího zájemce o tuto pohledávku, K.. Ten ho později vyhledal a dohodli se na ceně ve výši 2.250.000 Kč, kterou mu za pohledávku také zaplatil. Takovouto cenu akceptoval jenom proto, že ty peníze potřeboval pro svoji rodinu.

Svědka dále u hlavního líčení uvedl, že z 5.000.000 Kč bylo do hlavního líčení vráceno jen 1.120.000 Kč, protože přes rozhodnutí občanskoprávních soudů ve prospěch svědka obžalovaný ničeho nezaplatil. Svědek popřel, že by na obžalovaného posílal

vymahače, případně pověřil jinou osobu, aby od obžalovaného přebírala finanční prostředky. Svědek následně uplatnil směnku na 7.000.000 Kč v konkursním řízení, za což mu bylo vyplaceno 100.000 Kč.

K dotazu soudu obžalovaný následně uvedl, že si od svědka skutečně vypůjčil 5.000.000 Kč a svědkovi vrátil 120.000 Kč a následně od poškozeného pověřenému panu K. dalších 7.000.000 Kč. Tuto skutečnost svědek jednoznačně popřel a dále uvedl, že v rámci civilního řízení obžalovaný předkládal před soudem údajné zmocnění pro pana K., které měl podepsat svědek; v rámci zkoumání však bylo jednoznačně zjištěno, že se jedná o falšovaný podpis. Svědek současně označil výpověď obžalovaného za absurdní a setrval na své výpovědi.

Svědčyně D. F. ve své výpovědi (č. l. 3059-3060), shodně jako v přípravném řízení uvedla, že s obžalovaným se seznámila v roce 2003 při spolupráci ve společnosti XXXXX, asi půl roku byli milenci. Když se dne 2. 10. 2004 provdala za Z.B., vztah s ním neudržovala, teprve v létě 2005, ještě za trvání již nefunkčního manželství, jej opět navázala. V roce 2007 si od ní obžalovaný začal půjčovat peníze. V té době měla peníze z prodeje průmyslové haly v bývalém areálu XXXXX, s jejímž prodejem jí obžalovaný pomáhal. Z prodeje haly utřžila částku ve výši 2.700.000 Kč. První půjčku obžalovanému poskytla v říjnu roku 2007. Obžalovaný volal a řekl, že potřebuje rychle asi 500.000 Kč. Tvrdil, že peníze potřebuje k nějakému narovnání pohledávek u finančního úřadu. Svědkyně dne 1. 11. 2007 vybrala na pobočce Komerční banky ve Valašských Kloboukách částku 500.000 Kč a na pobočce České spořitelny podle jeho instrukcí vložila na určený účet částku 452.010 Kč. Obžalovaný ji slíbil, že tyto peníze vrátí, co nejdříve, žádný konkrétní termín si však nedomluvili. K této půjčce jí vystavil směnku na částku 787.010 Kč bez uvedení data splatnosti s datem vystavení 1. 11. 2007. Tato směnka však byla vystavena později a zahrnovala i další půjčky ve výši 87.000 Kč a 200.000 Kč. Půjčku ve výši 452.010 Kč jí obžalovaný nikdy nevrátil. Asi za 14 dní ji obžalovaný požádal o další půjčku ve výši 87.000 Kč. Již si nepamatuje na co, ale peníze mu předala v hotovosti ve XXXXX za hotelem XXXXX. K této půjčce sepsali smlouvu o půjčce datovanou dnem 15. 11. 2007. Smlouvy o půjčkách, směnky a další doklady obžalovaný vystavoval ochotně a z vlastní iniciativy. K datu splatnosti dne 28. 2. 2008 jí obžalovaný půjčku nevrátil. V té době si ještě myslela, že vydělává asi 250.000 Kč měsíčně, věřila tedy, že jednou peníze vrátí. Dne 7. 12. 2007 si od ní půjčil dalších 250.000 Kč na prokázání solventnosti jeho sousedky M.D., pouze tato jediná půjčka jí byla vrácena, a to převodem z účtu jmenované. Na jaře roku 2008 po ní chtěl obžalovaný půjčit 200.000 Kč na relaxační pobyt svých kolegů v Piešťanech. Tvrdil, že mu ředitelka nevyplatila bonusy a že ihned po obdržení těchto peněz jí půjčku vrátí. Tyto peníze vybrala na pobočce Komerční banky a předala je obžalovanému v hotovosti. V létě roku 2008 chtěl obžalovaný půjčit další peníze, konkrétně 330.000 Kč. V té době však již žádné peníze neměla, takže ji přiměl k tomu, aby zastavila svoji nemovitost v XXXXX. Jednalo se o rodinný dům, novostavbu, kterou zdědila po svém strýčkovi. Původně s tím nechtěla souhlasit, denně jí však psal SMS zprávy a telefonoval, potřeboval prý ještě nutně dorovnat nějaké své závazky, a sliboval, že pak už jí konečně všechny peníze vrátí. Nakonec mu tedy vyhověla a dům zastavila u pana N., resp. u jeho společnosti XXXXX, oproti poskytnutí půjčky ve výši 330.000 Kč. Pana N. jí doporučil sám obžalovaný, ale nechtěl, aby mu to prozrazovala, neboť s ním v minulosti podnikal a nedopadlo to dobře. Pan N. pak o obžalovaném sám mluvil jako o podvodníkovi, nic konkrétního jí však neřekl. Peníze z této půjčky opět předala obžalovanému v hotovosti

ve XXXXX za hotelem XXXXX. Žádnou smlouvu nesepisovali, obžalovaný jí sliboval vrátit peníze ve lhůtě splatnosti půjčky od pana N., tedy do tří měsíců. Pak se pro ni obžalovaný stal méně dostupným, nadále jí ovšem sliboval společnou budoucnost. Ohledně vrácení této půjčky mu denně volala, on jí však nebral telefony, případně se vymlouval a vrácení peněz odkládal. Nakonec jí peníze nevrátil a ona o tuto nemovitost přišla, protože neměla možnost půjčku vyplatit z jiných prostředků. I poté jí obžalovaný sliboval, že peníze vydělá nebo vymůže od svých dlužníků a že to dá do pořádku. Někdy v létě roku 2010 se obžalovaný zmínil, že se mu nabízí zajímavá investice do společnosti XXXXX. Mělo se jednat o hromadnou investici ve výši 3.000.000 Kč, potřeboval sehnat movité zájemce. Stále mu ještě věřila. Jednak s ním v té době ještě udržovala milenecký vztah a jednak vystupoval na významném postu ve společnosti XXXXX a chtěl do investice zapojit její klienty. Sliboval zhodnocení investice ve výši 15 % za 18 měsíců s tím, že investovat bude v Maďarsku. Svědkyně následně oslovila E. S. a J. L.. Oba se připojili, J.L. investoval částku 33.150 USD, S. částku 400.000 Kč. Dne 8. 11. 2010 se s obžalovaným sešla v jeho kanceláři na ulici XXXXX ve XXXXX. Na této schůzce obžalovaný podepsal s E. S. smlouvu o sdruženém investování v obchodní platformě XXXXX a převzal od ní částku 400.000 Kč. Od svědkyně obžalovaný převzal částku 33.150 USD složenou J. L., žádnou smlouvu ani doklad o předání peněz jí nevystavil. Když si později uvědomila, že nemá žádný doklad o všech půjčkách, které mu poskytla, vyhotovila smlouvu o půjčce na částku 3.280.000 Kč datovanou dnem 30. 12. 2010, do níž zahrnula veškeré své nesplacené půjčky a investice E.S. a J. L.. Dne 30. 12. 2010 obžalovaného spolu s E. S. opětovně navštívila v jeho kanceláři, kde mu tuto smlouvu předložila k podpisu. Obžalovaný nejprve smlouvu podepsat nechťel, že jí peníze vrátí a že má o půjčkách jiné doklady, nakonec však souhlasil a podepsal. Někdy na přelomu let 2011 a 2012 její vztah s obžalovaným tak nějak skončil. K datu splatnosti investice obžalovaný ani jí, ani E.S. žádné peníze nevyplatil. Odůvodňoval to tím, že pro vybrání investice není příznivý kurz dolaru. Dál se ho snažila kontaktovat, volala mu několikrát denně, ale buď jí nevzal telefon, nebo vrácení peněz odkládal. Od roku 2012 už není s obžalovaným v žádném kontaktu, před poslední schůzkou se pohádali a ona mu vynadala, že jí připravil o všechno. Ke smlouvě o půjčce mezi obžalovaným jako věřitelem a jí jako dlužníkem ze dne 31. 12. 2004 na částku 2.600.000 Kč svědkyně uvedla, že není pravdivá. V uvedené době se s obžalovaným již rok nestýkala a peníze k uvedeným účelům nepotřebovala. Fakt, že smlouvu prostřednictvím své právní zástupkyně dne 30. 6. 2009 předložila v civilním sporu vedeném proti ní S.K., vysvětlila tím, že jí to obžalovaný poradil, aby byla osvobozena od soudních poplatků. K podstoupení civilního sporu ji také přesvědčil obžalovaný, měl zařídit, aby byla od těchto poplatků osvobozena. Zápis o skartaci směnky vlastní a dohodu o ukončení smluvního vztahu vypořádáním, sepsané mezi ní a obžalovaným dne 15. 12. 2008, podepsala, neví však kdy a za jakých okolností.

Svědkyně dále u hlavního líčení uvedla, že nikdy si od obžalovaného peníze nepůjčovala a neměla ani diskotéku v XXXXX. Obžalovanému něco podepisovala, již si nepamatuje, jaké doklady obžalovanému podpisovala. Obžalovanému půjčovala peníze jak s dokladem, tak bez dokladu, kdy obžalovanému uvěřila, že jí doklad vystaví následně. Svědkyně specifikovala, kde obžalovanému předávala finanční prostředky. Obžalovaný v rámci dotazů předestřel svědkyni usnesení Okresního soudu ve XXXXX, sp. zn. 26C 374/2007, kde svědkyně žádala o zproštění poplatků a svědkyně uvedla, že dokument vytvořil právě obžalovaný za účelem zproštění platby poplatků a svědkyně dokument jen podepsala a nemyslela si, že tuto skutečnost obžalovaný posléze použije proti její osobě.

Svědčce D. F. byla soudem opětovně vyslechnuta dne 19. 1. 2015 u hlavního líčení (č. l. 3198-3199), a to s ohledem na výpověď svědka L.. Svědkyně uvedla, že obžalovaný jí sdělil informace o možných investicích do společnosti XXXXX někdy v roce 2010 nebo 2011 a proto kontaktovala L., o kterém věděla, že má pravděpodobně volné finanční prostředky a na investici podle obžalovaného se muselo sehnat nejméně 3 mil. Kč. L. s nabídkou souhlasil a peníze svědkyni předal buď ve XXXXX, nebo v XXXXX v obálce, kterou pak následně svědkyně předala obžalovanému V.. Svědkyně k přímému dotazu uvedla, že si nevzpomíná, zda jí L. předával peníze postupně ve dvou případech a již v přípravném řízení znala obsah jeho výpovědi, kterou viděla u vyšetřovatele, ale je přesvědčena, že svědek L. jí peníze předával najednou. Zda L. chtěl od svědkyně doklad o předání peněz, si již nepamatuje, ale přibližně po 1,5 roku chtěl L. peníze zpět. V tuto dobu byl obžalovaný nekontaktní a žádné investované prostředky nevrátil, takže svědkyně doznala, že v tuto dobu byla vůči L. také nekontaktní. Následně se setkal její současný partner s L., se kterým se dohodli na splácení investované částky, protože L. předal částku svědkyni F. a obžalovaného V. neznal a ani se s ním nesetkal. Smlouvu o sdruženém investování sepisovala s L. sama svědkyně a kde je originál této smlouvy, neví. Zda na této smlouvě je podpis obžalovaného V., neví, ale jako zástupce XXXXX zde vystupovala svědkyně. Svědkyně dále k dotazům sdělila, že sice oficiálně do pracovní skupiny obžalovaného nepatřila, ale zajišťovala pro něj nějaké smlouvy. Nevzpomíná si, že by na těchto smlouvách podepisovala jiné osoby, vyjma obžalovaného V., a to s ohledem na velký obsah smluv. Svědkyně si nevzpomíná, že by obžalovaný svědkyni někdy vytýkal podpisy za jiné osoby. K dotazům obžalovaného na konkrétní smlouvy svědkyně uvedla, že na tyto smlouvy si již s ohledem na množství nepamatuje. Pokud se týká smlouvy o půjčce ze dne 30. 12. 2010, pak tuto smlouvu svědkyně asi vyhotovila na počítači, a obžalovaný tuto smlouvu podepsal - za přítomnosti E.S., přičemž smlouva zahrnuje všechny závazky obžalovaného vůči svědkyni a E.S.. Podle svědkyně se obžalovaný V. podepisoval vždy poněkud odlišně a nikdy nenamítal neplatnost této smlouvy, její neznalost nebo nepodepsání.

Svědce L. (č. l. 3161) ve své výpovědi uvedl, že jeho osobu asi v roce 2009 oslovila D. F. s tím, že pracuje pro společnost, která investuje v dolarech vyšší částky. Prostřednictvím F. následně svědek investoval 2x částku, která je uvedena ve výrokové části tohoto rozsudku. Částku předával D. F. ve dvou splátkách, asi po půlce; první jí předal asi v roce 2009 a následně pravděpodobně v roce 2010. Finanční částka měla být investována přes společnost, kde D. F. měla nějakého známého a peníze měly být odvezeny buď do Rakouska, nebo do Maďarska, kde měly být investovány. Jméno známého D. F. svědkovi nesdělila, ale měla to být osoba ze XXXXX nebo ze XXXXX. Poté, co peníze nebyly svědkovi vyplaceny, řekla svědkovi D. F., že peníze předala obžalovanému V.. Svědek se s obžalovaným nikdy před hlavním líčením nesetkal a v době, kdy hovořila o V. jako o osobě, které předala finanční částku, jí svědek věřil; v současné době svědek neví, zda peníze byly předány dál. S D. F. se svědek dohodl na splácení poskytnuté finanční částky, ale z peněz byla vrácena jen nepatrná částka, přibližně do 20 tis. Kč. Při předávání peněz svědek obdržel smlouvu a následně po předání další části finančních prostředků svědek obdržel novou smlouvu a první smlouva byla zlikvidována. Na smlouvě byl podpis jen D. F. a nebyl zde podpis obžalovaného.

Na žádost obhajoby byl u hlavního líčení vyslechnut svědek K.P. (č. l. 3200-3201). Svědek dle svého vyjádření zpracoval odborné vyjádření z oboru písmoznalectví a soudu

současně předložil veškeré materiály, které měl při vypracování vyjádření k dispozici (č. l. 3210-3216). Sporné podpisy v rámci smlouvy o půjčce a smlouvy o sdruženém investování XXXXX měl znalec k dispozici jen v kopiích, což podle znalce zapříčinilo nemožnost učinit jednoznačné vyjádření. Samotný podkladový materiál byl však natolik kompletní, že dospěl k vysokému stupni pravděpodobnosti, že se na daných dokladech nejedná o pravé podpisy obžalovaného V.; přitom – pokud by měl k dispozici originály, tak pravděpodobně by dospěl k jednoznačnému závěru o nepravých podpisech obžalovaného V. K dotazu, zda podpisy mohl obžalovaný vyhotovit záměrně jinak, svědek uvedl, že proti této hypotéze svědčí obrácená dynamika, protože ve sporném podpisu je striktně dodržován přítlak v sestupu a odlehčení ve vzestupu, což je běžné pro většinu občanů, ale srovnávající podpisy obžalovaného mají smíšený charakter. Podle svědka by pisatel, chtějící komolit svůj podpis, nepřemýšlel nad dynamikou, která je zafixována a stopy by zde zanechal, což na daných podpisech není patrné. Síla přítlaku podle svědka je vidět i v kopiích, byť ne zcela jednoznačně. Svědek tak vyloučil možnost pozměnění podpisu ze strany obžalovaného a dospěl k závěru, že podpisy jsou padělek, byť opticky hodně podobný, a je jedno, zda je překopírován z předlohy nebo vyhotoven tzv. volnou rukou. Svědek uvedl, že sám používá přibližně tři druhy podpisů a rovněž předložené rozdílné podpisy obžalovaného mají přes rozdílnost určitý dynamický stereotyp. Svědek dále uvedl, že v oboru písmoznalectví pracuje mnoho let, nejprve u policie, posléze jako OSVČ a v mezidobí jen krátkou dobu vykonával vedoucího přestupkového oddělení na Městské policii v Brně. K dotazu soudu následně uvedl, že pracoval jako koncipient u JUDr. S., ale tuto skutečnost neuváděl, protože se jednalo údajně o práci tzv. na dálku. Svědek není spolumajitelem této kanceláře a nemá k ní žádný majetkový vztah.

Svědka J.B. ve své výpovědi (č. l. 3062) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení. Svědka s obžalovaným seznámil na podzim roku 2008 jeho pracovník A.P.. Sdělil mu, že obžalovaný jako poradce u společnosti XXXXX ví o zajímavých možnostech zhodnocení kapitálu. Poprvé se s ním sešel v jeho domě ve Štípě, přítomen byl A.P. a možná i J.D.. Obžalovaný mu nabídl, aby se podílel na založení offshore společnosti zabývající se nákupem a prodejem měn v závislosti na změnách kurzů. Ukazoval mu výhodnosti a efektivitu takovéto činnosti s tím, že má finančního experta z XXXXX J.D., jehož služeb využívá i Komerční banka. Protože měl několik známých, kteří na podobné činnosti profitovali, nabídka ho oslovila. Obžalovaný navrhoval, že by každý z nich složil 50.000 USD a jeli do Budapešti tuto společnost založit. Protože svědek požadovaný kapitál neměl, obžalovaný mu ochotně nabídl, že mu pomůže část požadované sumy zajistit formou úvěru. Sám měl peníze dostat od své sestry, nebyl to pro něho problém, údajně vydělával velké peníze jako regionální ředitel společnosti XXXXX. V březnu 2009 předal obžalovanému asi ve třech částkách 1.040.000 Kč. Prostředky získal jednak z úvěru u GE Money Bank zprostředkovaného obžalovaným, jednak půjčkou od P.T. a jednak prodejem dřeva a ze svých firemních peněz. Peníze obžalovanému předával v hotovosti, dvakrát ve XXXXX, naposledy u sebe doma, při té příležitosti mu obžalovaný vystavil pokladní doklad. Mezi první schůzkou a předáním peněz se uskutečnily ještě další schůzky, samotné jednání trvalo několik měsíců, obžalovaným často telefonoval a přesvědčoval o výhodnosti takového podnikání. Nejpozději na druhé schůzce ho obžalovaný seznámil s J.D., jednání však vedl on, jmenovaný tam jenom seděl a mlčel. Na jedné z těchto schůzek bylo dohodnuto, že poklesne-li jimi vložený kapitál na 80.000 USD, bude společnost rozpuštěna, její činnost ukončena a

zbylé prostředky rozděleny. Po předání peněz se obžalovaný asi na 2 týdny odmlčel, svědek neměl žádné zprávy. Volal obžalovanému i několikrát denně, ten mu však nebral telefon. Až po dvou týdnech mu telefon vzal a tvrdil, že bankéř provádějící konverzi na dolary je na horách a že se věc protáhne. Po dalším týdnu mu oznámil, že bankéř vložené prostředky zabavil pro jednoho z jeho věřitelů. Nic víc mu k tomu neřekl a svědek si tedy tuto informaci nemohl nijak ověřit. Současně mu však sdělil, že má exekutorem obstavený účet, na který mu chodí mzdové prostředky z XXXXX, ale protože vyhraje nějaký spor s B., peníze na účtu budou uvolněny a vložené peníze mu vrátí. Poté se asi půl roku nic nedělo, obžalovaný mu opět nebral telefony a případně jednání odkládal s tím, že proces B. se už blíží ke konci. V lednu roku 2010 mu obžalovaný nabídl směnku výstavce L.H., kterým mu údajně dlužil miliony korun. Jednalo se o směnku vystavenou ve XXXXX dne 15. 1. 2010, znějící na částku 1.400.000 Kč, splatnou dne 15. 8. 2010. Směnka měla být pouze jakousi protihodnotou za jeho zmařenou investici, výstavce směnky předtím nikdy neviděl, ani s ním nejednal. Současně s předáním směnky mu obžalovaný ukazoval rodný dům L.H. v XXXXX. Přesvědčil ho, že na něm si nic nevezme a naopak že rodiče L.H. jsou solventní, že je to jediná cesta dostat se ke svým penězům. Směnka byla splatná v srpnu 2010, nicméně on ji vymáhat nechtěl, pořád obžalovanému věřil. Za předání této směnky obžalovaný žádal vrácení příjmového pokladního dokladu, který mu vystavil na částku 1.040.000 Kč. V květnu 2010 mu obžalovaný přinesl další dvě směnky vystavené L. H., které byly avalovány jeho matkou. Obžalovaný mu tvrdil, že dává dohromady věřitele L.H. a že v rámci mediační řízení hodlá vymoci 40 % z těchto směnek. I tyto směnky svědek přijal pouze jako záruku vrácení jeho zmařené investice. V červnu roku 2009 obžalovaný požádal o půjčku ve výši 90.000 Kč s tím, že chce žalovat H. u Rozhodčího soudu, kde má svého známého. Tvrdil, že půjčku potřebuje na úhradu soudních poplatků a vrátí ji v horizontu jednoho týdne. Svědek dle instrukcí obžalovaného vložil 90.000 Kč na účet M.V. V prosinci roku 2012 si od něj obžalovaný vyžádal 60.000 Kč opět na nějaké poplatky v souvislosti s vymáháním pohledávek po rodině H.. Tyto peníze svědek obžalovanému vyplatil - v hotovosti v Bystřici pod Hostýnem v restauraci Rondo, za což mu obžalovaný vystavil směnku na částku 150.000 Kč. Směnka nebyla vystavena v roce 2009, jak je na ní uvedeno, ale v roce 2010. Obžalovaný mu její antedatování vysvětlil tak, že nesmí vystavovat žádný doklad zhoršující jeho finanční poměry. Obžalovaný mu směnku přinesl již vypsanou, až později svědek zjistil, že je vypsána špatně a nedá se uplatnit u soudu. Pravděpodobně při této schůzce mu obžalovaný předložil k podpisu listinu, o které mu řekl, že je kopií směnky, kterou našel při listování svým archivem. Obával se, aby originál nebyl někým zneužit, a chtěl podepsat její storno. Směnka byla pouze přeškrtnuta a opatřena nápisem „storno“, nápis „uhrazeno“ na ní určitě nebyl. Směnku nikdy předtím neviděl, ani nevlastnil, obžalovaný mu částku 1.300.000 Kč nikdy nedal. Svědek obžalovanému věřil a předloženou směnku mu podepsal. Někdy v červenci roku 2010 za ním obžalovaný přišel s jakýmsi dalším částečným plněním ze strany L.H.. Jednalo se o kupní smlouvu na parcelu ve vlastnictví O. a A.K., kteří zplnomocnili L.H. k prodeji pozemků v XXXXX za 530.000 Kč. Smlouva byla vyplněna a opatřena ověřenými podpisy, stejně tak návrh na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí. Obžalovaný mu řekl, že pokud L.H. do 14 dnů nepřinese peníze, má tuto smlouvu vložit do katastru nemovitostí. Když tak chtěl později učinit, byl tam již zaregistrovaný jiný majitel. Obžalovaný to později sváděl na L.H.. Na jaře v roce 2011 obžalovaný oslovil svědka s tím, že rozjíždí proti manželům H. směnečné řízení. Věřitelů L.H. mělo být víc a obžalovaný ho požádal, aby převedl na jeho řad směnky vystavené L. H.. Vysvětloval to tak, že z H.

tentokrát něco dostane a bude mít možnost vrátit mu finanční prostředky ze zmařené investice. Zase tvrdil, že rodiče L.H. jsou movití a že je tam šance. Svědek obžalovanému opět uvěřil a převedl na něj jednak směnku vystavenou dne 26. 5. 2010, znějící na částku 1.600.000 Kč, a jednak směnku vystavenou dne 15. 1. 2010, znějící na částku 1.400.000 Kč. Třetí směnku na jeho řad převést nemohl, protože v té době ji neměl u sebe. Svědek tyto směnky v žádném případě neměl v úmyslu po rodině H. vymáhat sám, protože je neznal a částky neodpovídaly jeho zmařené investici. Dne 8. 2. 2012 mu byly poštou doručeny směnečné platební rozkazy celkem na 2.830.000 Kč. Ihned po jejich obdržení utíkal za obžalovaným a chtěl vědět, co to má znamenat. Obžalovaný tvrdil, že dal svému právnímu zástupci generální plnou moc, že je to omyl a že směnečné platební rozkazy neměly směřovat vůči němu. Pak volal svému právníkovi JUDr. H. a nadiktoval mu text námitek proti těmto rozkazům. Následně mu nabídl, že mu námítky sám přepíše nebo nechá přepsat, aby to mělo štábní kulturu. V sobotu mu námítky přivezl a tvrdil, že je postačí podat až úterý. Svědek později zjistil, že posledním termínem bylo pondělí a že pokud by vyslyšel obžalovaného, podal by námítky opožděně. Když se později obrátil na obžalovaného s tím, že podané námítky jsou neúčinné, tvrdil, že mu je do telefonu diktoval koncipient. Později obžalovaný předložil dohodu o narovnání, kterou odmítl, protože v ní byly uvedeny nepravdivé skutečnosti. Svědek popřel, že by za indosaci smenek od obžalovaného obdržel částku 400.000 Kč, od něj nikdy žádné peníze nedostal, naopak se snažil domoci se vrácení svých peněz. Při této příležitosti si na svůj mobilní telefon nahrál jednání s obžalovaným, neboť ten tvrdil pokaždé něco jiného. Svědek popřel i to, že by byl seznámen s právními následky indosace nebo s doložkou „sine obligo“. Obžalovaný mu k tomu vůbec nic neřekl a on předtím žádné zkušenosti nezískal. S M.S. se seznámil až v roce 2012, když ho jmenovaný kontaktoval jako dalšího poškozeného.

Svědék u hlavního líčení opětovně jednoznačně uvedl, že od obžalovaného nikdy žádné peníze nezískal a ani v rámci indosace od obžalovaného nedostal jakoukoliv finanční částku. Svědek viděl svědka L.H. poprvé, až když svědčil u soudu a v roce 2010 se s L. H. nesetkal.

Svědék A.P. ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 3067) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení, kdy pro B. v předcházejícím období příležitostně pracoval jako lesní dělník. Obžalovaného znal jako kamaráda své sestry a švagra. Asi půl roku předtím, než B. poskytl obžalovanému 1.000.000 Kč na nějaký obchod v offshore společnosti, svědek navštívil obžalovaného, protože mu zůstaly dluhy z podnikání a s tím spojené exekuce na statisícové až milionové částky, chtěl obžalovaného požádat o nějakou finanční výpomoc. Obžalovaný mu sdělil, že sám žádné peníze nemá, ale pokud by on sehnal někoho, kdo by mu poskytl 1.000.000 Kč, byl by schopen tyto peníze zhodnotit při nákupu a prodeji dolarů. Svědek obžalovanému doporučil B., kterého znal jako slušného a inteligentního člověka a který by do takového podnikání možná šel. Svědek následně oslovil B., jestli by peníze do takového podnikání dal, ten tomu byl nakloněn, chtěl však znát další podrobnosti. Na schůzce v kanceláři obžalovaného ve XXXXX, které se svědek účastnil, obžalovaný B. svůj záměr podrobně vysvětlil s tím, že investované peníze jsou pojištěné a investice není riziková. Říkal mu, že by se dalo investovat 500.000 nebo 600.000 Kč, ale nejlepší by byla částka 1.000.000 Kč. B. obžalovanému slíbil, že zkusí sehnat, kolik bude moct. Obžalovaný přislíbil, že sám taky něco vloží. B. si vzal čas na rozmyšlenou, ale asi za 14 dní svědkovi volal, že půl milionu už má, ale půl milionu mu ještě chybí. Ve stejném období mu několikrát volal i

obžalovaný a ptal se, jak to s B. vypadá. Od B. už ví jen tolik, že se s obžalovaným sešel, že mu obžalovaný pomohl zajistit úvěr u GE Money Bank a že mu nakonec předal celý 1.000.000 Kč. Převzetí této částky mu v tu dobu potvrdil i obžalovaný. Dohoda byla taková, že obžalovaný peníze vymění u nějakého svého známého v Brně a pak se všichni tři sejdou a domluví se na dalším postupu. Následně, když se 14 dní nic nedělo, svědek obžalovanému volal, ten však jen sliboval, že už to bude. Po několika týdnech začal být nervózní i B.. Tehdy se uskutečnila další schůzka, při které jim obžalovaný sdělil, že vložil peníze na účet svého známého, avšak v tu dobu spadla na účet exekuce a peníze jsou zablokované. Tento problém se měl v nejbližší době vyřešit. Potom dalšího půl roku svědek nebo B. průběžně, jednou nebo dvakrát týdně, obžalovanému volali, jak to s těmi penězi vypadá, obžalovaný to však pořád jen oddaloval a vymlouval se na problémy známého s tou exekucí. Po půl roce už ztratil trpělivost i B., jenž musel splácet půjčku, kterou si na to vzal. Bylo mu naznačeno, že se s obžalovaným sešel a ten mu nabídl směnku jistého H., který měl obžalovanému dlužit větší částku peněz, asi 3.000.000 Kč. Obžalovaný navrhoval, aby si B. své peníze vymohl od toho H. sám. Později se svědek od B. dozvěděl, že H. nevlastní nic a že obžalovanému tu směnku vrátí. Chtěl po obžalovaném vrátit své peníze nebo vystavit nějaký doklad. Následně se dozvěděl i to, že obžalovaný směnku použil u soudu proti B.. Svědek proto navštívil obžalovaného v jeho kanceláři a ptal se ho, jak to s těmi penězi doopravdy bylo, obžalovaný mu tvrdil, že peníze B. vrátil a navrhnul nějaké vyrovnání. Svědek byl informován i o tom, že B. obžalovanému půjčil dalších 140.000 Kč, které údajně potřeboval na to, aby žaloby stáhnul, ani tyto peníze mu však obžalovaný nevrátil. Svědka dnes velmi mrzí, že obžalovaného s B. seznámil, neboť ten z toho má jen samé problémy.

K dotazům soudu dále uvedl, že poškozený B. skutečně svědkovi přímo sdělil předání 1.000.000 Kč obžalovanému; přitom se nikdy nezmínil o případném zapůjčení peněz od obžalovaného. Samotnou půjčku pak poškozenému obžalovaný dle vlastních slov poškozeného nevrátil. V rámci návštěvy svědka u obžalovaného ve Štípě v kanceláři obžalovaný svědkovi uváděl, že má dluh zaplacený a ukazoval nějaké smlouvy.

Svědčyně E.S. ve své výpovědi (č. l. 3063-3064) uvedla skutečnosti shodné jako v přípravném řízení s tím, že s obžalovaným se seznámila ve společnosti XXXXX, kde v letech 2003 až 2007 působila jako finanční poradkyně. Poškozená D. F., která je její kamarádka, se svědkyni koncem prázdnin roku 2010 zmínila o tom, že obžalovaný připravuje výhodnou investici do společnosti XXXXX. Tvrdila jí, že by se na této investici dalo dobře vydělat, ale že nejde realizovat v malých částkách, její minimální výše měla být 3.000.000 Kč. Obžalovaný potřeboval tuto investici naplnit, takže ji nabídla, aby se na ní také podílela. Investovat se mělo na dobu 18 měsíců s 15 % úrokem, vždy po čtyřech měsících se měla vyplácet část procent z výnosů. Řekla jí, že ji tato možnost investování zajímá a že pokud bude mít obžalovaný zájem, ať ji osloví. Ještě v září roku 2010 ji obžalovaný telefonoval, zda by potřebovala něco vysvětlit, kolik by chtěla investovat a zda nezná nějaké další potenciální klienty. Kdyby sehnala někoho dalšího, mohla by za to mít i nějaké provize. O obžalovaném nepochybovala, neboť to byl ředitel významné finanční instituce a ona se účastnila několika jeho přednášek v rámci společnosti XXXXX. Pokládala ho za odborníka, který má schopnosti a znalosti a ví, jak investovat peníze s co největším zhodnocením. Na tuto investici sehnala celkem 400.000 Kč, 150.000 Kč byly její vlastní peníze, od rodičů si půjčila 100.000 Kč, její bratr T.M. dal 50.000 Kč a její kamarádka P.M. dala 100.000 Kč. Obžalovaný požadoval peníze v hotovosti, chtěl je odvézt do Maďarska a vklad hotovosti měl být kvůli poplatkům či

kurzu výhodnější. Přes D. F. ji v říjnu 2010 vyrozuměl, že se má rozhodnout rychle, z čehož nabyla dojem, že s tou investicí spěchá. Dne 8. 11. 2010 společně s D. F. navštívily obžalovaného v jeho kanceláři ve XXXXX na ulici XXXXX, ona u sebe měla 400.000 Kč, paní F. přibližně 30.000 USD. V kanceláři obžalovanému peníze předala, on si je přepočítal a uschoval. D. F. s ní mezitím sepisovala smlouvu o sdruženém investování v platformě XXXXX, kterou obžalovaný jako zprostředkovatel podepsal. Poté obžalovaný převzal a přepočítal i dolary od paní F., žádný doklad o převzetí peněz ji však nevystavil. Na této schůzce jim tvrdil, že ještě téhož dne nebo na druhý den pojede s penězi do Maďarska, že už čekal jenom na jejich peníze. Asi po měsíci si uvědomila, že o předání peněz nemá žádný doklad. D. F. u obžalovaného zjistila, že peníze investoval na svoje jméno a tedy že žádné potvrzení dostat nemůže. Vzkázal jí také, že kopie listiny, kterou od něj obdržela, je plně dostačující. Dne 30. 12. 2010 jela s D. F. na další schůzku s obžalovaným, na niž se mělo projednat zajištění investice. D. F. obžalovanému předložila návrh smlouvy o půjčce, ve které se měl obžalovaný zavázat k vrácení peněz, které mu ona půjčila z prodeje halý a peníze investované L. a jí, celkem to dělalo kolem 3.000.000 Kč. Obžalovaný byl dotčený tím, že mu nevěřily, tvrdil, že není žádný důvod sepisovat něco dalšího, nakonec však smlouvu podepsal. Žádné výnosy z investice po čtyřech měsících nepřišly, což obžalovaný ještě vysvětloval tím, že výnosy vyplatí najednou až po uplynutí 18 měsíců, že kvůli špatnému kurzu dolaru není ještě vhodná doba na výběr. Po 18 měsících, když se ptala D. F., obžalovaný jí vzkázal, že investice bude vyplacena během týdne nebo 14 dnů. Nejprve to mělo být z důvodu převodu peněz, potom kvůli nevýhodnému kurzu, vždy měl nějaký argument, proč to nejde. Později D. F. chtěla, aby obžalovanému zavolala sama. Volala mu dvakrát nebo třikrát, pokaždé ji uklidňoval, ať nemá žádné obavy, že to bude už příští týden nebo další týden, nicméně nikdy k tomu nedošlo. Snažila se, aby D. F. zprostředkovala další schůzku s obžalovaným, ten však domluvené schůzky rušil nebo na ně nechodil. Pak přišel s tím, že má nějaké finanční problémy, kvůli kterým nemůže investici vyplatit. Tvrdil, že nějak výhodně koupil pozemky, že je prodá a všichni se z toho budou mít dobře, potom byl nemocný, potom, že mu má někdo vrátit nějaké peníze, vždy až do detailů popisoval, proč hned nemůže peníze vyplatit. S D. F. obžalovaného neúspěšně hledaly v jeho kanceláři ve XXXXX a také v XXXXX u jeho bývalé manželky a jeho rodičů. Naposledy s obžalovaným mluvila v roce 2012 po telefonu, zase jí slíbil něco, co nesplnil, pak už na další jednání rezignovala a investici považovala za ztracenou.

K dotazu soudu svědkyně dále uvedla, že peníze vezla společně s poškozenou F., která domluvila ještě jednoho klienta (L.), který ale neměl české koruny, takže investoval finanční hotovost v dolarech. Svědkyně sama L. nikdy neviděla a nezná bližší skutečnosti, jen okolnost, kdy s poškozenou F. předaly obžalovanému peníze. Poškozená F. svědkyni neřekla, kdy převzala hotovost od L., ale bylo to asi někdy v těch dnech, kdy měla k dispozici svědkyně S. K dotazu obžalovaného následně sdělila, že podepsala smlouvu na investici ve výši 400.000 Kč, ale smlouva týkající se dolarů nebyla podepsána, což si vysvětlovala blízkým vztahem mezi obžalovaným a poškozenou F., která předala okolo 30.000 dolarů. Svědkyně na žádost obžalovaného rovněž velmi podrobně popsala kancelář a umístění kanceláře, kde došlo k předání peněz. Svědkyně při podání výpovědi byla dle názoru soudu velmi věrohodná.

Svědék A.P. (bod 5. a) ve své výpovědi (č. l. 3067) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení a uvedl, že v roce 2009 nabízel převod členských práv a povinností

k družstevnímu bytu č. XXXXX na adrese XXXXX. Zhruba v polovině roku se mu ozvala zprostředkující realitní kancelář s tím, že sehnala zájemce. Na následné schůzce přímo v bytě se seznámil s H.T. a s obžalovaným. Paní T. byla v pokročilém stadiu těhotenství a hledala pro ně byt. Následovaly další schůzky a ještě v roce 2009 byly podepsány smlouvy. Za převod členských práv a povinností k družstevnímu bytu byla sjednána cena ve výši 1.700.000 Kč. Částka měla být zaplacená ve dvou splátkách, první splátka ve výši 1.000.000 Kč měla být hrazena z hypotečního úvěru paní T., druhá splátka ve výši 700.000 Kč měla být uhrazena bezhotovostním převodem na jeho účet. Aby paní T. mohla dostat hypoteční úvěr, musela bance doložit uhrazení doplatku kupní ceny za převod členských práv a povinností, který byl mimo rámec hypotečního úvěru. Protože však částku 700.000 Kč neměla, buď ona, nebo obžalovaný přišli s návrhem, aby podepsal listinu potvrzující, že doplatek ceny bytu od paní T. již dostal. Většinou iniciativu k této záležitosti měl obžalovaný. Tuto listinu podepsal u notáře s vědomím, že se jedná o účelově vystavenou listinu umožňující paní T. čerpat hypoteční úvěr. Jako záruku za podpis mu paní T. vystavila směnku na částku 750.000 Kč, splatnou ještě v prosinci roku 2009. Po schválení hypotečního úvěru mu na účet byla připsána částka 950.000 Kč jako první platba za převod bytu, bylo to začátkem roku 2010. Protože neobdržel doplatek kupní ceny bytu, svědek absolvoval v roce 2010 s obžalovaným řadu schůzek, řešil to pouze s ním, paní T. se těchto schůzek již neúčastnila. K uhrazení směnky průběžně vyzýval i paní T., ta ho však vždy odkazovala na obžalovaného, který měl celou záležitost vyřešit, sama neměla peníze na to, aby směnku vyplatila. Obžalovaný se v úhradě vždy stavěl kladně, argumentoval tím, že má spousty dlužníků, od kterých by měl v budoucnu dostat peníze použitelné pro vypořádání směnky. Takovýchto schůzek absolvoval asi 15, nikdy však k žádnému konkrétnímu výsledku nedošlo. Obžalovanému pak často telefonoval a psal SMS zprávy, ten se však pouze vymlouval, že dlužníci neplatí, ale že se to vyřeší. Tento stav trval asi do poloviny roku 2010, kdy za ním obžalovaný přišel s návrhem, že by závazek na doplacení kupní ceny bytu převzal jeden z jeho dlužníků. Mělo se jednat o L.H., kterého v té době neznal a kterého obžalovaný popsal jako velmi solventního člověka, syna majitelů prosperující softwarové firmy s dostatkem finančních prostředků k vyřešení celé věci. Také mu sdělil, že od paní T. nemůže očekávat nic dalšího, jelikož ona nemá žádný další majetek a její schopnost placení je nulová. Obžalovaný ho takto přesvědčil, že je pro něj výhodnější vyměnit její směnku za směnku L.H., který je solventní a schopný směnku vyplatit. Protože obžalovanému uvěřil, směnky vyměnili a on obžalovanému na rub směnky paní T. potvrdil převzetí částky 750.000 Kč. Směnka L.H. byla vystavena na částku 820.000 Kč se splatností dne 18. 6. 2010, přičemž v této částce byly zahrnuty veškeré poplatky související s převodem bytu a veškeré nájem, které svědek za H. T. hradil. Když dne 18. 6. 2010 L.H. ze směnky nic nevyplatil, začal po něm pátrat. Když ho následně telefonicky kontaktoval on sám, byl hodně překvapen, vůbec nevěděl, k čemu měla jím vystavená směnka sloužit. Proběhlo mezi nimi několik schůzek, na kterých L.H. vystupoval velice korektně a sliboval, že veškeré závazky ze své směnky uhradí. Komunikace s obžalovaným v té době již začala vážnout. Asi měsíc po převodu bytu listopadu 2010 obžalovanému volal a on byl velmi rozhořčen, že L.H. doplatek za byt ještě neuhradil. Ke dni 9. 12. 2010 mu L.H. podepsal dohodu o uznání závazku na částku 948.000 Kč. V této částce byly zahrnuty veškeré náklady s neuhrazenými směnkami, navýšené o úroky z půjčky a z prodlení. L.H. totiž navíc půjčil asi 40.000 Kč na vyvázání nějaké nemovitosti z hypotéky, z prodeje této nemovitosti mu měla být doplacená kupní cena bytu. Z této půjčky mu bylo vráceno pouze 2.000 Kč. V roce 2011 absolvoval s L. H. řadu telefonátů a schůzek, nic se

však nevyřešilo. Hovořil také několikrát s obžalovaným, ten se však k věci stavěl neutrálně a neměl už zájem ji řešit. Paní T. také několikrát sháněl telefonicky, nezvedala mu však telefony, a pokud se jí někdy dovolal, byla překvapená, že situace ještě není dořešena. Slíbila mu, že si vše ověří u obžalovaného a zavolá mu zpátky, musel jí však volat ještě několikrát, protože to neudělala. V jednom telefonátu nicméně přislíbila, že bude mít nějaké výhodné zaměstnání a mohla by se na doplacení ceny bytu sama podílet. Řekla mu, aby zavolal v dubnu 2012, že se domluví, další hovory mu ale již nebrala. Posléze mu přišla z telefonu obžalovaného SMS zpráva, aby přestal paní T. kvůli převodu bytu šikanovat. V té chvíli mu bylo jasné, že doplatek za převod členských právních k bytu již od nich nedostane.

Svědék dále k dotazu soudu uvedl, že částka 750.000 Kč doposud není zaplacená a v rámci převzetí směnky na L.H. mu obžalovaný nenabízel vymáhání této směnky.

Výpověď **svědka L.T.** (k bodu 5. a) byla se souhlasem obžalovaného a státního zástupce u hlavního líčení čtena (č. l. 3063). Svědek potvrdil, že do roku 2010 byl ženatý s H. T.. Rozvedl se s ní mj. kvůli jejímu vztahu s obžalovaným. Byli domluveni, že jí pomůže s ručením na získání bytu, mělo se jednat o byt na XXXXX ve XXXXX. O okolnostech koupě bytu svědek nic nevěděl, v tu dobu ho to moc nezajímalo. Také nevěděl o tom, že u převodu bytu figuroval obžalovaný, v takovém případě by do toho určitě nešel. Svědek se domnívá, že celou kupní cenu bytu pokrýval hypoteční úvěr u Raiffeisenbank, který ji s H. T. podepsal. Tento úvěr je již doplacený, dostal o tom z banky vyrozumění, ve kterém byla zmíněna i pokuta za předčasné splacení úvěru. Jeho domluva s H. T. byla taková, že za úvěr bude ručit, pouze v případě problémů ho měl i splácet. Úvěr splácela H. T., svědek nemusel hradit nic. Někdy na podzim 2013 mu však volala, že má se splácením úvěru problémy, neboť obžalovaný jí na syna nic nepřispívá, a že bude nucena byt prodat. Svědek s ní potom byl i v bance, kde proběhlo jednání s novými nabyvateli bytu a vypořádání úvěru. S předchozím majitelem bytu nikdy nejednal, setkal se s ním pouze podpisu smlouvy o úvěru a dalších smluv. Svědek doplnil, že s H. T. mají ve společném vlastnictví dům na adrese XXXXX. Po rozvodu jí tato nemovitost měla zůstat, ale ona neměla peníze, aby mohla splácet byt ve XXXXX i tuto nemovitost, takže úvěr u Raiffeisenbank čerpaný ještě za trvání manželství stále splácí pouze on.

Svědkyně H. T. ve věci odmítla vypovídat.

Za velmi důležitou soud považuje výpověď **svědka L.H.** (č. l. 3061), který je v současné době ve výkonu trestu odnětí svobody na základě rozsudku Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně ze dne 18. 11. 2013, sp. zn. 68T 15/2013, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 7. 5. 2014, sp. zn. 5To 1/2014 (č. l. 3027 – 3036). Svědek u hlavního líčení vypovídal shodně jako v přípravném řízení a uvedl, že s obžalovaným ho někdy okolo roku 2000 seznámil S., se kterým podnikal ve společnosti XXXXX s. r. o. Spolupráce s obžalovaným se rozvinula kolem let 2008 až 2009, a to opět na popud S., který byl v tu dobu věřitelem obžalovaného. To, že je jeho dlužníkem, obžalovaný nijak neskrýval, ovšem v jeho nepřítomnosti své závazky nebral vážně, podle něj na něho S. nic neměl. Z podnikání s S. svědkovi zůstal v letech 2001 až 2002 dluh v řádu statisíců korun, který však postupem času narůstal, protože neměl peníze na jeho umoření. V letech 2008 až 2009 tento dluh dosáhl částky kolem 500.000 Kč. V té době po něm S. chtěl, aby začali spolupracovat s obžalovaným, který měl podle něj zajímavé podnikatelské nápady. Mluvílo se o spoustě

projektů, nejčastěji o investicích do nákupu cizích měn, podle obžalovaného tam měla být vysoká návratnost investic. Nakonec však nic nerealizovali, vždy zůstalo u nějakého nápadu. Obžalovaný v té době pracoval u společnosti XXXXX, o tuto spolupráci však svědek nestál. Podnikání ve společnosti XXXXX s. r. o. ukončili v roce 2007, svědek v té době pracoval ve společnosti XXXXX, ze které po několika letech odešel do společnosti XXXXX a poté v roce 2009 zakotvil jako konzultant a později obchodní manažer v jejich rodinné společnosti XXXXX. Svědek trvá na tom, že od roku 2000 do roku 2012 mu S. půjčil asi 500.000 Kč, směnky v jeho držení překrývají jedna druhou. Pokaždé, když od něj dostal půjčku (maximálně 30.000 Kč), musel mu podepsat další směnku, která pokrývala všechny jeho závazky. Přestože o to žádal, předchozí směnky mu S. nikdy nevrátil. Tím se ovšem netrápil, věděl, že by je nikdy nevymáhal v souhrnu. Tento systém pak musel akceptovat i proto, že se nacházel v tíživé životní situaci a nic jiného mu nezbývalo. Z půjčených peněz se snažil něco vracet, nebyly to sice nějak vysoké částky, ale část svého dluhu přeci jen umořil. V letech 2008 a 2009 měl napůjčováno i u různých spotřebitelských firem a jeho finanční a životní situace nebyla příznivá, čekal na nějakou dobrou pracovní a životní příležitost. A právě v té době se na něj obžalovaný snažil udělat dojem, že bude jeho zachráncem. Jeho situace obžalovanému vyhovovala, neboť se cítil hodně pod tlakem a musel se svým životem něco provést, jinak by se nadále zhoršovala. Tehdy mu obžalovaný nabídl, že mu s S. pomůže, a svědek věděl, že má na S. velký vliv. Vyprávěl mu příběh o neoprávněné exekuci, kvůli níž má zablokovány své prostředky a dostal se do dluhové pasti. Také mluvil nepokrytě o tom, že S. na něho jako na dlužníka nemá žádné páky a že si s ním dokáže poradit i ve věci jeho závazků. To ovšem svědek odmítal, chtěl pouze, aby mu pomohl vyjednat u S. únosné a oboustranně výhodné podmínky jejich splacení. Za pomoc chtěl obžalovaný postavit svědka do role svého dlužníka, aby u svých věřitelů získal čas na splacení vlastních závazků. Následně v jeho kanceláři ve XXXXX mu dal podepsat doklad, směnku na řad B., s tím, že ji nikdo nikdy nebude vymáhat ani používat, že bude sloužit pouze jako argument k vyřešení situace u B. a k připravení půdy pro vzájemnou spolupráci. Obžalovaný před ním nijak neskrýval, že B. dluží peníze, vymlouval se na to, že mu nemůže zaplatit kvůli exekuci. Do měsíce ho požádal o vystavení další směnky na řad B., opět mu nadiktoval celé její znění. V tomto případě už chtěla, aby na směnce byla podepsána jiná osoba, zmínil jeho matku, aby to směnce dávalo naprostou důvěryhodnost. Když po něm chtěl vrátit minulou směnku, obžalovaný tvrdil, že je u něj v trezoru a že se nemusí ničeho obávat, protože on by mu nikdy neublížil, nikdy by těchto směnek nezneužil. Na řad B. vystavil celkem tři směnky, nikdy za to od obžalovaného neinkasoval žádnou částku. Svědek přiznal, že podpis své matky jako avala na směnce vystavené dne 26. 5. 2010, splatné dne 31. 12. 2010, padělal on. Věřil, že obžalovanému pouze pomáhá a že jím podepsané listiny obžalovaný pouze někde ukáže a okamžitě zničí. Stejně to bylo s kupní smlouvou ze dne 30. 7. 2010 na pozemek v XXXXX. O finanční situaci obžalovaného v letech 2008 až 2010 svědek moc neví, pouze odhaduje, že na tom byl podobně jako on, přestože na své okolí se snažil působit sebejistě a stavěl se do role úspěšného podnikatele. O svých dluzích u S. obžalovaný nerad mluvil, když tato přišla řeč, smetl to ze stolu s tím, že S. není věřitel, kterého by se měl obávat. Dozvěděl se však, že S. nebyl schopen půjčit obžalovanému celou požadovanou částku, avšak byl ochoten zastavit svoji nemovitost v XXXXX, aby mu peníze na připravovaný projekt zajistil. Svědek potvrdil, že obžalovanému podepsal smlouvu o půjčce ze dne 29. 6. 2009 na částku 3.500.000 Kč a související doklady a zfalšoval podpisy své matky jako avala. Oproti těmto listinám od obžalovaného žádné peníze nedostal, v tu dobu je podle něj ani neměl, jinak by začal plnit

jiné svoje závazky. Listiny měl použít pouze jako obranný prostředek proti svým věřitelům, měly je přesvědčit, že mu někdo jiný dluží peníze. Svědek se dále vyjádřil k osobám H. T. a A.P.. S prvně jmenovanou má obžalovaný syna, A.P. připravil o byt. Svědek nikdy neprojevil ochotu převzít závazek H. T. vůči A.P. z titulu nedoplatku ceny za převod členských práv k bytu na XXXXX ve XXXXX. S panem P. se potkal a vystavil mu dne 11. 5. 2010 směnku na 820.000 Kč se splatností do 18. 6. 2010, podepsal všechno, co mu obžalovaný předložil. Svědek podepsal i dohodu o uznání závazku ze dne 9. 12. 2010, kde se zavázal uhradit částku 987.000 Kč. Sám ovšem tuto listinu nevyhotovil, jeho finanční situace mu úhradu takovéto částky neumožňovala, což muselo být obžalovanému naprosto zřejmé. Svědek si nepamatuje, že by si od A.P. v roce 2010 půjčil ještě nějaké další finanční prostředky, v té době však podepisoval doklady jako na běžícím pásu. Stejně tak si nepamatuje, zda A.P. úhradu částky 987.000 Kč opakovaně sliboval. Pokud ho někdo někomu představoval jako movitého a solventního člověka, byl to obžalovaný. Svědek popřel, že by byl v roce 2010 dlužníkem obžalovaného, byť tomu svědčí listinné důkazy. Své směnky vystavené na řad obžalovaného podepsal, některé i vyplnil. Obžalovaný mu však v žádném případě nevyplatil částky, které jsou na směnkách uvedeny. Okolnosti vystavení těchto směnek si už svědek nepamatuje. V průběhu spolupráce mu obžalovaný občas dal nějaké částky v řádu tisíců korun, za těch pět let se mohlo jednat maximálně o 30.000 Kč, jednalo se však o odměny za odvedenou práci. S. mu osobně peníze nepůjčila, půjčil mu je S. a přesvědčil ho, aby směnky vystavil na její osobu. S. věděla, že jejímu manželovi dluží peníze, ale se svědkem to neřešila. Na vystavení směnek na řad manželů S. se obžalovaný nijak nepodílel. K okolnostem indosací směnek, které vystavil na řad S., S. a B., svědek uvedl, že se jedná o jasný podvod obžalovaného. Tak jako si vymyslel historky o něm, tak si vymyslel historky o nich a nyní je z dlužníka věřitel. Obžalovaný o něčem takovém mluvil, když mu nabízel, že ho odstřihne od S.. Nic konkrétního k tomu však uvést nedokázal, u žádného z těchto jednání přítomen nebyl. Pokud jde o osobu M. Š., obžalovaný si od něj půjčoval peníze, podle svědka měl obžalovaný v panu Š. nějaký svůj zdroj peněz. Svoje přistoupení k hypotečnímu úvěru obžalovaného u Hypoteční banky svědek označil za svůj nejhlupejší krok v životě. Obžalovaný za ním přišel s historkou, že potřebuje adresu, kam by mu chodila pošta, nechtěl, aby mu pošta chodila domů na Lukov. Přišel za ním orodovat i S.. V bance bylo všechno předchystáno, nikdo mu nic neříkal, celá operace trvala maximálně dvě minuty. Svědek tyto papíry podepsal v domnění, že pouze mění doručovací adresu hypotečního úvěru. Asi po třech letech u něj doma u rodičů zazvonila paní z banky společně s exekutorem, že Hypoteční bance dluží asi 3.500.000 Kč. Teprve tehdy zjistil, jak to doopravdy bylo. V tomto případě však obžalovaný situaci nějakým způsobem vyřešil a z Hypoteční banky ho poté už nikdo nekontaktoval. Ve vztahu s obžalovaným se mu rozsvítilo až po dlouhé době a obžalovaného momentálně považuje za podvodníka, který mu zničil celý život.

Svědek dále uvedl, že celkově mohl podepsat směnky v hodnotě okolo 10.000.000 Kč na žádost obžalovaného V.a, od kterého si však peníze reálně nepůjčoval. Poškozeného B. poprvé viděl až u trestního soudu, kde byl svědek jako obžalovaný a poškozený jako svědek. Podle svědka obžalovaný uměl velmi dobře působit a manipulovat nejenom s ním, ale i s dalšími osobami, takže spousta lidí, včetně svědka, věřilo stále novým slibům obžalovaného. Svědek svojí výpověď potvrdil výpověď svědka B. i výpověď S. a nepřímo S..

S výpovědí svědka L.H. souvisejí výpovědi jeho rodičů – otce Z. H. a matky J. H., které byly u hlavního líčení se souhlasem obžalovaného a státního zástupce čteny (č. l. 3063).

Svěddek Z.H. ve své výpovědi uvedl, že se o směnkách vystavených jeho synem dozvěděl až v roce 2011 a následně v rámci vedených trestních řízení. S obžalovaným nikdy nejednal o tom, že by na tyto směnky měl on sám něco platit, obžalovaný ho ani neoslovil. Právník obžalovaného nicméně později oslovil jeho právníka a nabízel mu nějaké řešení, tyto návrhy však neakceptoval. S. poznal už před rokem 2000, podnikal s jeho synem v nějaké agentuře. Jednou synovi finančně pomohl tím, že mu půjčil asi 60.000 Kč, aby mohl zaplatit S. svůj dluh z podnikání, bylo to v roce 2003 nebo 2004. S. po něm nikdy nevymáhal plnění ze směnek vystavených jeho synem. Pokud jde o B., ten za ním asi v roce 2012 přišel s S., že jim syn dluží peníze, po druhé návštěvě je odkázal na policii. Ohledně směnek se mu syn svěřil, že je podepisoval za příslib obžalovaného, že mu pomůže s vyřešením jeho problémů, ale že je nikdy nepoužije proti nim. V roce 2012 mu jednu ze směnek ukázal B. s dotazem, zda by byl ochoten ji za syna uhradit. Popsal mu při té příležitosti, jak se z věřitele této směnky stal dlužníkem obžalovaného. Podle svědka je celá věc pokusem obžalovaného řešit své vlastní problémy na majetku jeho rodiny a dalších poškozených, obžalovaný si zřejmě na tomto založil své podnikání.

Svědčyně J.H. ve své výpovědi uvedla, že o synových finančních problémech se dozvěděla až v roce 2009, syn s ní o svých problémech moc nehovořil. Že nemá peníze, poznala z toho, že ho v letech 2009 a 2010 živila a šatila, v té době bydlel u nich doma v XXXXX a nedisponoval nějakým větším množstvím peněz. Synovi dokonce půjčovala peníze na splácení dluhů, jednalo se o částky do 5.000 Kč, rozhodně si nežil nad poměry. Ke svým dluhům jí syn řekl, že pochází z jeho podnikání, podrobně jí to nevysvětloval, údajně ji nechtěl zatěžovat svými problémy. Pozorovala na něm však, že nežije svým obvyklým životem, že se chová jinak. Byl úplně jakoby mimo, a dokonce byl jednou i hospitalizován v nemocnici, když kvůli psychickým problémům zkolaboval. Když v roce 2010 přišel s tím, že mu obžalovaný nabízel práci, varovala ho, neboť mezi lidmi v XXXXX tento člověk neměl už tenkrát dobrou pověst. Pak jí najednou v roce 2011 přišel z krajského soudu směnečný platební rozkaz, ve kterém jí bylo uloženo zaplatit obžalovanému 430.000 Kč ze směnky, kterou nikdy neviděla. Tenkrát obžalovanému volala a žádala vysvětlení, ten jí však řekl, že je to problém mezi ním a synem a že si ho vyřeší. Velmi důrazně ho vyzvala, aby to dal okamžitě do pořádku. Doručení směnečného platebního rozkazu jí však způsobilo psychické problémy, které jí zabránily podat proti tomuto rozkazu námítky. Hned druhý den se psychicky zhroutila a musela být odvezena k MUDr. B., který jí musel dát injekce pro uklidnění. Vůbec o sobě nevěděla, což MUDr. B. později vysvětloval jakýmsi vytěsněním. Týden ležela v posteli a starala se o ni její maminka. Vzápětí přišla exekuce na její plat a došlo k zablokování veškerého jejich majetku, které trvá dodnes, přestože v civilním i trestním řízení bylo jednoznačně prokázáno, že její podpis na směnce je padělek. Podle svědkyně měl syn velkou smůlu, že potkal obžalovaného, který s ním manipuloval takovým způsobem, že mu podepsal cokoli, co mu přinesl. Obžalovaný v roce 2009 velmi dobře věděl, že syn nemá nic než dluhy, takže by mu jen těžko půjčoval peníze. Syn jí později tvrdil, že obžalovanému podepisoval dlužní úpisy, aby mu pomohl. Obžalovaný s těmito dlužnými úpisy mohl svým věřitelům prokazovat, že má peníze u majetného dlužníka a že až ten mu dluhy zaplatí, bude moci zaplatit i on jim. Svědkyně je přesvědčena, že za tyto doklady její syn od obžalovaného žádné peníze nedostal. V roce 2010 obžalovaný po ní a po synovi vymáhal u Rozhodčího soudu v Praze z dlužních úpisů částku kolem 4.000.000 Kč, toto řízení však bylo později zastaveno, když se ukázalo, že její podpis

ručitele na těchto úpisech je padělkem. O směnkách vystavených na řad J. B., M. S. a Z.S. se dozvěděla až v rámci tohoto trestního řízení. Žádnou z těchto směnek nepodepsala, žádná jí nebyla obžalovaným předložena k placení. Setkání s obžalovaným mělo na život svědkyně destruktivní dopad, rozbilo se jí manželství, trpí psychickými problémy, syn je částečně i vinou obžalovaného ve vězení a její rodina a firma má již po dva roky zablokován veškerý majetek.

Svědék M.Š. se ve své výpovědi (č. l. 3062) vyjadřoval především k půjčkám, které poskytoval obžalovanému. Svědek uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení s tím, že se s obžalovaným seznámil asi před 25 lety ve společnosti, kde byli oba zaměstnání. V roce 2001 se přestěhoval do XXXXX, kde obžalovaný bydlel. Už tehdy pracoval pro společnost XXXXX. V letech 2006 až 2007 se opět začali stýkat intenzivněji, neboť oba podnikali a čas od času si poskytovali vzájemné finanční vypomoci. Jednalo se o částky v řádu desetitisíců korun, které si půjčovali a vraceli bez jakéhokoliv zajištění. Někdy v roce 2010 se ovšem půjčky obžalovaného začaly navyšovat, načež mu obžalovaný ve druhé polovině roku vystavil 2 směnky, jednu na 1.000.000 Kč, jednu na 500.000 Kč. Tuto částku obžalovanému v roce 2010 skutečně půjčil, pouze 200.000 Kč šlo bankovním převodem, zbytek mu předal v hotovosti. Směnky jsou již po splatnosti a obžalovaný mu prozatím vyplatil pouze kolem 100.000 Kč, jsou však domluveni na prodloužení splatnosti. Finanční prostředky na půjčky pro obžalovaného čerpal z peněz vydělaných podnikáním. Účel půjček svědek neznal, obžalovaný mu pouze v jednom případě prozradil, že peníze potřebuje na zaplacení soudních poplatků v nějakém soudním sporu. Všechny informace, které získal o M.S. a J. B., pocházely od obžalovaného. S M.S. měl obžalovaný vést nějaký spor o směnky, J.B. měl být jeho dlužníkem a po vyrovnání jeho dluhu měl obžalovaný zaplatit svědkovi. L.H. svědek viděl jednou v životě, když za ním s obžalovaným přišel pro půjčku ve výši 30.000 až 40.000 Kč. Tyto peníze půjčil obžalovanému, který je ještě před ním předal L.H.. I u něj obžalovaný tvrdil, že pokud by vrátil peníze jemu, on by uhradil svědkovi. Vlastní finanční nemohoucnost obžalovaný odůvodňoval tím, že kvůli nějakým soudním sporům má velké výdaje na právníky a že je proti němu vedena exekuce nějakým panem B. z Brna, kvůli které mu výrazně poklesl jeho příjem u společnosti XXXXX. Ke smlouvě o půjčce uzavřené mezi ním a obžalovaným dne 3. 5. 2009 svědek dokázal uvést pouze tolik, že ji podepsal, ale že takovouto pohledávku vůči obžalovanému nikde neneviduje. Svědek rovněž potvrdil pravost pokladního dokladu ze dne 5. 8. 2009, potvrzujícího, že od obžalovaného přijal částku 1.400.000 Kč, okolnosti jeho vystavení si však rovněž nepamatuje.

K dotazům svědek uvedl, že obžalovaný V. označoval B. od počátku jako dlužníka a obžalovaný měl rovněž půjčovat peníze S., kdy v souvislosti s menšími půjčkami v rozsahu 300.000 – 400.000 Kč měly být indosovány nějaké směnky, které obžalovaný svědkovi ukazoval, ale svědek s podobným postupem neměl žádné zkušenosti. Svědek rovněž připustil, že od obžalovaného si v období let 2000 – 2001 mohl půjčovat finanční prostředky, ale na podrobnosti si již nepamatuje.

Na žádost obhajoby byl opětovně u hlavního líčení dne 19. 1. 2015 vyslechnut svědek M.Š. (č. l. 3199-3200). Svědek uvedl, že veškeré informace o směnečných platebních rozkazech v rámci indosace směnek získával od obžalovaného. Obžalovaný před vydáním směnečných platebních rozkazů dlužil svědkovi peníze, který chtěl, aby je vrátil; proto žádal, aby obžalovaný směnky zažaloval, ale obžalovaný namítal, že nemá peníze na soudní poplatky, takže následně svědek obžalovanému poskytl přibližně částku 400.000 Kč.

Obžalovaný se zdráhal podat návrh na výkon rozhodnutí v rámci pravomocných směnečných platebních rozkazů, takže mu svědek poradil, aby po poškozených (B. a manželé S.) požadoval částku 1.500.000 Kč, což je částka, kterou obžalovaný dlužil svědkovi. Svědek o údajných dluzech poškozených u obžalovaného a jednání mezi právními zástupci slyšel jen od obžalovaného a nemá jiné relevantní informace. Samotný dluh obžalovaného u svědka doposud není vyrovnán a je splacena jen marginální částka asi okolo 100.000 Kč.

Výpovědi **svědků K.N. a P. K.** z přípravného řízení byly u hlavního líčení čteny se souhlasem obžalovaného a státního zástupce (č. l. 3063).

Svědka P.K. ve své výpovědi uvedl, že se s obžalovaným seznámil v roce 2005, v té době se s K.N. zabývali poskytováním půjček. Kdo konkrétně ho oslovil, si svědek již nepamatuje, ale mělo se jednat o půjčku obžalovanému. Obžalovaný chtěl půjčit 2 až 3 mil. Kč, za což chtěl ručit rodinným domem v XXXXX. Svědek si byl tento dům spolu s K.N. prohlédnout, provázeli ho obžalovaný a jeho manželka. Svědka zarazilo, že člověk žijící se finančním poradenstvím, školícím lidi ve zhodnocování peněz, žádá poskytnutí půjčky v nebankovním sektoru. Na internetu zjistili, že má za sebou nějaké firmy v likvidaci, z čehož usoudili, že jeho minulost není úplně optimální a že by mohl být s vrácením peněz problém. Rovněž ho zarazilo, že smlouvu o půjčce má podepisovat i jeho manželka. Když si obžalovaného „otukli“ mezi známými, narazili navíc na problém, který se týkal domu nabízeného k zástavě. Po tomto šetření obžalovanému nevyhověli a půjčku mu neposkytli. Podle svědka obžalovaný potřeboval peníze na vyplacení nějakého problému z podnikání, přesně si to však nepamatuje.

Svědka K. N. ve své výpovědi uvedl, že se v minulosti zabýval poskytováním nebankovních půjček, nejednalo se však o soustavnou podnikatelskou činnost. S obžalovaným se seznámil přes svého kolegu P. K., jednalo se tehdy o prodej rodinného domu obžalovaného, na který se s kolegou jeli podívat. Bylo to asi rok předtím, než půjčil peníze S.. S. potřeboval pomoc s finanční hotovostí a on mu poskytl půjčku, která byla zajištěna nemovitostí ve vlastnictví jeho manželky, konkrétně rodinným domem ve XXXXX. S. se mu svěřil, že půjčku potřebuje pro obžalovaného do nějakých obchodů s diamanty nebo jinými cennými kameny. Půjčka nebyla ve stanoveném termínu vrácena, takže vlastnictví nemovitosti jeho manželky přešlo na ně, později ovšem, po vypořádání půjčky, byla nemovitost převedena zpět. Svědek potvrdil pravost smlouvy o zajišťovacím převodu práva ze dne 20. 4. 2005 s tím, že byla manželům Strouhalovým vyplacena celá částka, tedy 2.088.000 Kč. S. nicméně říkal, aby peníze obžalovanému na zamýšlený obchod nedával, protože to nemuselo zdárně dopadnout. S. tvrdil, že obžalovaný je strašně šikovný podnikatel, že je ředitelem ve společnosti XXXXX apod., jenže svědek měl od svých známých jiné informace. Později S. oznámil, že mu obžalovaný peníze nevrátil, takže není schopen vrátit peníze jemu. Svědek zná i D. F., mohl je seznámit S.. Potvrdil, že i jí v minulosti půjčku poskytl, na podrobnosti si však nepamatuje. Vzpomněl si, že mu půjčku nevrátila, na jeho urgence nereagovala a přišla o chatu, kterou byla půjčka zajištěna. Svědek potvrdil pravost smlouvy o půjčce a smlouvy o zajišťovacím převodu práva uzavřené s D. F. dne 21. 8. 2008.

Svědka D.S. ve své výpovědi (č. l. 3065) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení a vyjadřoval se především ke schůzce s M.S., která se odehrála dne 12. 6.

2012 ve Vyškově. Svědek uvedl, že s obžalovaným se seznámil asi před 10 lety a proběhly mezi nimi nějaké společné věci, ale jednalo se vesměs o samé drobnosti. Před samotnou schůzkou ho několikrát kontaktoval pan Ž., že by se s ním chtěl sejít S., nevěděl ale, o co mu šlo. Schůzka proběhla 12. 6. 2012 v restauraci akvaparku ve Vyškově, přítomen byl kromě něj F.Ž a S.. Během schůzky se několikrát S. ptal, co po něm vlastně chce. Pochopil to tak, že by měl potvrdit, že směnky nechtěl obžalovaný vymáhat po H., ale po něm. Přesně to nechápal, jejich jednáním se směnkami přítomen nebyl. Ptal se proto S., jak by to měl říct, v jakých souvislostech a co pro něj z toho plyne, jestli z toho nebude mít časem nějaké potíže. Na předmětné schůzce se nic nedomluvílo, prakticky se pouze setkali. S. se vyhýbal přímým odpovědím na otázky, co chce a co za to nabízí. Po schůzce se již neozval. F.Ž S. dlužil 120.000 Kč, svědek ale neví, jestli mu za zprostředkování schůzky něco slíbil. Z toho, jak ho F.Ž před schůzkou naháněl, vyvodil, že by za to mohl něco mít. Z této schůzky pořídil nahrávku, což z osobních důvodů dělá častěji. S obžalovaným to nekonzultoval, nahrávací zařízení bylo jeho. Svoje prohlášení ze dne 14. 7. 2012 napsal v kanceláři obžalovaného, asi ve Štípě, vzniklo poté, co mu přehrál nahrávku pořízenou ve Vyškově. Text prohlášení psal obžalovaný, svědek mu ho diktoval. Většina z uváděných tvrzení byly jeho dohady. Obžalovaný jeho vyjádření psal do počítače a upravoval je do kulturnější podoby. Poté, co se svědek seznámil s předpisem telefonických hovorů mezi ním a obžalovaným, připustil, že schůzku s obžalovaným předem konzultoval, ale nepamatuje si to. Nepamatuje si ani, kdo nahrávku sestříhal, on u toho nebyl, chtěl na záznamu ponechat pouze podstatnou část schůzky a označil vybrané pasáže.

Svědek k dotazům dále uvedl, že je dlužníkem S., kterému dluží asi 140.000 Kč, i obžalovaného V., kterému dluží částku do 100.000 Kč. O schůzce s S. informoval obžalovaného již před touto schůzkou a také mu posléze předal záznam této schůzky, kterou upravil kamarád svědka, který již nežije. Při schůzce S. svědka k ničemu nenutil, jen se ptal, zda by byl ochoten vypovídat, resp. dosvědčit, že obžalovaných chce nějaké směnky nebo pohledávky vymáhat od S.. Dále se však o věci nebavili, protože svědek uvedl, že o těchto záležitostech nic neví. Za výpověď svědkovi S. nenabízel finanční prostředky. Za jakých okolností následně vzniklo čestné prohlášení, si již svědek nepamatuje.

Na žádost obžalovaného by vyslechnut **svědek F.Ž** (č. l. 3201), který uvedl, že zprostředkoval schůzku mezi S. a svědkem S.. Svědek si pamatuje, že S. měl s obžalovaným nějaké problémy a se S. se chtěl setkat, aby poskytl nějaké svědectví. V době, kdy sjednával svědek schůzku, tak S. dlužil 100.000 Kč a v rámci sjednávání schůzky S. požadoval za schůzku finanční prostředky. Schůzka proběhla ve Vyškově přibližně před třemi lety a svědek si již na okolnosti schůzky přesně nepamatuje. Podle svědka však S. nežádal po jeho osobě, aby zajistil křivé svědectví ve prospěch S. a žádal jen domluvení schůzky se S.. V průběhu schůzky se podle svědka nehovořilo o poskytnutí křivého svědectví ze strany S. ve prospěch S., ale svědek schůzku podrobně nesledoval.

Obžalovaný se vyjádřil k této výpovědi svědka a podle jeho názoru byl účel schůzky ve Vyškově zcela jasný, a to získat křivé svědectví ve prospěch S. a v neprospěch jeho osoby.

Svědek J.K. (č. l. 3158-3159) ve své výpovědi uvedl, že od poškozeného Š.B. koupil asi před pěti lety pohledávku na obžalovaného V., přičemž po zakoupení této pohledávky přešla veškerá práva poškozeného Š.B. na J.K.. Současně svědek soudu předložil

originál smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 4. 8. 2009, jejíž kopii soud založil do spisu (č. l. 3167-3168). Předmětem smlouvy je pak pohledávka za V. V. ve výši 3.880.000 Kč s příslušenstvím, která je přesně určena rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 21. 3. 2008, č. j. 12C 50/98-327 ve spojení s rozhodnutím Krajského soudu v Brně ze dne 14. 10. 2008, č. j. 60 12C 50/98/2008-397. Pohledávku svědek dle svého vyjádření řádně realizoval prostřednictvím služeb obžalovaného, kterému obžalovaný poskytl a bude poskytovat. Pohledávku koupil na základě doporučení pana H., který je známý jak svědka, tak obžalovaného V.. K dotazu soudu svědek uvedl, že obžalovaný dluh samozřejmě uznával. K dotazu obžalovaného posléze svědek uvedl, že u obžalovaného viděl vícekrát L.H. a jedenkrát nebo dvakrát s ním hovořil, kdy L.H. měl od svědka zájem získat finanční prostředky na rozjezd obchodní činnosti. Následně, když svědek žádal bližší informace, s ním L.H. přestal komunikovat. O vztazích mezi obžalovaným a S. svědek nemá bližší poznatky, jen v jednom případě slyšel hádku mezi těmito osobami, při které S. vykřikoval něco o neserióznosti.

Svědka R.H., jehož obžalovaný zprostil povinnosti mlčenlivosti, ve své výpovědi (č. l. 3160-3161) uvedl, že obžalovaného zná přibližně pět let a obžalovaný se na něj obrátil se žádostí o zastupování v exekučním řízení, kde vystupoval jako povinný a oprávněným byla společnost XXXXX. Řízení probíhalo několik let a konečné rozhodnutí krajského soudu exekuci zastavilo. Následně zastupoval obžalovaného v rozhodčím řízení proti L.H. u rozhodčího soudu České hospodářské komory v Praze a v rámci návrhu na vydání směnečných rozkazů proti S. a B.. V rámci těchto kauz obžalovaný svědkovi sdělil, že má vůči S. a B. peněžní pohledávky; následně, aby nedošlo k marnému uplynutí promlčecí lhůty, byla podána žaloba a právnímu zástupci žalovaných JUDr. Z. bylo navrženo uzavření smíru v částkách, které byly nižší než nominál. Tyto návrhy byly činěny po nabytí právní moci směnečných platebních rozkazů, protože soud jak první, tak druhé instance, odmítl námitky žalovaných jako neopodstatněné. Svědek nikdy nedostal pokyn od obžalovaného, aby byl podán návrh na nařízení exekuce. K dotazům posléze svědek sdělil, že si již nepamatuje, zda mu byly poskytnuty informace o finančních a majetkových možnostech L.H., ale byly řešeny otázky podpisů na ručení jeho matky, u kteréžto byla namítána nepravost tohoto podpisu. K dotazům soudu následně svědek uvedl, že s B., ani S. nikdy přímo nejednal a s S. se setkal jen v rámci exekučního procesu u Okresního soudu ve Vsetíně, takže kromě obžalovaného neměl žádné jiné poznatky o dluhu B. a S. u obžalovaného. Obhájce následně předložil svědkovi e-mail ze dne 7. 3. 2012 a svědek potvrdil odeslání tohoto e-mailu JUDr. Z., ale zda na tento e-mail JUDr. Z. odpovídal, si již nepamatuje, ale podle svědka došlo k určité komunikaci.

V průběhu trestního řízení byly procesním stranám předloženy **listinné důkazy** založené ve spisu a spisy, které soud vyžádal. Lze tedy konstatovat, že v rámci daného řízení soud vycházel z celé řady listinných důkazů. Soud zde poukazuje na seznam provedených důkazů, které jsou uvedeny v protokolech, přičemž z důvodů stručnosti celý seznam listinných důkazů neuvádí a v rámci rozboru důkazů bude následně uvádět jen listinné důkazy, které mají vztah k prokázání skutkového děje.

Vrchní soud v Olomouci při veřejném zasedání dne 30. 7. 2015 opětovně vyslechl **svědka M. S.** Z výpovědi svědka M. S. bylo odvolacím soudem zjištěno, že obžalovaný

V. svědkovi sdělil, že má možnost získat nějaké starožitnosti, na kterých se dá velmi vydělat, mělo se jednat o housle a prsten asi za částku 10 mil. Kč, že se dávají dohromady peníze, po svědkovi požadoval cca 4 mil. Kč. Svědek proto jednak zpoplatnil exekuci, kterou měl na manžele K., a jednak se domluvil se ženou na zástavě jejich domu za milion korun. U exekutora Dr. Růžičky bylo vyřízeno, že obdrží částku 2.600.000 Kč, která mu přišla na účet, což je doloženo výpisem z února 2005. Tuto částku předal V. někdy začátkem roku. Obžalovaný navrhl, že svědkovi na to vystaví směnku na 5.500.000 Kč. Směnku si svědek vzal a nekontroloval. Obžalovaný trval na tom, aby předání peněz proběhlo rychle, neboť musel jet věc vyřídit do Lucemburska, někam na západ. Nakonec svědkovi obžalovaným bylo řečeno, že o peníze přišel, ale že nepříjde o všechno, a že postupně něco uhradí. Svědek si pak všiml, když se pořádně díval na směnku, že tam není uvedena částka 5.500.000 Kč, ale jen 5.050.000 Kč. Přišel za obžalovaným do jeho kanceláře ve XXXXX, kde mu obžalovaný řekl, aby mu směnku dal, že ji ofotí a vystaví novou na 5.500.000 Kč. Směnku obžalovaný vzal, odešel s ní do kanceláře, asi za pět minut se vrátil, a svědkovi sdělil, že směnka není, že buď se ztratila, nebo mu ji někdo ukradl, a že nemůže novou vystavit, dokud nebude ta stará vyřešena. Svědek směnku nedostal, přičemž mu obžalovaný tvrdil, že se to bude řešit, že o peníze nepříjde. Kopii směnky svědek neměl, obžalovanému věřil, měl mu vystavit novou směnku a starou zrušit. Předání směnky dle svědka odpovídá datu 11. 5. 2005. Nejdříve svědek vybral částku 2.624.000 Kč z účtu a 2.600.000 Kč předal obžalovanému. K vrácení peněz mělo dojít po prodeji prstenu, termínově vrácení peněz nebylo určeno, měla to být otázka maximálně týdne. Směnka měla sloužit k zajištění závazku, měla lhůtu splatnosti jeden až dva měsíce, nemohla být dlouhá, protože obchod se měl realizovat hned. Pokud svědek přišel za obžalovaným se směnkou v květnu 2005, je možné, že to bylo již delší dobu po splatnosti směnky, bylo to také proto, že obžalovaný svědkovi tvrdil, že i když nejsou peníze, že se získá aspoň půlka. Po obžalovaném svědek požadoval vrácení peněz asi v měsíci březnu nebo v dubnu. Neuvažoval o tom, že by směnku uplatňoval u soudu, a to proto, že obžalovanému věřil, že mu peníze vrátí. Z transakce měl svědek slíben obžalovaným zisk ve výši 20 % z toho, co do obchodu vložil. K rozdílu mezi vloženou částkou a částkou uvedenou ve směnce, svědek uvedl, že to byl zisk a také započtená částka 500.000 Kč, které se vzdal, když zpoplatnil K.. Výslednou částku na směnce stanovil obžalovaný. Starožitnostem svědek nerozuměl, nebylo mu podezřelé, že investuje tak velkou částku, protože se obžalovaný tvářil jako odborník, který má věc zajištěnou. Pokud jde o prsten, ten měl být osázen nějakým drahým kamenem, který mu dokonce obžalovaný i ukazoval a ujišťoval svědka, že se za něj zaplatí hodně, víc než za kolik se dá získat. Prsten měl pocházet odněkud z Ruska. Obžalovaný svědkovi rovněž sdělil, že zájemce na prsten má a vše se musí zrealizovat rychle. Dnes už svědek ví, že byl naivní, ale byl zvyklý, že co se řekne, tak to platí. Obžalovaný svědka rovněž ujišťoval, že mu půjčku postupně uhradí, až se zbaví nějaké exekuce. Pořád něco potřeboval, tak se mu snažil svědek pomoci, aby začal taky nějaké peníze vracet. O civilním řízení neuvažoval, dával přednost domluvě než střetu a obžalovanému věřil, že se to skutečně dotáhne.

Odvolací soud následně uvedl, k jakým závěrům dospěl při rozboru důkazní situace jednání, které bylo uvedeno ve výrokové části napadeného rozsudku, přičemž vždy rozebral jednotlivé body výrokové části napadeného rozsudku. Nálezací soud pro přehlednost uvádí, k jakým závěrům odvolací soud dospěl.

Podle vrchního soudu u skutku ad 1. není jasné, z jakého důvodu je vymezována doba spáchání činu od 11. 5. do 11. 12. 2005, když podstatné okolnosti případu měly nastat v první polovině roku 2005. Není objasněn soudem prvního stupně vznik škody, na straně jedné je skutkově uzavřeno vylákání směnky, na druhé straně však není ustálena škoda ve výši směnečného peníze, nýbrž ve výši pohledávky poškozeného za obžalovaným, která vystavení směnky předcházela. Směnka je cenným papírem a částka v ní uvedená představuje směnečný peníz. Pokud došlo k vylákání směnky od poškozeného obžalovaným, na které byl uveden směnečný peníz 5.050.000 Kč, a tato byla majetkem poškozeného, pak je zřejmé, že ji obžalovaný získal neoprávněně do své dispozice a této majetkové hodnoty poškozeného zbavil. Měl-li být trestný čin podvodu spatřován ve vylákání směnky, je potřebné se zabývat tím, zda došlo k obohacení a v jaké výši, což soudem prvního stupně učiněno nebylo. Směnka nebyla realizována, byla pouze vylákána a bylo s ní naloženo nezjištěným způsobem. Nelze rovněž nevidět, že vylákaná směnka plnila úlohu zajišťovacího instrumentu za půjčku peněz mezi obžalovaným a poškozeným ve výši 3.600.000 Kč, přičemž samotným vylákáním směnky nedošlo k žádnému reálnému snížení majetku poškozeného. Skutkový závěr krajského soudu o tom, že poškozenému bylo fakticky znemožněno domáhat se právní cestou vrácení své investice, je rovněž nepřiléhavý. Poškozený měl sice ztíženou pozici domáhat se vrácení půjčky peněz tím, že obžalovaný na něm směnku vylákal ve směnečném řízení, ale nijak nebylo dotčeno jeho právo uplatňovat svůj nárok na náhradu škody z titulu půjčky v občanskoprávním řízení. V napadeném rozsudku rovněž nelze nalézt zdůvodnění, v čem je soudem spatřován znak obohacení se obžalovaného. Výše uvedené skutečnosti pak mají význam i pro stanovení případné právní kvalifikace činu, a to, zda jde o dokonaný trestný čin nebo pouze o jeho vývojové stadium (pokus).

Skutková zjištění ad 2. a) – e) považuje odvolací soud za správná, mající oporu v provedeném dokazování, hodnocení důkazů soudem prvního stupně na str. 40-42 je dostačující z hlediska § 2 odst. 6 trestního řádu. Krajský soud na str. 38-39 vyložil svoje východiska k hodnocení důkazů, ze kterých posléze odvíjel svoje hodnotící úvahy k jednotlivým bodům trestné činnosti, se kterými se odvolací soud v zásadě ztotožnil. V žádném případě odvolací soud proto nesdílí výhradu opravného prostředku o libovůli soudu při hodnocení provedených důkazů. Námitky odvolatele prezentované v jeho odvolání jsou v podstatné míře opakováním jeho obhajoby z průběhu dosavadního řízení, na které je v odůvodnění rozsudku krajským soudem reagováno.

Skutková zjištění ad 2. f) jsou vadná pouze formálně, a to v části týkající se vymezení doby spáchání činu, kdy je nesprávně uveden rok 2019, ve kterém k události došlo. Jelikož takto vadně byl skutek vyhlášen v rozsudku v hlavním líčení, nelze tuto vadu napravit jinak než jeho zrušením a novým vyslovením ve správném znění. K hodnocení důkazů soudem prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku na str. 42 nemá odvolací soud výhrad.

Skutková zjištění ad 3. a) – d) považuje odvolací soud za správná, mající oporu v provedeném dokazování, hodnocení důkazů na str. 42-43 je dostačující a přiléhavé.

Skutková zjištění ad 4/ a) považuje odvolací soud zčásti za nesprávná. Z popisu skutku je patrné, že trestné činnosti se obžalovaný dopustil prostřednictvím D. F., která s poškozeným MUDr. J. L. pod nepravdivou záminkou uzavřela smlouvu o sdruženém

investování, převzala od něj finanční prostředky v USD a předala je obžalovanému, který je užil blíže nezjištěným způsobem. Z takto vymezeného jednání je zjevné, že poškozeným trestným činem nebyla D. F., jak je uvedeno ve skutku, nýbrž J.L., kterému trestnou činností obžalovaného vznikla majetková újma. V návaznosti na toto pochybení při vymezení skutku byl pak shledán nesprávným i výrok o náhradě škody, pokud krajský soud zavázal obžalovaného zaplatit D. F. jako poškozené částku 585.429 Kč. Tato skutečnost znamenala zrušení napadeného rozsudku v této části podle § 258 odst. 1 písm. f) trestního řádu. Nedostatkem skutkových zjištění je i široce neurčitě vymezen počátek skutku, což má význam i pro stanovení případné právní kvalifikace činu v podobě pokračování v trestném činu z hlediska ustanovení § 116 TrZ mezi skutky ad 3., 4. výroku rozsudku. Odvolací soud jinak konstatuje, že hodnocení důkazů soudem nalézacím k tomuto bodu trestné činnosti, stejně tak i k ad 4. b) na str. 43-44 považuje opět za příléhavé a dostačující.

Skutková zjištění ad 4. c), d), e) považuje odvolací soud za správná, odpovídající provedeným důkazům, hodnocení důkazů k těmto bodům trestné činnosti na str. 44 odůvodnění rozsudku je sice stručné, ale dostačující.

Skutková zjištění ad 5. a) – f) mají rovněž oporu v provedeném dokazování. Odvolací soud nesdílí výhradu intervenujícího státního zástupce k ad 5. a), že podstata skutku měla spočívat dílem v jiném jednání, a to v tom, že měl být vylákán byt od poškozeného A.P. za cenu nižší, než dohodnutou. Těmto úvahám obsah provedených důkazů k tomuto skutku jednoznačně nesvědčí. Z provedených důkazů nelze dovodit, že manželé T. uzavřeli smlouvu s poškozeným po dohodě s obžalovaným s tím, že část kupní ceny nebude poškozenému P. vůbec uhrazena. Lze však přisvědčit výhradě státního zástupce v tom, že není zřejmé, na základě jakého poznatku je činěn skutkový závěr, že poškozenému obžalovaný v podstatě znemožnil soudní vymáhání jeho pohledávky za H. T.. Toto právo poškozenému znemožněno zcela jistě nebylo a mohl se domáhat doplacení kupní ceny v rámci občanskoprávního řízení. V souvislosti s vylákáním směnky H. T. obžalovaným od poškozeného, kterou bylo zajištěno zaplacení části kupní ceny, bylo rovněž potřebné zabývat se tím, zda i v tomto bodě trestné činnosti jde o dokonaný trestný čin nebo jen o jeho vývojové stadium s ohledem na skutečnost, zda poškozenému reálně vznikla majetková újma či nikoliv.

Ke skutkům ad 5. b) – f) odvolací soud nevznáší výhrad, v podrobnostech lze odkázat na příléhavé hodnocení důkazů a odůvodnění rozsudku na str. 45-47.

V bodě ad 5. a) – f) však odvolací soud vznáší výhrady k ustálené právní kvalifikaci činu, kterou se krajský soud zabývá na str. 49 odůvodnění rozsudku. Závěry zde uvedené nejsou odvolacímu soudu zcela zřejmé. Nelze mít pochyb o tom, že popsane skutky vykazují znaky pokračování v trestném činu, jak správně uvedl krajský soud. Nejasné je však vyjádření, ve kterých skutcích považuje soud prvního stupně trestný čin podvodu za dokonaný a ve kterých jen ve stadiu pokusu, a jaký význam pro vznik majetkové újmy poškozených má indosace smének. Dospěje-li krajský soud v dalším řízení k závěru, že uvedeným jednáním obžalovaný mohl způsobit poškozeným škodu přesahující 5. mil. Kč (kvalifikační znak škody velkého rozsahu), pak bude namíste posoudit tyto skutky toliko jako pokus trestného činu podvodu podle § 21 odst. 1 k § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) TrZ.

Po rozboru jednotlivých skutků odvolací soud stanovil úkoly krajského soudu pro další řízení:

- v bodě 1. rozsudku opětovně vyhodnotit provedené důkazy, učinit odpovídající skutková zjištění a stanovit odpovídající právní kvalifikaci činu, přičemž bude nutno při dalším rozhodování uvážit i ustanovení § 264 odst. 2 trestního řádu
- v bodě 2. upravit správnou dobu spáchání činu,
- v bodě 4. a) přesněji vymezit počátek doby spáchání činu a upravit popis skutku v osobě poškozeného,
- uvážit, zda trestná činnost obžalovaného v ad 3., 4. rozsudku vykazuje znaky pokračování v trestném činu ve smyslu § 116 TrZ,
- uvážit, zda je důvodná výhrada odvolatele týkající se opakovaných půjček poškozeného M. S. z hlediska aplikace zásady ultima ratio,
- uvážit, zda trestná činnost obžalovaného v ad 5. a) – f) nevykazuje znaky toliko pokusu trestného činu (§ 21 odst. 1 TrZ) a blíže specifikovat, ve kterých bodech jsou skutky dokonány nebo zůstaly ve stadiu pokusu,
- uvážit, zda změny v úpravě skutkových zjištění mají dopad na správnost adhezního výroku o náhradě škody,
- uvážit námítky odvolatele k jednotlivým bodům trestné činnosti, a pokud na ně nebylo explicitně reagováno již v napadeném rozsudku, zakomponovat do odůvodnění nového rozhodnutí,
- v odůvodnění rozsudku důsledně postupovat v souladu s ustanovením § 125 trestního řádu.

Krajský soud obdržel spisový materiál dne 30. 9. 2015 a ve věci nařídil hlavní líčení na 19. 10. 2015. S ohledem na omluvy obhájce ze zdravotních důvodů následně hlavní líčení přeložil na 30. 11. 2015 a následně na 27. 1. 2016. S ohledem na neúčast obžalovaného u dalších nařízených hlavních líčení byla postupně hlavní líčení nařízena na 25. 2. 2016, dále 17. 3. 2016; 24. 3. 2016; 4. 4. 2016. Obžalovaný se dostavil teprve k hlavnímu líčení konanému dne 14. 4. 2016. Nalézací soud tak konstatuje, že důvodem odročování hlavních líčení u nalézacího soudu byly překážky na straně obhajoby, a to ať obhájce nebo obžalovaného.

U hlavního líčení soud na žádost obhajoby opětovně vyslechl **svědka M. S.** (č. 1. 3470-3471). Svědek k dotazu obhajoby uvedl, že směnku na částku 5.050.000 Kč svědkovi vystavil obžalovaný za peníze, které mu poskytl ve výši 3.600.000 Kč. Následně obžalovaný uváděl, že se směnka ztratila, ale obžalovaný mu stále sliboval uhrazení dlužné částky, takže svědek na obžalovaného nepodával civilní obžalobu. K dotazu státního zástupce dále uvedl, že kromě směnky neměl svědek žádné jiné doklady o zapůjčení peněz obžalovanému, případně jiné písemnosti, které by mohl uplatnit v rámci občanského řízení.

Obhajoba dále u hlavního líčení soudu předložila jako důkaz přepis jednání, a to **doslovný přepis** ze dne 12. 6. 2012 z restaurace ve Vyškově, kde došlo k jednání mezi poškozeným S., F.Ž. a D. S., současně soudu obhajoba předala záznam na CD. Soud daný přepis v průběhu hlavního líčení přečetl a lze konstatovat, že oproti předcházejícímu přepisu zde nejsou podstatné změny, neboť hlavním motivem jednání poškozeného bylo získat

svědky, kteří by mu dosvědčili podvodný úmysl obžalovaného; poškozený však v průběhu celého jednání jednoznačně dával najevo, že obžalovaný jej podvedl a připravil o peníze, tak jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

Před ukončením dokazování státní zástupce neměl žádné další důkazní návrhy. Obhajoba, resp. obžalovaný soudu předal **důkazní návrhy** v písemné podobě. Soud po prostudování těchto návrhů dospěl k následujícím závěrům:

Obžalovaný písemně navrhl celkem provést 27 důkazů. Žádá provedení důkazů znaleckým posudkem, který by vyhodnotil ekonomickou situaci obžalovaného v letech 2003 až 2008, včetně předpokládaného nárůstu příjmů a zohlednit neoprávněné exekuce v letech 2009 až 2013 (obžalovaný pravděpodobně navrhuje vyhotovit znalecký posudek). Dále žádá výslech svědka B. k obsahu sepsaného anonymu a jeho jednání s policií. Žádá provedení důkazu písmoznaleckým zkoumáním kopie směnky (z kopie nelze provést znalecké zkoumání). Žádá výslech S., J.K., M.V. k nadměrné konzumaci alkoholu poškozeného S. a dopadech na jeho chování a současně provést znalecký posudek v tomto směru. Žádá provést výslech svědka V.V. týkající se obchodní spolupráce s S. a dále k dopisu adresovanému D. F., který měl obžalovaný založit do spisu. Dále žádá čtení listin souvisejících s bodem 2. výrokové části zrušeného rozsudku a směnky ze dne 12. 2. 2009, včetně zápisu o předložení směnky a listinné důkazy související; dále přečíst dopis S. adresovaný obžalovanému dne 27. 7. 2010, který obžalovaný údajně založil do spisu. Provést čtení listiny – Výzva k proplacení směnky a listiny související, které měl obžalovaný založit do spisu. Provést důkaz spisem OS ve Vsetíně č. j. 5Nc 4536/2007, kde poškozený S. nepravdivě vypovídal. Opětovně přečíst vyjádření obžalovaného k obžalobě, kdy listiny jsou obsaženy ve spise; (Soud v této souvislosti konstatuje, že listiny založené ve spise byly procesním stranám předloženy dle § 213 trestního řádu a procesní strany nežádaly čtení konkrétních listinných důkazů). Žádá opětovné čtení listin týkajících se poškozeného A.P.; navrhuje přehrát nahrávku mezi obžalovaným a poškozeným Pekařem, kterou měl obžalovaný soudu předložit na DVD. Opětovně navrhuje čtení trestního rejstříku L.H. a opětovný výslech S. a B. týkající se neoprávněné exekuce na majetek obžalovaného. (Svědka S. byl u hlavního líčení na žádost obhajoby vyslechnut, obhajoba v tomto směru nekladla svědkovi žádné otázky).

Samotné navržené důkazy, jak je výše uvedeno, by sice mohly mít určitý vztah k projednávané věci, ale soud konstatuje, že důkazní situace je jasná a doposud provedené důkazy umožňují ve věci rozhodnout. Toto stanovisko nalézacího soudu je i v souladu se závěry soudu odvolacího, který v rámci pokynů nalézacímu soudu ve zrušujícím rozhodnutí neuložil provedení konkrétních důkazů a soud v tomto směru odkazuje na tyto závěry, které jsou výše uvedeny. Nalézací soud proto shrnuje, že dosavadní důkazní situace umožňuje ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu ve věci učinit rozhodnutí. V tomto směru lze rovněž poukázat na platnou judikaturu, a to např. rozhodnutí R 10/1993 II, podle kterého – jestliže je zřejmé, jak je nutno ve věci rozhodnout, nelze provádět další důkazy, byť by měly vztah k projednávané věci, neboť by se zbytečně oddalovalo včasné rozhodnutí. Důkazní návrh obhajoby proto nalézací soud jako nadbytečný zamítl.

Na základě takto provedeného dokazování dospěl nalézací soud k závěru, že byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí soudu ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu. Samotné důkazy hodnotil

krajský soud ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu podle svého vnitřního přesvědčení založeného na uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a dospěl k závěru, že důkazy, a to jak přímé, tak nepřímé, tvoří uzavřený řetězec a jediné možné logické vyhodnocení provedených důkazů spočívá v rozhodnutí obžalovaného o vině, a to tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

K samotnému rozhodnutí o vině lze konstatovat, že základním důkazním okruhem, který prokazuje vinu obžalovaného, jsou výpovědi jednotlivých poškozených. Poškození jsou natolik různorodí, kdy se nejedná o uzavřenou společenskou nebo příbuzenskou skupinu, že je dle názoru soudu reálně zcela nemožné, aby byli domluveni na křivém obvinění a následně křivých výpovědích vůči obžalovanému. Naopak tyto výpovědi jednoznačně prokazují, že obžalovaný je osobou s výrazným nadáním pro manipulativní jednání, osobou, která má výrazné schopnosti v rámci podvodného jednání, takže při jednání s obžalovaným bývá protistrana dlouhodobě v domněnku o hodnověrnosti tvrzení obžalovaného a následně dlouhodobě v domněnku o splnění slibů ze strany obžalovaného. Soud při vyhodnocení všech výpovědí poškozených dospívá k závěru, že jejich výpovědi týkající se trestné činnosti obžalovaného, s ohledem na všechny skutečnosti a s ohledem na jejich vystupování před soudem, jsou věrohodné a svědčí o spáchání trestné činnosti obžalovaným. Tyto závěry nalézacího soudu pak podporují i další důkazy. Soud v této souvislosti poukazuje na podepsané směnky, zjištěnou finanční situaci obžalovaného, včetně jeho zjevných finančních problémů, snahu obžalovaného znevěrohodnit poškozené; v této souvislosti soud poukazuje na výpovědi svědků S. a F.Ž., které jednoznačně vyvracejí konstrukci obžalovaného o údajné snaze jej zničit M.S. jakýmkoliv způsobem, ale svědčí naopak o snaze obžalovaného lstivě znevěrohodnit poškozeného a tato skutečnost je zřejmá z účelově zkrácené a sestříhané nahrávky jednání mezi D. S. a M.S.. V této souvislosti nelze nepoukázat i na samotné vyjádření obžalovaného k jednotlivým poškozeným a soud v rámci tohoto hodnocení poukazuje především na dehonestující tvrzení týkající se svědkyně D. F. a svědkyně E.S.. Z dalších nepřímých důkazů soud poukazuje především na zjištěnou telefonní komunikaci obžalovaného, e-mailovou komunikaci s jeho právním zástupcem a v neposlední řadě i na zvukové nahrávky, které si dva z poškozených pořídili při jednání s obžalovaným. Dle názoru soudu samotné tyto důkazy svědčí o vině obžalovaného, a pokud jsou tyto důkazy hodnoceny v souhrnu, jednoznačně z nich vyplývá způsob jednání obžalovaného se svým okolím a poškozenými, jeho metody, kdy manipulativnost, lstivost a bezostyšnost tohoto jednání jsou zcela zřejmé. Vina obžalovaného je tak zcela jednoznačně prokázána.

Soud se bude nyní zabývat podrobněji jednotlivými body výrokové části tohoto rozsudku:

K bodu 1. výrokové části tohoto rozsudku obžalovaný popřel spáchání jakékoliv trestné činnosti. Ve stručnosti lze konstatovat, že obžalovaný připustil určitý finanční podíl poškozeného S. na obchodní věci, a to ve výši 1.000.000 Kč, kdy tato obchodní věc nebyla realizována, a poškozenému byly finanční prostředky vráceny. Vina obžalovaného je spolehlivě prokázána svědeckou výpovědí M. S., přičemž soud poukazuje i na skutečnost, že mezi svědkem a obžalovaným byla provedena u hlavního líčení konfrontace a výpověď poškozeného, jak v rámci svědecké výpovědi, tak v rámci konfrontace, soud hodnotí jako věrohodnou. Nelze rovněž přehlédnout, že poškozený na své výpovědi setrval i u veřejného

zasedání konaného u Vrchního soudu v Olomouci, kde rovněž upřesnil dobu, kdy došlo k vylákání směnky znějící na částku 5.050.000 Kč. Soud z tohoto důvodu danou dobu v souladu s výpovědí poškozeného zpřesnil ve výrokové části tohoto rozsudku na den 11. 5. 2015. Na svých výpovědích poškozený setrval i u hlavního líčení konaného před krajským soudem dne 14. 4. 2016. Samotná výpověď poškozeného S. však není osamocena a není to jediný důkaz svědčící o vině obžalovaného. Soud zde poukazuje na další nepřímé důkazy, a to smlouvu o zajišťovacím převodu práva uzavřenou mezi RNDr. Z. S. a K.N. ze dne 20. 4. 2005, dále výpisem z účtu M. S. vedeného u ČSOB, a. s., podle kterého M.S. dne 10. 5. 2005 získal od exekutorského úřadu ve XXXXX částku 2.626.024 Kč a následujícího dne vybral poškozený v hotovosti částku 2.624.000 Kč, což potvrzuje jeho výpověď o předání obžalovanému celkové částky 3.600.000 Kč. Nelze rovněž pominout SMS zprávy, které obžalovaný zasílal poškozenému v období od 7. 2. 2005 do 7. 3. 2012. Soud zde dospívá k závěru, že se jedná o skutečné zprávy obžalovaného a cituje zprávu ze dne 10. 5. 2005:

„M., apeluji na hotovost, jinak to nezvládnou časově. Zkus to, díky.“ Tato zpráva potvrzuje výpověď poškozeného – předání částky 3.600.000 Kč.

Nepřímým důkazem potvrzujícím závazek obžalovaného vůči poškozenému, je pak zpráva ze dne 11. 12. 2005:

„Já to také nechci nechat, ozvu se, až budu mít v ruce aspoň milion....“ Je zjevné, že obžalovaný v této době měl, alespoň podle této zprávy, u poškozeného závazek převyšující částku 1.000.000 Kč, což opětovně potvrzuje výpověď poškozeného.

V rámci spisového materiálu a listinných důkazů pak soud považuje za nepřímý důkaz svědčící o hodnověrnosti výpovědi poškozeného – kopie spisového materiálu z trestního řízení vedeného ve Slovenské republice proti podezřelému V. V., který měl v době od 20. 8. 2005 zneužít tísně poškozeného F.Z. a donutit jej dne 5. 4. 2006 k podpisu notářského zápisu, kterým F.Z. uznal, že si od V.a V.a půjčil celkem 6.952.673 Kč a ze spisového materiálu je zřejmé, že tato částka měla vzniknout v rámci nákupu prstenu s diamantem, který měl ve Spolkové republice Německo v roce 2005 zprostředkovat právě F.Z. a po jehož nákupu se zjistilo, že diamant je falešný a po tomto zjištění obžalovaný po F.Z. požadoval částku 6.000.000 Kč jako náhradu ve výši nákladů. Obchodní transakce s brilantovým prstenem tak není obžalovaným popírána, ale naopak i připsána v rámci sdělení Okresnímu soudu ve Vsetíně ze dne 27. 10. 2008 ke sp. zn. 11C 68/2008. Je tedy zřejmé, že obžalovaný, pokud si vypůjčil větší finanční částku od S., pak nemohl tuto částku vrátit v rámci zrušeného obchodního případu, neboť vynaložené peníze vráceny nebyly, což opětovně potvrzuje výpověď S.. Dalším důkazem, svědčícím o věrohodnosti výpovědi S., jsou pak pořízené nahrávky z jednání mezi S. a obžalovaným, které se uskutečnily v hotelu XXXXX ve XXXXX ve dnech 21. 3., 25. 3. a 26. 3. 2012 a při tomto jednání poškozený hovoří o skutečnost, které uváděl v průběhu přípravného řízení a hlavního líčení a obžalovaný se proti těmto skutečnostem neohrazuje. Samotné důkazy jsou tak zcela jednoznačné a prokazují vinu obžalovaného, bez jakýchkoliv pochybností. V této souvislosti na okraj soud dále poukazuje na další skutečnost, a to nedostatek finančních prostředků obžalovaného v daném období. V této souvislosti poukazuje na výpověď svědka Š.B. a P.V., ze kterých je zřejmé, že již v předcházející době měl obžalovaný výrazné finanční závazky a nedisponoval výraznějšími finančními částkami. Tato skutečnost je pak potvrzována i daňovými přiznáními obžalovaného, ze kterých lze zjistit, že obžalovaný sice měl nadprůměrné příjmy, které však v žádném období nedosahovaly mnohamilionových hodnot, a to i v případě, kdyby soud vzal v úvahu tzv. daňovou optimalizaci, na kterou poukazoval obžalovaný.

Pokud se týká bodu 2. výrokové části tohoto rozsudku, tato pokračující trestná činnost obžalovaného nedoznala změn, vyjma určení doby spáchání trestné činnosti v bodě 2. f), kde v prvotním rozsudku byla písařskou chybou chybně uvedena doba spáchání trestné činnosti. Samotná pokračující trestná činnost obžalovaného, která je uvedena v tomto bodu tohoto rozsudku, je jednoznačně prokázána výpověďmi poškozených F., S. a B.. Tyto výpovědi považuje soud za jednoznačné, hodnověrné a bez pochybností potvrzující trestnou činnost obžalovaného. Kromě výpovědí poškozených je však celá řada dalších důkazů svědčících o vině obžalovaného. Z listinných důkazů, které již v přípravném řízení předložila poškozená D. F., soud poukazuje na instrukce obžalovaného k vložení částky 452.010 Kč na účet exekutora č. 35-1849422389/0800, který souvisí s výběrním lístkem, ze kterého plyne, že dne 1. 11. 2007 vybrala D. F. ze svého účtu částku 500.000 Kč, kdy na tomto účtu měla poškozená dostatek finančních prostředků, což potvrzuje vklad hotovosti ve výši 2.885.000 Kč. Na daném účtu ke dni 31. 12. 2007 zůstávala finanční částka ve výši 636.651 Kč a došlo k výběru finančních částek ve výši 300.000 Kč v březnu a stejná částka v dubnu 2008, takže k 31. 12. 2008 na účtu nebyly žádné finanční prostředky, naopak zde byl nedoplatek ve výši 317 Kč. O půjčkách D. F. obžalovanému pak rovněž svědčí směnka na částku 787.010 Kč. Svědkyně ve své výpovědi uváděla důvody, na základě kterých obžalovanému zapůjčovala finanční částky. Tyto důvody a hodnověrnost výpovědi poškozeného jsou dále potvrzovány výpisem z účtu exekutora JUDr. Aleše Chovance, č. 358-1848-422389/0800, ze kterého je zřejmé, že dne 1. 11. 2007 byla na tento účet vložena částka 452.010 Kč a z vyjádření JUDr. Aleše Chovance se pak zjišťuje, že tato částka byla doplatkem vydražitele nemovitosti v řízení vedeném pod sp. zn. 032 EX 20/04. Mimo jiné o půjčkách svědčí doklad o půjčce vystavený dne 15. 11. 2007.

Obžalovaný tvrdí, že naopak on byl věřitelem poškozené D. F. a zapůjčil jí částku 2.600.000 Kč dne 31. 12. 2004. Přitom k této půjčce dokládá směnky vlastní a dohodu o ukončení smluvního vztahu vypořádáním ze dne 15. 12. 2008 a odborným vyjádřením OKTE byla zjištěna pravost podpisu D. F., i když s tím, že podpis byl pravděpodobněji vyhotoven později, než v roce 2004. Tyto skutečnosti pak poškozená vysvětluje radou od obžalovaného, který navrhl, aby poškozená sepsala právě tyto doklady o půjčce, kterou jí měl poskytnout, a tyto doklady pak použila v rámci řízení u Okresního soudu ve XXXXX pod sp. zn. 26C 374/2007 v rámci žádosti o osvobození od soudních poplatků, což skutečně ze strany poškozené bylo učiněno. Obžalovaný pak trval na skutečnosti, že poškozené zapůjčil v roce 2004 finanční částku 2.600.000 Kč, a to bezúročně na dobu tří let s dobou splatnosti 31. 12. 2007 a poškozená následně jen vracela finanční částky jím půjčené. Tuto skutečnost poškozená jednak jednoznačně popírá a soud jejímu tvrzení věří, ale samotné poskytnutí, a to bezúročné poskytnutí, částky 2.600.000 Kč nemá logiku, s ohledem na již výše zmíněný vklad v hotovosti na účet D. F. ve výši 2.885.000 Kč v roce 2007, ze kterého by v případě dluhu svědkyně jistě převedla celkový dluh a nikoliv posílala postupně částky ve výši několika set tisíc Kč. Dále zde chybí důvod půjčky, neboť nebylo jakkoliv prokázáno, že by D. F. v daném období použila tuto částku; tato částka nebyla vložena na jakýkoliv bankovní účet a nebyl zde důvod k takové půjčce. Třetí argument pro nelogičnost tvrzení obžalovaného je pak samotná finanční situace obžalovaného v daném období. Na obžalovaného bylo v období od 11. 10. 2000 do 20. 7. 2004 vydáno celkem 16 exekučních příkazů na různé částky ve výši několik desítek tisíc až po nejvyšší částku 266.263 Kč ze dne 30. 1. 2003. Podle výkazů Okresní správy sociálního zabezpečení ve Vsetíně pak obžalovaný v roce 2004

nezaplatil pojistné, které mělo být zaplaceno ve výši 131.435 Kč a v období od 9. 1. 2004 do 8. 1. 2005 je u obžalovaného k datu 8. 1. 2005 veden nedoplatek pojistného ve výši 41.694 Kč a penále ve výši 3.760 Kč. Je tedy zřejmé, že v roce 2004 obžalovaný nehradil řádně své splatné závazky, ale za této své prokázané finanční situace obžalovaný zcela nelogicky tvrdí, že bezúročně půjčil částku 2.600.000 Kč D. F.. Ohledně finanční situace soud poukazuje na další skutečnosti svědčící o tristní finanční situaci obžalovaného. Obžalovaný dne 10. 2. 2004 uzavřel jako dlužník smlouvu o půjčce 3.000.000 Kč s Doc. V. splatnou ve třech splátkách k 30. 3. 2004 ve výši 1.000.000 Kč, 30. 6. 2004 ve výši 1.500.000 Kč a k 30. 6. 2005 ve výši 500.000 Kč. Žádnou z těchto splátek však obžalovaný neuhradil a dodnes půjčku nevrátil. Obžalovaný u hlavního líčení tvrdil, že žádné finanční prostředky neobdržel. Tato skutečnost, a bezostyšné lhaní obžalovaného, pak byla jednoznačně vyvrácena právě výpovědí svědka Doc. V., u kterého, s ohledem na jeho vztah k obžalovanému a absenci jeho postavení jako poškozeného, nelze jakkoliv dovodit důvody případného zkreslení skutečností, o kterých hovořil. Soud při rozboru finanční situace obžalovaného pak poukazuje na jeho závazek vůči svědkovi Š.B., který byl v řádech milionů Kč a o kterém obžalovaný hovořil jakožto o závazku vyrovnaném, který však následně v průběhu hlavního líčení k dotazu soudu uznává v rámci výpovědi právě obhajobou navrženého svědka K.. Pokud se týče smlouvy, která měla být uzavřena dne 30. 12. 2010 mezi obžalovaným a D. F., pak hodnověrnost této smlouvy a reálnost podpisu obžalovaného potvrzují svědkyně F. a S. Oproti tomu na podpis této smlouvy bylo vypracováno odborné vyjádření od JUDr. P., který s velkou mírou pravděpodobnosti, hraničící s jistotou, uvádí, že se jedná o falšovaný podpis obžalovaného. Zásadní skutečností pro soud je, že samotná tato smlouva nemá přímý vztah k trestné činnosti obžalovaného a proto náležitosti této smlouvy soud blíže neprověřoval. Při úvahách o této smlouvě toliko uvádí, že odborné vyjádření bylo vypracováno jen na základě kopií a nikoliv originálů a dále přes tvrzení svědka JUDr. P. má soud obecný závěr, že osoba s minimálně průměrnou inteligencí a obecnými znalostmi týkajícími se písmoznalectví v případě vůle může tzv. zfalšovat vlastní podpis tak, aby následně byl prohlášen za podpis, který nemá znaky běžných podpisů té které osoby, a to včetně rytmu podpisu a intenzity jednotlivých částí podpisu. K dluhům obžalovaného vůči D. F. však má vztah záznam telekomunikačního provozu mobilního telefonu obžalovaného od 24. 4. 2012 do 24. 8. 2012, ze kterého je zřejmé, že obžalovaný v drtivé většině nebral telefony, což logicky svědčí, že obžalovaný se snažil vyhnout jakémukoliv styku s poškozenou D. F., což je typické jednání dlužníků, kteří nechtějí splnit své závazky, případně se svým věřitelům vyhýbají.

Trestná činnost, která je uvedena pod bodem 2. e) výrokové části tohoto rozsudku, je jednak plně prokázána výpovědí poškozeného M. S. a dále jeho výpověď je potvrzována samotnou existencí směnky na částku 184.600 Kč. Zmíněná směnka byla vystavena obžalovaným na řád M. S. dne 23. 10. 2008 se splatností dne 5. 12. 2011 a tato směnka je vypsána formálně nesprávně, takže její případné vymáhání cestou civilního řízení by nebylo úspěšné. Formální nesprávnost spočívá ve skutečnosti, že místo platební se nekryje s domicilem směnky, což činí směnku vnitřně rozpornou, neurčitou a z toho důvodu neplatnou. Tento postup dle názoru soudu byl ze strany obžalovaného úmyslný a svědčí o jeho výrazné lstivosti a na druhé straně svědčí o skutečnosti, že S. nebyl v době rozhodné podrobně seznámen s právem směnečným, což vyvrací tvrzení obžalovaného o detailních znalostech S. v právu směnečném, případně v rámci institutu indosace.

Trestná činnost obžalovaného, která je uvedena pod bodem 2. f) výrokové části tohoto rozsudku, je jednak prokázána výpovědí svědka J. B., jakož i dalšími důkazy. Obžalovaný nepopírá převzetí částky 1.040.000 Kč, takže soud se v rámci odůvodnění nebude zabývat jednotlivými zdroji poškozeného k zajištění této finanční částky. Obžalovaný se hájí uhrazením finanční částky, a to včetně úroků ve výši 260.000 Kč, tedy uhrazením částky 1.300.000 Kč. Samotná směnka na 1.300.000 Kč byla vystavena obžalovaného na řad B. dne 12. 2. 2009 se splatností do 15. 12. 2009. Směnka je červeně přeškrtnuta s nápisy „storno“ a „uhrazeno“ a na směnce se nachází podpis B. pod červenou linkou, kterou je směnka přeškrtnuta. Obžalovaný poukazuje na svědky, kteří věděli o zaplacení dluhu u B.. K této skutečnosti soud jen poznamenává, že svědci tuto skutečnost znali jen od obžalovaného a nikdy úhradu dluhu nepotvrdil poškozený, případně nejsou zde jiné skutečnosti, které by svědčily o reálnosti uhrazení dluhu. Samotný dluh, jak uvádí B., nebyl uhrazen, ale byl nahrazen směnkou vystavenou L. H. a tato skutečnost je potvrzována samotným L. H., který uvádí, že poškozeného B. vůbec nezná a tuto směnku vystavil jen na žádost obžalovaného, což potvrzuje hodnověrnost výpovědi B.. Skutečnosti uváděné B. jsou pak jednoznačně potvrzovány zvukovým záznamem rozhovoru poškozeného B. s obžalovaným ze dne 12. 3. 2012, kde obžalovaný slibuje B. vystavení nové směnky na částku 1.040.000 Kč náhradou za pokladní doklad, který J.B. vrátil obžalovanému při převzetí směnky L.H.. K samotným zvukovým záznamům soud konstatuje, že zde sice není znaleckým posudkem stanovena totožnost jednotlivých hlasů, avšak s ohledem na výpovědi svědků, kteří pořizovali zvukové záznamy a jsou pro soud hodnověrní, má soud za prokázané, že se jedná o hovory mezi poškozenými a obžalovaným, přičemž tato skutečnost je potvrzována i samotnými zvukovými záznamy, v rámci kterých lze laicky dovodit totožnost těchto osob.

Trestá činnost obžalovaného, která je uvedena pod bodem 3. výrokové části tohoto rozsudku, je jednak prokázána výpovědí poškozeného S. a nepřímo výpovědí poškozené Z.S., ale i listinnými důkazy. Soud v této souvislosti poukazuje na kopie všech smének vystavených obžalovaným na řad S., kdy nejvyšší půjčka, a to smlouva o půjčce ve výši 110.000 Kč, byla uzavřena mezi RNDr. S. a obžalovaným dne 13. 1. 2010 a v rámci této půjčky došlo ke dvěma částečným úhradám oproti potvrzení. Pokud obžalovaný tvrdí, že smlouvu splácel, a to celkem třemi splátkami a za třetí splátku neobdržel příjmový doklad, přičemž to mělo být údajně v době, kdy S. zapůjčil částku 350.000 Kč, což samo o sobě je zcela nelogické, pak soud poukazuje na dohodu o narovnání a vzdání se práva, která není datovaná a podepsaná. Obžalovaný tuto dohodu vyhotovil v rámci jednání s RNDr. S. o směnečných platebních rozkazech – viz spis 3Cm 299/2011 a spis 3Cm 300/2011. V této listině obžalovaný pod bodem 3. sám uvádí, že účastník 1., tedy obžalovaný V. V., se úhradou částky 1.135.000 Kč, snížené o částku 96.707 Kč jako dosud neuhrazenou půjčku ze dne 13. 1. 2010 poskytnutou účastníkem 2., tedy RNDr. Z. S., účastníkovi 1. výslovně vzdává. Samotná půjčka měla být splatná ve dvanácti splátkách ve výši 9.670 Kč, což činí celkově 116.040 Kč, pak obžalovaný k částce 96,707 Kč mohl logicky dojít jen odečtením maximálně dvou splátek. Tato skutečnost tak potvrzuje věrohodnost výpovědi poškozeného S. i svědkyně S. a dále svědčí o spáchání trestné činnosti obžalovaným.

Nalézací soud v souladu s usnesením Vrchního soudu v Olomouci zpřesnil popis trestné činnosti obžalovaného v bodě 4. a) výrokové části tohoto rozsudku, kdy s ohledem na reálného vlastníka vylákané finanční částky jako poškozeného určil MUDr. J. L. a nikoliv

D. F., která v dané věci byla jen prostředníkem, takže není v pozici poškozené. Současně z výpovědí svědků pak zpřesnil i dobu spáchání trestné činnosti, a to na dobu, která je uvedena ve výrokové části tohoto rozsudku. Trestná činnost obžalovaného, která je uvedena pod bodem 4. a), b) výrokové části tohoto rozsudku, je prokázána především výpověďmi poškozených D. F. a E.S., které jednoznačně potvrdily předání peněz obžalovanému, který jim přislíbil zhodnocení předaných finančních částek v rámci investování v obchodní platformě SAXO Bank. Při zajištění finanční hotovosti na žádost obžalovaného vystupovala D. F. jako zprostředkovatelka a sepsala dne 7. 11. 2010 smlouvu o zprostředkování s klientem MUDr. J. L. na částku 33.150 USD. Druhou smlouvu pak s E. S. uzavřel sám obžalovaný, jako zprostředkovatel, dne 8. 11. 2010 na částku 400.000 Kč, přičemž E.S. potvrdila předání finanční částky obžalovanému, jak za svoji osobu, tak za poškozenou D. F.. V rámci trestního řízení byl vyslechnut rovněž svědek J.L., tedy jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení sice nedokázal určit, kdy finanční částku či částky předal D. F., ale uváděl, že tyto částky předal ve dvou splátkách, kdy druhá částka byla předána přibližně po roce. Oproti tomu D. F. uváděla, že finanční částka jí byla od L. předána nikoliv ve splátkách, ale v jednom případě těsně před předáním finančních prostředků obžalovanému. Rozpory těchto výpovědí s ohledem na setrvání obou svědků na svých verzích nelze odstranit. Tyto rozpory však nejsou rozhodné, protože předání samotné částky obžalovanému je potvrzeno nejednou výpovědí D. F., která by s ohledem na výpověď MUDr. J. L. mohla být relativně zpochybněna, ale především s ohledem na výpověď E.S. a na další nepřímé důkazy. Podle názoru soudu tak, buď jeden či druhý svědek si přesně nepamatuje na dané skutečnosti, což s ohledem na časový odstup a především na nemožnost specifikovat přesné předání peněz, kdy především svědek L. není schopen určit, v kterém roce finanční prostředky předal, se jeví soudu jako nejlogičtější vysvětlení tohoto rozporu. Svědek L. ve své výpovědi dále popsal kroky, které činil po nevyplacení investovaných finančních prostředků a uvedl, že svědkyně D. F. hovořila o předání peněz obžalovanému, ale on sám s obžalovaným nikdy nehovořil, takže tuto skutečnost nemůže potvrdit ani vyvrátit. Z důvodu nevrácení finančních prostředků posléze podal svědek L. na D. F. trestní oznámení a to dne 28. 8. 2012. Sám obžalovaný popřel převzetí jakýchkoliv finančních prostředků, ale uvedl, že D. F. se zajímala o různé možnosti pracovní činnosti, včetně obchodování na burze, a proto jej doporučil obrátit se na SAXO Bank. O průběhu svých aktivit v tomto směru D. F. obžalovanému údajně podávala rozporuplné informace a v letech 2010 a 2011 jej několikrát žádala, aby jí pomohl získat půjčku na úhradu dluhu vůči E.S. nebo potvrdil E.S. dluh u poškozené, aby E.S. nabyla přesvědčení o vrácení peněz. Tyto skutečnosti obžalovaného jsou však vyvráceny, jednak výpovědí D. F., ale především výpovědí E.S., kdy soud tuto výpověď hodnotil již shora. Obhajoba obžalovaného je pak v logickém rozporu s provedenými odposlechy a záznamem telekomunikačního provozu telefonické stanice účastnického čísla 725 515 508, kterou užíval obžalovaný, a z kterého je zřejmé, že v období od 27. 4. do 23. 8. 2012 se poškozená D. F. pokoušela mnohokrát, a to skoro každý den, spojit s obžalovaným, ale ten v naprosté většině případů hovory nepřijímal a pokud hovor přijal, stanovil pouze nový termín, v rámci kterého oddaloval jednání s D. F., což je velmi časté až typické jednání dlužníka, který nemá finanční prostředky na uhrazení dluhu. Za velmi průkazné soud hodnotí hovory ze dnů 7. 8. a 10. 8. 2012, v rámci kterých obžalovaný slibuje konečné vyřešení problémů a nevyvrací, že D. F. dluží finanční prostředky. V přípravném řízení byly cestou právní pomoci vyžádány informace od dánské společnosti XXXXX a bylo zjištěno, že poslední operace na účtu obžalovaného byly zaznamenány v srpnu roku 2008 a z poškozených zde nikdo nemá

založený účet. Podle názoru soudu je daná trestná činnost obžalovaného obdobná jako v dalších jednáních, kdy různým osobám sliboval zhodnocení finančních prostředků, ale samotné finanční prostředky, které od poškozených získal, použil pro vlastní potřebu, případně na úhradu jiných svých závazků.

Trestná činnost obžalovaného, která je uvedena pod body 4. c), d), e) výrokové části tohoto rozsudku, je pak jednoznačně prokázána výpověďmi poškozených S. a B., dále kopiemi předmětných směnek; v této souvislosti soud toliko upozorňuje, že veškeré kopie směnek byly pořízeny z originálu, dále potvrzením rozhodčího soudu o přijetí obžaloby na L.H., J.H., kterou obžalovaný předložil B. v lednu 2011 při žádosti o půjčku 150.000 Kč, která měla být určena na zaplacení rozhodčích poplatků a vkladový lístek ze dne 23. 9. 2010, který potvrzuje zaslání částky 90.000 Kč B.m na bankovní účet obžalovaného. Soud i v rámci této trestné činnosti s poukazem na finanční situaci obžalovaného toliko dodává, že obžalovaný věděl, s ohledem na finanční situaci, že nemůže, případně nebude moci dostát svým závazkům.

Nalézací soud s ohledem na usnesení Vrchního soudu v Olomouci zpřesnil popis skutku, týkající se bodu 5. a) výrokové části tohoto rozsudku, když oproti prvnímu rozsudku neuváděl, že daným jednáním obžalovaný poškozenému v podstatě znemožnil soudní vymáhání jeho pohledávky za H. T.. Samotná způsobená škoda je totiž jednoznačně zřejmá právě z nabídky směnky L.H., který byl a je osobou zcela nemajetnou, takže daná směnka L.H. nemá žádnou hodnotu, případně hodnotu zcela minimální a nikoliv ve výši 750.000 Kč, kterýmžto jednáním obžalovaného byla způsobena reálná škoda poškozenému A.P.. Trestná činnost obžalovaného, která je uvedena pod bodem 5. a) výrokové části tohoto rozsudku, je prokázána především výpovědi poškozeného A.P. a svědka L.H.. Soud nejprve shrne listinné důkazy dokladující dané jednání, kdy se jedná o smlouvy o převodu členských práv a povinností a další doklady k užívání předmětného bytu, který je uveden ve výrokové části tohoto rozsudku, dále úvěrová smlouva uzavřená H. T., L.T. s Raiffeisenbank ze dne 12. 10. 2009, zápis o předání částky 700.000 Kč mezi H. T. a A.P. ze dne 3. 12. 2009 a nejdůležitějším listinným důkazem je směnka L.H. na částku 820.000 Kč vystavená na řad A.P. dne 11. 5. 2010 se splatností dne 18. 6. 2010. K této směnce svědek L.H. uvedl, že dlužní úpis podepsal, aniž P. znal. Podle dokladů založených ve spisovém materiálu měl obžalovaný v rámci směnek poskytnout L.H. v letech 2009 a 2010 nejméně 4.826.000 Kč. Soud se již podrobně zabýval finanční situací v daném období a je zcela zřejmé, že obžalovaný neměl finanční možnosti poskytnout takový finanční obnos L.H.. Soud proto dovozuje na základě těchto skutečností hodnověrnost výpovědi svědka L.H., a to i s ohledem na výpovědi např. svědků B., případně i samotného A.P., že L.H. poskytoval obžalovanému dlužní úpisy, bez převzetí finančních prostředků, o kterých dlužní úpisy pojednávají. Soud rovněž považuje za hodnověrné tvrzení svědka L.H., že obžalovaný dobře věděl o jeho zoufalé finanční situaci a obžalovaný mu právě sliboval pomoc v této finanční situaci, přičemž směnky měly sloužit jen k uklidnění věřitelů obžalovaného, který svědku L.H. sliboval, že po ukázání těchto směnek věřitelům, budou tyto směnky zlikvidovány. Znalost obžalovaného o finanční situaci L.H. pak plyne i z e-mailové komunikace mezi obžalovaným a jeho právním zástupce JUDr. Radkem Hudečkem ze dne 27. 11. 2010, ve kterém konstatuje špatnou finanční situaci L.H., ze které dovozuje nevymahatelnost závazku, případně z e-mailu ze dne 1. 11. 2001, kde konstatuje totožné skutečnosti. Soud rovněž poukazuje na SMS komunikaci poškozeného a P.

s obžalovaným a H. T.. Závěry soudu o prokázanosti trestné činnosti obžalovanému pak potvrzuje i přepis SMS zprávy, kterou obžalovaný dne 26. 7. 2012 zaslal na mobilní telefon H. T., a která zní: „H., kvůli tobě jsem udělal P., neměl jsem peníze a jiné řešení na byt. Kvůli tobě jsem udělal S., aby byly peníze na XXXXX. Riskuji všechno, nesplatil jsem hypotéky, aby bylo na auto. Hrozí mi to nejhorší a kvůli tomu nemůžu být s vámi...“ Soud tedy konstatuje prokázanost vědomí obžalovaného o nulové hodnotě směnky L.H., kterou předal A.P. za pohledávku ve výši 750.000 Kč z titulu neuhrazení části kupní ceny bytu uvedeného ve výrokové části tohoto rozsudku.

Trestná činnost obžalovaného uvedena pod bodem 5. a), b), c), d), e), f) má stejnorodý charakter a je spolehlivě prokázána výpověďmi svědků S., B. a S.. Samotná obhajoba obžalovaného o údajném poskytování finančních půjček poškozeným, kteří následně v rámci ručení předali obžalovanému směnky vystavené vždy L. H. a tyto směnky s plným vědomím následku pro obžalovaného indosovali, je zcela nelogická a takové jednání poškozených by bylo zcela neuvěřitelné; jednak poškození obžalovanému v daném období sami zapůjčovali finanční částky, v této souvislosti soud poukazuje na výrokovou část tohoto rozsudku pod bodem 4. c), d), e), jednak by poškození nerozumně zajišťovali údajné statisícové půjčky ručením v řádu mnohonásobku a jednak tvrzení o znalosti institutu indosace poškozenými nejen, že není prokázáno žádným jiným důkazem, než tvrzením obžalovaného, kdy jeho výpověď je pro soud s ohledem na další důkazy nevěrohodná, ale i samotný institut indosace je natolik málo používaný, že ani pro širší právní veřejnost není obvykle známý. S ohledem na tuto skutečnost, proto soud logicky dovozuje, že tento institut nebyl znám ani poškozeným. Obžalovaný tvrdí, že finanční částky, které poskytl M.S. ve výši 375.000 Kč a 400.000 Kč a B. ve výši 400.000 Kč, si zapůjčil od svědka Š., což svědek skutečně potvrzuje. Zapůjčení finančních částek obžalovaným však neprokazuje zapůjčení finančních částek od obžalovaného poškozeným S. a B.. Soud v tomto směru opětovně poukazuje na prokázanou finanční situaci obžalovaného, která v daném období byla velmi špatná, přičemž obžalovaný si sám od poškozených v tomto období půjčoval. Tato skutečnost je dokladována i SMS zprávou zaslánou z telefonního čísla obžalovaného na mobilní telefon S. dne 22. 10. 2010 ve znění: „M., potřeboval bych finanční výpomoc s tou střechou, než dostanu ty peníze od exekutora B. zpět. Jednalo by se cca 200.000 Kč. Vratka do 30. 1. 2011, úrok 36 % p. a.“ Jak už soud výše uváděl je zcela nelogické, aby obžalovaný poskytoval poškozeným půjčky a současně od poškozených půjčky přijímal, kdy tato skutečnost je reálně prokázána, případně o půjčky žádal. Soud současně upozorňuje na výpověď svědka L.H. týkající se směnek a vyjadřování obžalovaného před tímto svědkem - k jakým účelům směnky vystavené L. H. použije, případně jak bude jednat se svým věřitelem S.. Soud má proto za prokázanou věrohodnost výpovědí poškozených, kteří uvedli, že od obžalovaného si žádné částky nepůjčili, naopak obžalovaný je lstivě donutil k indosování směnek, které vystavil L.H. jejich osobami, přičemž slíbil, že takto indosované směnky budou lépe vymahatelné a v případě nevymahatelnosti tyto směnky převede zpět na poškozené. Závěry soudu jsou pak potvrzovány i doloženými nahrávkami rozhovorů, které vedl S. s obžalovaným ve dnech 21. 3., 25. 3. a 26. 3. 2012 ve věci indosace směnek a souvisejících směnečných sporech. Obdobně soud ohodnotí nahrávku rozhovoru mezi poškozeným B. a obžalovaným ze dne 12. 3. 2012. K samotné finanční situaci obžalovaného lze připomenout kromě výše uvedeného, že obžalovaný a M.V. měli výrazné závazky, které v roce 2009 činili částku 61.486 Kč měsíčně, a přitom sám obžalovaný měl další závazky, které v té době nehradil. Je tedy zřejmé, že

tvrzení obžalovaného o údajném zapůjčení finančních částek poškozeným S. a B. jsou zcela nevěrohodné a toto tvrzení má sloužit jen k vyvinění se z trestné činnosti. Soud při posuzování finanční situace obžalovaného pak opětovně poukazuje na přepis SMS, která byla zaslána z mobilního telefonu obžalovaného dne 26. 7. 2012 na mobilní telefon H. T..

Z listinných důkazů, které dokladují trestnou činnost, pak soud odkazuje na kopie indosovaných směnek výstavce L. H., směnečné platební rozkazy navazující rozhodnutí soudu, vydaná k uplatněným směnkám, návrhy dohod o narovnání, SMS zprávy obžalovaného odeslané S., dlužní úpisy L. H. vystavené obžalovanému, e-mailovou komunikaci obžalovaného s jeho právním zástupcem JUDr. Hudečkem a listiny dokladující majetkovou a finanční situaci obžalovaného.

Obhajoba v rámci závěrečné řeči k bodu 5. namítala, že obžalovaný v rámci soudního uplatnění indosovaných směnek, neměl v úmyslu vymoci celou finanční částku, ale jen částku, která by odpovídala poskytnutým půjčkám poškozeným a nákladům vyplývajícím z uplatnění indosovaných směnek, tedy přibližně částku ve výši do 1.500.000 Kč, kdy toto tvrzení měla potvrzovat i výpověď svědka Š.. Svědek Š. skutečně uváděl, že obžalovaný původně nechtěl podávat exekuční řízení v rámci pravomocných soudních titulů, ale nakonec se obžalovaný se svědkem domluvil, že bude vymáhat částku, která by sloužila k uspokojení pohledávek svědka Š.. Obžalovaný tak dle obhajoby měl v úmyslu od poškozených S., S. a B. získat jen částku do výše 1.500.000 Kč a zbytek finančních částek neměl v úmyslu vymáhat. Tato skutečnost je dle obhajoby i potvrzována jednáním mezi právními zástupci o vyplacení částek právě do 1.500.000 Kč. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že pokud se týká vymáhání částek, pak v případě, že by poškození dobrovolně vydali částky za indosované směnky, pak by poškození byli ve velmi nepříznivé situaci a naopak, obžalovaný by bez vyšší míry nebezpečí svým podvodným jednáním získal od poškozených částku - minimálně v řádech statisíců. Jak plyne z již citované e-mailové komunikace obžalovaného, případně z SMS zpráv, obžalovaný se pokoušel získat finanční prostředky všemi možnými způsoby a soud považuje u obžalovaného za úmysl minimálně nepřímý, že v případě nedohody s poškozenými, aby mu bez reálného důvodu předchozího poskytnutí finančních prostředků, ze strany obžalovaného, zaplatili vysokou finanční částku, pak považuje soud za jisté, že obžalovaný by s ohledem na svou velmi nepříznivou finanční situaci minimálně mohl své nároky z indosovaných směnek vůči poškozeným uplatnit.

Obžalovaný v rámci své obhajoby celé trestní stíhání označil za komplot, který zorganizoval S. a poukazoval na jeho ovlivňování svědka Š.. Svědek D.S. a zprostředkovatel F.Ž, který zprostředkoval setkání mezi S. a D. S. a byl přítomen tomuto setkání, odmítli skutečnosti tvrzená obžalovaným, tedy že by se snažil od těchto osob poškozený S. získat křivé svědectví, které by poškodilo obžalovaného, tím, že by výše uvedené osoby měly prokazovat jednání obžalovaného, kterého se nedopustil. Tato skutečnost je dokladována i úplnou nahrávkou schůzky mezi S. a S. a jednáním obžalovaného, který vyvinul po předmětné schůzce snahu, aby tato schůzka byla použita ke kompromitaci poškozeného S..

Jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení obžalovaný poukazoval na svůj špatný psychický stav, který mu neumožňuje řádně se hájit. Již v přípravném řízení byl vypracován znalecký posudek z oboru psychiatrie, specializace psychiatrie a návykové nemoci, který byl

u hlavního líčení čten. Znalec v závěrech znaleckého posudku konstatuje, že obžalovaný v roce 2005 až 2012 netrpěl žádnou klasifikovanou duševní chorobou či poruchou, teprve v průběhu roku 2013 se u něj rozvinula duševní porucha přechodného charakteru a to konkrétně porucha přizpůsobení, s úzkostnými a depresivními reakcemi. Příčinou rozvoje poruchy byly osobní problémy obžalovaného a dlouhodobá zátěžová a stresová situace, v které se nacházel. Zaslouhou probíhající psychiatrické léčbě byl duševní stav obžalovaného v době vypracování znaleckého posudku symptomatologický uspokojivý a stabilizovaný. Znalec konstatoval, že obžalovaný byl v období od roku 2005 do roku 2012 plně schopen a ovládat svoje jednání a jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti nebyly narušeny nebo sníženy. Obžalovaný rovněž netrpí duševní poruchou, která by mu bránila plnohodnotně se účastnit úkonu trestního řízení a chápat jeho smysl.

Obžalovaný svou trestnou činností, která uvedena pod bodem 1. výrokové části toho rozsudku, naplnil po všech stránkách zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu dle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona č. 140/1961 Sb., kdy způsobil škodu ve výši nejméně 3.600.000 Kč, tedy škodu značnou ve smyslu § 89 odst. 1 trestního zákona č. 140/1961 Sb. Okolnost, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby ve smyslu § 88 odst. 1 trestního zákona č. 140/1961 Sb. je podle soudu kromě celého charakteru trestné činnosti obžalovaného především způsobena škoda, která více než sedmkrát převyšuje minimální značku škodu, která je dle § 89 odst. 11 trestního zákona 140/1961 Sb. stanovena ve výši nejméně 500.000 Kč. Soud při určení právní kvalifikace vycházel z ustanovení § 16 odst. 1 trestního zákona č. 140/1961 Sb. (§ 2 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb.), a protože trestní zákon č. 40/2009 Sb. pro obžalovaného není příznivější. Obžalovaný své jednání spáchal v úmyslu přímém dle § 4 písm. a) trestního zákona č. 140/1961 Sb. Pokud obhajoba poukazuje na nízkou reálnou hodnotu případné směnky na částku 5 050 000 Kč, pak soud konstatuje, že obžalovaný v době rozhodné byl společností vnímán jako úspěšný podnikatel a směnka by tak měla nižší hodnotu maximálně o 10 procent. V každém případě by její reálná hodnota přesahovala částku 3 600 000 Kč a v této souvislosti nelze nepoukázat na vyjádření samotného obžalovaného, týkající se jeho finanční situace v době rozhodné.

Obžalovaný svým jednáním, které je uvedeno pod bodem 2. výrokové části tohoto rozsudku, když šestkrát v časově navazujících případech pod falešnými záminkami vylákal od poškozených D. F., M. S. a J. B. finanční prostředky v celkové výši 2.293.610 Kč a peníze použil pro svoji potřebu s vědomím, že s ohledem na svoji finanční situaci nebude moci finanční prostředky vrátit, naplnil zcela po objektivní i subjektivní stránce skutkovou podstatu trestného činu podvodu dle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona č. 140/1961 Sb., když svým jednáním způsobil značnou škodu dle § 89 odst. 11 trestního zákona č. 140/1961 Sb. Soud opětovně spatřuje jako okolnost, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby dle § 88 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., jednak charakter trestné činnosti a způsob provedení, ale především způsobenou škodu, která více než čtyřikrát přesahuje dolní hranici škody značné stanové výše uvedeným ustanovením. Soud právně kvalifikoval danou trestnou činnost dle zákona č. 140/1961 Sb., protože zákon č. 40/2009 Sb. pro obžalovaného není příznivější a postupoval tak dle § 16 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb. a § 2 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb. Obžalovaný trestný čin spáchal formou pokračování podle § 89 odst. 3 zákona č. 140/1961 Sb., protože jednotlivé dílčí útoky vedly jednotným záměrem naplňující stejnou skutkovou podstatu trestného činu a tyto jednotlivé dílčí útoky jsou spojeny stejným nebo

obdobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou, jakož to i předmětu útoku. Obžalovaný trestnou činností spáchal úmyslně a to minimálně v úmyslu nepřímém dle § 4 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb., neboť pokud měl záměr v budoucnu vypůjčené finanční částky vrátit (tato okolnost nebyla v průběhu hlavního líčení jednoznačně vyloučena), tak s ohledem na svoji špatnou finanční situaci musel být srozuměn s tím, že k vrácení nedojde a poškození o své finanční prostředky, které na základě podvodných údajů poskytl obžalovanému, přijdou.

Obžalovaný svou trestnou činností, která je uvedena pod bodem 3. výrokové části tohoto rozsudku, když v pěti případech časově navazujících vylákal od poškozených M. S. a Z.S. finanční prostředky v celkové výši 198.000 Kč a ze zapůjčených finančních prostředků R.S. vrátil pouze 19.340 Kč, naplnil zcela, a to jak po objektivní, tak i po subjektivní stránce, skutkovou podstatu trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, když svým jednáním způsobil větší škodu dle § 138 odst. 1 trestního zákoníku. Soud trestnou činnost obžalovaného posuzoval dle zákona č. 40/2009 Sb. a to vzhledem na poslední skutek pokračujícího trestného činu, kdy pokračováním ve smyslu § 116 trestního zákoníku se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky jsou vedené jednotným záměrem a naplňují být v souhrnu skutkovou podstatu stejného trestného činu a jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí předmětu útoku. Obžalovaný své jednání spáchal úmyslně, minimálně v úmyslu nepřímém dle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, když věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, což s ohledem na jeho finanční situaci je zřejmé a pro případ způsobení byl s tímto následkem srozuměn.

Obdobně obžalovaný v bodě 4. výrokové části tohoto rozsudku, když v pěti krátce časově navazujících případech, které s ohledem na všechny okolnosti trestné činnosti, je nutno považovat za pokračující trestný čin ve smyslu § 116 trestního zákoníku, vylákal od poškozených Mudr J. L., E.S., M. S. a J. B. finanční prostředky v celkové výši 1.163.429 Kč a způsobil tak značnou škodu dle § 139 odst. 1 trestního zákoníku, naplnil zcela po všech stránkách zákonné znaky skutkové podstaty zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku. Obžalovaný svou trestnou činností spáchal minimálně v úmyslu nepřímém dle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, když s ohledem na svoji finanční situaci věděl, že svým jednáním může způsobit újmu poškozeným a pro případ, že jí způsobí, byl s tímto následkem srozuměn.

Obdobně obžalovaný svou trestnou činností, která je uvedena pod bodem 5. výrokové části tohoto rozsudku, když v šesti krátce časově navazujících případech, které je nutno s ohledem na všechny okolnosti považovat za pokračující trestný čin dle § 116 trestního zákoníku, jednak přiměl poškozeného A.P. k vydání směnky jeho družky H. T. na 750.000 Kč a současně podvodným jednáním přiměl A.P. přijmout směnku vystavenou L. H. na částku 820.000 Kč, s ohledem na finanční situaci L.H. zcela bezcennou, čímž odňal poškozenému A.P. směnku v hodnotě 750.000 Kč. Dále přiměl poškozené Z. S. a J. B. k indosaci smének vystavených na jejich řad nemajetným L. H. v celkové nominální výši 10.540.000 Kč, které později uplatnil u soudu i vůči těmto osobám a získal v jejich neprospěch exekuční tituly ve výši 5.220.000 Kč a tímto jednáním poškozeným hodlal způsobit škodu o velkého rozsahu ve smyslu § 138 odst. 1 trestního zákoníku. Obžalovaný svým jednáním tak naplnil po objektivní i

subjektivní stránce skutkovou podstatu zvláště závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku ve stádiu pokusu. Obžalovaný takto jednal minimálně v úmyslu nepřímém dle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, když věděl, že svým jednáním může způsobit předmětnou újmu poškozeným a byl s tímto následkem srozuměn. Obžalovaný, pokud se týče indosovaných směnek, sice nepřistoupil k exekučnímu vymáhání, ale s ohledem na získání exekučních titulů v částce přesahující 5.000.000 Kč je zřejmé, že tuto možnost by obžalovaný při přetrvávající svízelné finanční situaci využil a je rovněž zřejmé, že k takovému využití právě směřovaly právní kroky obžalovaného k získání exekučních titulů

Vrchní soud v Olomouci ve svém usnesení ze dne 30. 7. 2015 nalézacímu soudu uložil zvážit, zda trestná činnost obžalovaného v bodech 3., 4. rozsudku vykazuje znaky pokračování v trestném činu ve smyslu § 116 trestního zákoníku. Podle názoru krajského soudu zde nejsou v těchto jednáních (jednání uvedené pod bodem 3., 4. výrokové části tohoto rozsudku) znaky pokračování v trestném činu, a to s ohledem na absenci blízké časové souvislosti; zatímco v bodě 3. výrokové části tohoto rozsudku obžalovaný spáchal svou trestnou činnost skutky z 2. 10. 2009; 12. 10. 2009; 22. 10. 2009; 13. 1. 2010 a 15. 2. 2010, v bodě 4. pak trestnou činnost spáchal v létě 2010, dále 8. 11. 2010, v době od září do prosince 2010 a 21. 12. 2010. Mezi jednáním v bodě 3. a 4. je tedy přerušení v době mnoha měsíců a soud proto dovozuje, jak je výše uvedeno, absenci blízké souvislosti časové a proto jednání, která jsou uvedena v bodě 3. a v bodě 4. výrokové části tohoto rozsudku, právně kvalifikuje jako samostatné trestné činy. Vrchní soud dále uložil krajskému soudu zvážit, zda je důvodná výhrada odvolatele týkající se opakovaných půjček poškozeného M. S. z hlediska aplikace ultima ratio. Soud dospívá k závěru, že v dané věci nelze aplikovat zásadu ultima ratio, a to s ohledem na charakter trestné činnosti obžalovaného, dobu páčání trestné činnosti obžalovaného a především skutečnost, že obžalovaný po celou dobu trestné činnosti sliboval poškozenému M.S. uhrazení veškerých dlužných částek a z tohoto důvodu se poškozený, a to právě v rámci podvodného jednání obžalovaného, neobrátil se svými právními nároky na občanskoprávní soud. Tyto skutečnosti, kdy dále soud rovněž poukazuje na výraznou lstivost jednání obžalovaného, který jednal bez všech skrupulí, neumožňují tuto zásadu v dané věci aplikovat.

Obžalovaný se svou výše uvedenou trestnou činností dopustil jednání společensky škodlivého, především porušení zájmu na ochraně majetku fyzických osob.

Obžalovanému byl uložen trest dle § 37, § 38 a především § 39 trestního zákoníku. Při úvahách o trestu soud vycházel především z hlavního a neopomenutelného kritéria, spočívajícího ve zhodnocení povahy a závažnosti spáchané trestné činnosti, když tyto skutečnosti zahrnují nejširší okruh charakterizující trestný čin a jeho pachatele. Soud postupoval a rámci zásady individualizace trestu, kdy zvažoval veškeré konkrétní znaky dané trestné činnosti. Soud se rovněž zabýval osobními, rodinnými, jakož i dalšími poměry obžalovaného, možnostmi nápravy obžalovaného a to v rámci rozumové úvahy, když s ohledem na nemožnost jednoznačného určení budoucích dějů, je nutno postupovat v rámci zásady určité míry pravděpodobnosti. Soud rovněž zohlednil chování pachatele po trestné činnosti, kdy je zjevné, že pachatel trestnou činnost páchá po dlouhou dobu, trestné činnosti nelituje, ale naopak popírá a poškozené napadá jako podvodné organizátory jeho trestního

stíhání. Soud při úvahách o polehčujících a přetěžujících okolnostech u obžalovaného vyhodnotil jako jedinou polehčující okolnost jeho dosavadní bezúhonnost dle § 41 písm. o) trestního zákoníku. Oproti tomu, jakožto přitěžující okolnost, soud u části trestné činnosti vyhodnotil skutečnost, že obžalovaný spáchal trestný čin s rozmyslem a po předchozím uvážení (§ 42 písm. a) trestního zákoníku) a to minimálně u trestné činnosti v bodě 5. výrokové části tohoto rozsudku. Obžalovaný dále svou trestnou činností způsobil vyšší škodu ve smyslu § 42 písm. k) trestního zákoníku a tato škoda je přímo uvedena ve výrokové části tohoto rozsudku. Trestnou činností obžalovaný pak získal i vyšší prospěch ve smyslu § 42 písm. l) trestního zákoníku, trestnou činnost páchal ve větším rozsahu na více osobách a pokračoval v trestné činnosti po delší dobu ve smyslu § 42 písm. m) trestního zákoníku. Obžalovaný dále spáchal více trestních činů dle § 42 písm. m) trestního zákoníku. Soud se v rámci této skutečnosti zabýval i možností, zda jednání obžalovaného a to především jednání, které je uvedeno pod body 2. až 5. výrokové části tohoto rozsudku, je možno posoudit jakožto jeden pokračující trestný čin. S ohledem na časové odstupy a v některých případech odlišný charakter jednání, však dospěl k závěru, že dané jednání není možné posoudit, jakožto jeden pokračující trestný čin. Přes celou řadu přitěžujících okolností a výraznou společenskou škodlivost daného jednání soud zvážil i věk obžalovaného, který sám o sobě snižuje obavu recidivy trestné činnosti po vykonání nyní uloženého trestu odnětí svobody. Oproti rozhodnutí krajského soudu ze dne 19. 1. 2015 soud také zohlednil dobu, která uplynula od tohoto rozhodnutí do nového rozhodnutí krajského soudu, přičemž většinu této doby nelze klást k tíži obžalovaného a částečně snížil (o jeden měsíc) předcházející uložený trest. S ohledem na všechny tyto skutečnosti proto soud obžalovanému uložil trest odnětí svobody v trvání sedm let a jedenáct měsíců, tedy trest ve druhé polovině zákonné sazby, ale blízko dolní hranice s tím, že tento trest nejlépe vyhoví všem kritériím v rámci individualizace trestu i v rámci generální prevence. Obžalovaného pak pro výkon tohoto trestu v souladu se zákonem, tedy ve smyslu ustanovení § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, zařadil do věznice s ostrahou, neboť obžalovaný je odsouzen pro úmyslnou trestnou činnost, trest přesáhl hranici tří let a nepřesáhl hranici osmi let. Hlavní motivací trestné činnosti na straně obžalovaného byla snaha získat majetkový prospěch, a proto se soud zabýval i případným uložením peněžitého trestu. Obžalovaný je však osobou, alespoň podle všech dosavadních zjištění, nemajetnou a obžalovaný má rovněž velké závazky vůči poškozeným. Z těchto důvodů soud obžalovanému peněžitý trest neuložil.

K adheznímu řízení se připojili poškození, kteří jsou uvedeni ve výrokové části toho rozsudku. Poškození se připojili s finančními částkami, které jsou v příčinné souvislosti s trestnou činností obžalovaného, a to vyjma poškozené F.. Soud proto soud rozhodl o povinnosti obžalovaného škodu nahradit ve výši, tak jak je uvedena ve výrokové části tohoto rozsudku. Co se týče poškozené D. F., s ohledem na zpřesnění výrokové části, která je uvedena pod bodem 4. a) tohoto rozsudku, soud poškozené přiznal nárok na náhradu škody jen ve výši škody, která vznikla poškozené v rámci jednání obžalovaného vůči její osobě a nikoliv škodu, která vznikla při zprostředkovatelské činnosti poškozené D. F., neboť tato škoda vznikla poškozenému MUDr. J. L., který se však k adheznímu řízení nepřipojil. Soud proto se zbytkem nároku poškozenou D. F. odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

POUČENÍ: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Brně, pobočka ve XXXXX.

O odvolání rozhoduje Vrchní soud v Olomouci.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Poškozený může odvoláním rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Odvolání musí být do osmi dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Krajský soud v Brně, pobočka ve XXXXX
dne 14. dubna 2016

JUDr. Radomír Koudela, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
H. Heliová